

Khắc tình của ngài tổng tài lạnh lùng

Contents

Khắc tình của ngài tổng tài lạnh lùng	1
1. Chương 01 Part 1	1
2. Chương 01 Part 2	5
3. Chương 02 Part 1	8
4. Chương 02 Part 2	11
5. Chương 03	15
6. Chương 04	21
7. Chương 05 Part 1	26
8. Chương 05 Part 2	30
9. Chương 06	32
10. Chương 07	38
11. Chương 08	44
12. Chương 09 Part 1	49
13. Chương 09 Part 2	52
14. Chương 10 Part 1	56
15. Chương 10 Part 2 (hết)	60

Khắc tình của ngài tổng tài lạnh lùng

Giới thiệu

Đều do con chó của cô làm chó nhà người ta lớn bụng. Mới có thể khiến cô vác món nợ năm trăm vạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khak-tinh-cua-ngai-tong-tai-lanh-lung>

1. Chương 01 Part 1

Khu dân cư cao cấp Thiên Mã nằm kề biệt thự Lâm Lập, từng nhà đều có sân rộng rãi, còn có một mảng công viên lớn toàn là rừng cây, bởi vậy nơi này với người nuôi chó là thiên đường, đêm ngày tùy thời gian

đều có thể thấy được một người ăn mặc đơn giản hợp thời mang theo thú nuôi yêu quý ra ngoài đi bộ. Tiệm thú cưng Bạn Tốt Cửa Bảo Bảo mở tại một nơi u tĩnh , bên ngoài còn có hoa viên nhỏ, bố trí cực kỳ đơn giản ấm áp, tăng thêm thái độ phục vụ tận tâm, bà chủ tiệm Mạc Ưu nhiệt tình yêu thương thú nuôi, khai trương hơn hai năm đến nay đã có được một đám khách hàng trung thành.

Hôm nay là chủ nhật, bình thường vào ngày nghỉ khách hàng đều đến nhận thú nuôi mang về, Mạc Ưu giúp năm con chó chải lông, quyết định nghỉ một chút, vì vậy mang theo Bảo Bảo đến công viên Thiên Mẫu đi dạo. Cô không muốn vì bận rộn mà lơ là chú chó cưng.

Dắt Bảo Bảo chạy một vòng, cô tới bên một quảng trường nhỏ cùng Bảo Bảo chơi bóng, rất nhiều chú chó nhìn Bảo Bảo to lớn cảm thấy vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi, nhưng tính tình thân thiện và hào phóng của Bảo Bảo khiến nó kết giao được với rất nhiều bạn mới; Mạc Ưu cũng thừa cơ cùng rất nhiều người chủ tản bộ dạo chơi, thuận tiện quảng cáo thay cửa tiệm. Đột nhiên, không biết từ chỗ nào chạy ra một chú chó săn màu hoàng kim lao thẳng tới hướng Mạc Ưu, cô ổn định thân thể ôm lấy thân hình khổng lồ đang liếm mặt mũi cô đầy ảm ướt, lúc này mới nhận ra con chó lớn nhiệt tình này.

“Hỉ Nhạc!” Mạc Ưu hưng phấn mà ôm chú chó, không ngừng lấy tay cào bộ lông dài mềm mại của nó, xem ra cô cùng chú chó này giao tình không phải là ít.

Hỉ Nhạc là khách quen của quầy thú nuôi, cuối tuần trước cô được nhờ chăm sóc nó vì cô bạn Mary phải đi thẩm mỹ viện. Chỉ là mỗi lần Hỉ Nhạc đến, Mạc Ưu nhất định phải đem Bảo Bảo và nó ngăn cách, bởi vì Mary nghiêm khắc dặn dò không cho bất luận con đực nào tiếp cận Hỉ Nhạc, để tránh làm bẩn giá trị huyết thống cao quý hơn mười vạn của nó.

Từ điều Mary miêu tả cùng với thái độ sợ hãi của cô ấy, Mạc Ưu thật sự đối với chủ nhân của Hỉ Nhạc không có cảm tình gì.

Tháng trước nghe Mary nói hộ chiếu của cô sắp đến kỳ hạn phải tạm về nước, Hỉ Nhạc cũng đã lâu không tới cửa tiệm, vừa mới nhìn thấy chú chó săn màu hoàng kim hiếm có kia chạy qua, làm Mạc Ưu nhớ tới con chó nổi tiếng xinh đẹp kia, không ngờ mới xoay người một cái liền gặp được nó!

Bảo Bảo nhìn thấy Hỉ Nhạc, cũng cao hứng sửa tới sửa lui, một mực lấy thân thể nhào vào cô chó cái xinh đẹp, tại bên người nó ngoắt ngoắt cái đuôi liếm liếm cọ cọ, Hỉ Nhạc đáp lại cũng rất nóng bỏng.

Thấy hai chú chó liếm lẫn nhau khó chia lìa, Mạc Ưu sợ Bảo Bảo hưng phấn quá muốn nhào tới Hỉ Nhạc, đang muốn kéo nó ra, xa xa đã truyền đến một tiếng gọi nghiêm khắc .

“Hỉ Nhạc, tới đây!”

Hạ Thiên Khoát rất khó có được thời gian rảnh rỗi, thấy chú chó săn hoàng kim của mình lười biếng quỳ rạp trên mặt đất trong nhà, chơi bóng trong sân cũng không làm nó hào hứng, đành phải mang Hỉ Nhạc ra ngoài tản bộ.

Người chăm sóc Hỉ Nhạc là Mary vì hộ chiếu có vấn đề nên phải tạm rời đi, quản gia La còn đang bận tìm người phụ trách chăm sóc Hỉ Nhạc, không ai làm bạn nên nó mới có vẻ buồn rầu.

Lao ra khỏi nhà, Hỉ Nhạc giống như con ngựa hoang thoát cương hưng phấn không thôi, Hạ Thiên phải cầm chặt dây da mới kéo được nó. Anh nghĩ thầm có dịp nên đưa nó tới trường học cho nó huấn luyện tính tình một chút, nhân tiện cho lai giống với mấy loài huyết thống cao quý.

Vốn định mang theo Hỉ Nhạc tới công viên một vòng rồi trở về nhà, ai ngờ đi được nửa đường, Hỉ Nhạc đột nhiên dùng sức lao về phía trước như một chiếc Mercedes-Benz, dây da trong tay lập tức buông ra, anh đành phải chạy theo phía sau đuổi theo chú chó yêu.

Không ngờ nó lại bỏ nhào vào trong ngực một người phụ nữ xa lạ, còn có một con chó đực thấp kém ở một bên nhìn chăm chăm, tựa hồ muốn nhúng chàm Hỉ Nhạc.

Hạ Thiên Khoát không quen nhìn con chó kia liếm láp khắp nơi.

“Hỉ Nhạc!” Anh một lần nữa nghiêm nghị kêu to . Hỉ Nhạc lại tuyệt không để ý tới anh, đang bận thân mật với Bảo Bảo cùng một chỗ. Mạc Ưu đoán rằng người đàn ông trước mắt chắc chắn là chủ nhân của Hỉ Nhạc, ông chủ của Mary, chỉ là không ngờ anh còn trẻ như vậy, xem ra so với cô chỉ hơn có vài tuổi.

Hạ Thiên Khoát giữ chặt dây da trên cổ Hỉ Nhạc, cứng rắn kéo nó ra khỏi bên người Bảo Bảo, Bảo Bảo rất không thức thời tiếp tục dính tại bên người Hỉ Nhạc, lại bị anh không khách khí đuổi ra.

Anh nặng lời chỉ trích không thêm nể mặt Mạc Ưu.”Cô nên coi chừng con chó của mình một chút, đừng để nó như chó hoang chạy loạn khắp nơi, bắt nạt những con chó khác!”

Thái độ không ai chịu nổi của người này làm cho Mạc Ưu càng thêm khăng định anh chính là chủ nhân của Hỉ Nhạc, trong lòng lập tức bùng lên lửa giận hừng hực.

Nhưng cô vẫn cố đè xuống cơn tức, việc mở cửa tiệm buôn bán làm tính tình của cô thu liễm lại không ít, dù sao vẫn có câu dĩ hòa vi quý.

“Tiên sinh, phiền anh nói chuyện khách khí một chút! Là chó của anh nhào tới tôi trước, tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng.”

Đám đông vây quanh đồng loạt gật đầu, Hạ Thiên Khoát vẫn chưa chấp nhận.

“Chó của tôi đã quá huấn luyện nghiêm khắc, nó sẽ không tùy tiện nhào tới người khác. Ngược lại chó của cô không ngừng cố tình chạm vào Hỉ Nhạc, thiếu chút nữa nhào tới nó. Hỉ Nhạc là loại chó thuần chủng nổi danh, không phải mấy con cẩu tạp chủng có thể nhảy lên.” Hạ Thiên Khoát kéo Hỉ Nhạc cách xa Bảo Bảo, hai chú chó vẫn nóng bỏng nhìn lẫn nhau, có vẻ xao động bất an.

Mạc Ưu đương nhiên biết rõ giá trị của Hỉ Nhạc, nhưng với cô Bảo Bảo cũng là độc nhất vô nhị, cô không cho phép bất luận kẻ nào khinh miệt chú chó ưng.”Bảo Bảo nhà tôi cũng qua huấn luyện nghiêm khắc, nó không phải chó hoang, sẽ không bắt nạt mấy con chó khác, nó và Hỉ Nhạc quen biết nhau, cho nên mới có biểu hiện nhiệt tình như vậy.”

“Hỉ Nhạc rất ít khi ra khỏi nhà, làm sao có thể quen biết cho nhà cô? Hơn nữa cùng cô còn có vẻ rất quen thuộc.”

Hạ Thiên Khoát nhăn đôi mày rậm, dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá người phụ nữ trước mắt, đồng thời nắm chặt dây da trong tay ngăn lại Hỉ Nhạc.

Tên này không phải là ghen với cô chứ? Mạc Ưu chỉ cảm thấy buồn cười.

“Hỉ Nhạc với tôi rất quen thuộc nha! Cuối tuần nào cũng đều là tôi giúp Hỉ Nhạc tắm rửa, làm đẹp, bởi vì nó với tôi là bạn tốt nha! Hỉ Nhạc, đúng không nào?” Mạc Ưu cúi xuống cười thật tươi với Hỉ Nhạc, so sánh với khuôn mặt như bột mì đông lạnh của Hạ Thiên Khoát cách biệt một trời.

Hỉ Nhạc lại bắt đầu vẫy đuôi hưởng ứng, thậm chí nâng lên chân trước muốn nhào tới Mạc Ưu, như thể cô mới là chủ nhân chân chính của nó. Hạ Thiên chỉ cảm thấy hành vi Mạc Ưu có chút khiêu khích, anh ghét nhất loại con gái nhanh nhẹn nhanh miệng, không biết trời cao đất rộng này.

“Cô là nhân viên tiệm thú cưng?”

“Có cái gì chỉ giáo sao?” Mạc Ưu không trực tiếp trả lời, đối với tên đàn ông không coi ai ra gì này có phần không cho là đúng.

Hạ Thiên Khoát không để ý tới việc cô múa mép khua môi, bởi vì anh chẳng muốn lãng phí thời gian với một người không chút quan hệ này .

“Trở về nói cho bà chủ các cô biết, từ nay về sau Hỉ Nhạc sẽ không trở lại tiệm các cô nữa.” Anh lạnh lùng nói những lời này, liền nắm Hỉ Nhạc rời đi.

Mạc Ưu trừng mắt nhìn bóng lưng người đàn ông vừa ra mệnh lệnh, tức giận đến nghiêng răng, đáy lòng chợt loé ra ý nghĩ trêu cợt anh, vì vậy, cô đột nhiên hướng tầm lưng kia quát to một tiếng: “Hỉ Nhạc!” Bảo Bảo cũng hòa theo kêu một tiếng.

Hỉ Nhạc vốn đang rủ xuống cái đuôi đi theo sau lưng chủ nhân dạo bước, nghe được tiếng gọi quen thuộc, mãnh liệt quay đầu lại, liền không hề báo trước chạy đi, lực to lớn làm cho Hạ Thiên không hề phòng bị, chỉ có thể mặc cho chú chó chạy.

“Hỉ Nhạc, dừng lại!” Hạ Thiên Khoát nghiêm nghị ngăn Hỉ Nhạc lại, Hỉ Nhạc nghe lời ngừng lại, ánh mắt nóng bỏng vẫn như cũ nhìn về phía Mạc Ưu, cái đuôi lay động rồi rít.

Hạ Thiên Khoát mặc kệ sự khiêu khích của cô, tiếp tục buông lỏng chú chó đang rất không tình nguyện đi lên phía trước, Hỉ Nhạc có vẻ xao động bất an, vừa đi vừa quay đầu lại. Hạ Thiên Khoát bị chú chó làm cho chật vật khiến Mạc Ưu mừng thầm, bất quá nghĩ đến việc từ nay về sau sẽ mất đi khách hàng Hỉ Nhạc, cô lại cảm thấy có chút không nỡ, cô thật sự rất thích Hỉ Nhạc vừa xinh đẹp vừa hiền lành.

“Ai! Bảo Bảo, từ nay về sau chúng ta không còn nhìn thấy Hỉ Nhạc nữa” Cô vuốt bộ lông ngắn của Bảo Bảo, bắt đầu vừa trêu cợt vừa cảm thấy ảo não.

Cô rất coi trọng mặt mũi, chỉ cần có người đối tốt với cô tám phần, cô sẽ đáp lại đối phương mười phần; nhưng nếu có người đối ác với cô một phần, cô chắc chắn sẽ ném trả lại gấp mười.

Đều là do tên đàn ông thối này chọc tức cô trước!

Thôi, loại khách này không cần có cũng được, để tránh phải nhìn sắc mặt hằn mà sống! Mạc Ưu xua tan mấy suy nghĩ không vui, cầm lấy quả bóng tiếp tục cùng Bảo Bảo chơi đùa.

Lại là một ngày chủ nhật khác, hôm nay chó đến sửa lông rất nhiều.

Chờ nhân viên Tiểu Khiết cùng A Khoan tan việc, Mạc Ưu vội vàng quét dọn cửa tiệm, mãi cho đến mười giờ tối mới có thời gian sửa sang lại đồng hồ bên trong. Lúc này, chuông gió treo trước cửa lại vang lên. “Hoan nghênh quý khách!” Cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào, thấy Hỉ Nhạc đứng đối diện lắc mạnh cái đuôi, tiếp đó là khuôn mặt lạnh như tiền của Hạ Thiên Khoát.

“Chào. . .” Không ngờ tới anh còn có thể đến, Mạc Ưu tranh thủ thời gian đứng dậy tiến lên đón. Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Cô bắt đắc dĩ nghĩ.

Mặc dù trước đó đối lập có chút xấu hổ, nhưng Mạc Ưu vẫn tận lực giữ nụ cười, dù sao đây cũng là nơi làm ăn, khách hàng đến thăm đều không thể đắc tội.

Hạ Thiên Khoát hơi nhíu mày, không ngờ lại gặp lại cô.

Chi nhánh công ty bên Châu Âu tạm thời có chút biến cố, sáng mai anh phải bay đến Hà Lan, cho nên phải giúp Hỉ Nhạc tìm được chỗ chăm sóc. Vừa mới đi một vòng, duy nhất chỉ còn tiệm thú nuôi này mở, nhưng lúc trước anh đã nói không đến nữa .

“Bà chủ có ở đây không?” Tuy không tình nguyện, nhưng bây giờ chỉ có sự lựa chọn này.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Hôm nay anh tới là vì chuyện lần trước nên đến trách cứ sao? Cái này cũng quá nhỏ mọn khó tưởng tượng đi! Mạc Ưu thầm nghĩ.

“Tôi chỉ bàn chuyện với bà chủ.” Hạ Thiên Khoát hoàn toàn không để cô vào mắt.

Mạc Ưu lặng lẽ hít một hơi, không tự chủ nhô cao lưng, nụ cười trên mặt bắt đầu có chút cứng lại. “Tôi chính là bà chủ của nơi này, tôi họ Mạc. Xin hỏi có gì cần phục vụ cho anh?” Tuy trước đây cùng anh có chút đụng chạm, nhưng phản ứng của anh vẫn làm cho cô không phục lắm.

Cô đã quen với việc khách hàng là bà chủ thì tỏ ra kinh ngạc, nhưng không ai như người đàn ông ở trước mắt, không thêm che dấu chút nào sự khinh miệt.

Đầu Mạc Ưu nhỏ nhắn xinh xắn mảnh mai, cao gần mét sáu, dáng người bé nhỏ lại thêm khuôn mặt trẻ con, một đôi mắt to trong suốt sáng ngời, môi căng tròn lại đủ mỏng, hình dáng như một thiếu nữ vô tội đáng yêu, người không biết còn tưởng rằng cô là học sinh cấp 3 hoặc sinh viên làm công trong tiệm, bởi vậy cô tận lực làm một kiểu tóc dài cuộn sóng làm cho mình thành thực hơn một chút, nhưng hiển nhiên hiệu quả không như mong muốn.

“Cô là chủ tiệm?” Hạ Thiên nhướn lông mày đánh giá cô, ánh mắt mang theo nghi vấn, tiếp theo liền không cho là đúng nói: “Quên đi.”

Anh dắt Hỉ Nhạc xoay người muốn rời đi, hành động xem thường người khác làm cho Mạc Ưu cảm thấy rất bị thương, thực sự khiêu khích cá tính không chịu thua ai của cô.

“Tiên sinh, chuyện lần trước tôi thật xin lỗi!” Cô phải giữ anh lại, chứng minh mình là dân chuyên nghiệp, không thể để cho anh xem thường. Hạ Thiên Khoát quả nhiên dừng lại, vì sự nhượng bộ của cô mà kinh ngạc.

Thấy anh quay đầu lại, Mạc Ưu tranh thủ thời gian nắm lấy cơ hội thuyết phục anh.”Tuy giữa chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng anh không thể bởi chối bỏ sự chuyên nghiệp của tôi như vậy.”

Cô đứng dậy chỉ hướng bảng treo trên tường, là hai giấy chứng nhận.”Tôi là Mạc Ưu, năm nay hai mươi bảy tuổi, mở cửa tiệm này đã hơn hai năm, đây là giấy phép chăm sóc chuyên nghiệp thú nuôi, còn có bằng buôn bán.”

2. Chương 01 Part 2

Cô tích cực đối mới ấn tượng của Hạ Thiên Khoát, nhưng anh vẫn còn có vẻ hồ nghi.

Nhìn chăm chú biểu lộ thành khẩn của cô một hồi lâu, Hạ Thiên mới mở miệng hỏi: “Nếu như tôi đem Hỉ Nhạc gửi ở đây một tuần, cô có thể cho tôi sự bảo đảm gì?”

Hoá ra không phải anh tìm đến gây phiền toái. Gặp khách tới cửa, thành kiến có nhiều hơn nữa cũng đều tan thành mây khói, hướng hồ bên cạnh còn có tiệm thú nuôi khác đang cạnh tranh khốc liệt, cô phải nắm bắt từng cơ hội, trên thực tế Hỉ Nhạc chính là “khách sộp” trong tiệm.

“Chúng tôi bảo đảm giao Hỉ Nhạc hoàn hảo như lúc ban đầu trả cho anh, còn có thể miễn phí phục vụ làm đẹp, chúng tôi mỗi ngày sẽ mang nó đi ra ngoài tản bộ hai lần, mà không phải một mực nhốt ở trong lồng. Đường nhiên mấy vấn đề hoàn cảnh, vệ sinh, thư giãn càng trọng yếu, như con chó này đã ở đây đến ngày thứ ba, tôi vừa mới vệ sinh qua.”

Mạc Ưu cố gắng đẩy mạnh lượng tiêu thụ phục vụ, vì chứng minh năng lực của mình. Mổ ngăn kéo lấy ra một tập hợp đồng, đưa đến trước mặt Hạ Thiên Khoát.

“Những người nay đều là khách hàng của tôi, bọn họ đều rất tin vào sự chuyên nghiệp của tôi, anh giao Hỉ Nhạc cho tôi nhất định không có vấn đề. Thực ra nó đối với nơi này rất quen thuộc, nếu như đến một nơi khác lạ lắm, nó chắc chắn sẽ cảm thấy bất an, buổi tối cũng không ngủ ngon.”

Hai người đang trao đổi, Hỉ Nhạc một mực nằm bên chân Mạc Ưu, vừa nghe đến tên của mình, nó vội vàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn về phía cô, Mạc Ưu cũng lấy tay nhẹ vỗ về cầm nó, Hỉ Nhạc nheo lại đôi mắt, một bộ dáng rất hưởng thụ, làm cô không khỏi lộ ra nụ cười cưng chiều.

“Anh xem, Hỉ Nhạc rất thích tôi.”

Nụ cười tự đáy lòng cùng sự tận tâm tích cực làm cho thái độ Hạ Thiên thoáng mềm xuống, thậm chí đã bắt đầu thuyết phục được anh.

“Tôi không thích bất cứ con đực nào tiếp cận Hỉ Nhạc. Nó chỉ có thể mang huyết thống thuần chủng, gần đây đã bắt đầu động dục, tôi còn chưa có ý định lai giống, càng không muốn cho bất cứ con chó nào không rõ lai lịch tiếp cận nó, cô làm được chứ?”

Anh lạnh lùng nhìn về phía phòng làm việc, Bảo Bảo qua cánh cửa thủy tinh si tình nhìn ra bên ngoài, thỉnh thoảng nâng lên chân trước ghé vào trên cửa, có vẻ nôn nóng. Mạc Ưu vẫy tay ý bảo Bảo Bảo an tĩnh lại, quay đầu hướng Hạ Thiên lộ ra vẻ tự tin cam đoan.”Cứ giao cho tôi, vừa lúc mấy ngày này đang ít khách, tôi có thể dành sức tận lực chăm sóc Hỉ Nhạc, sẽ không để cho Bảo Bảo hoặc bất cứ con chó nào tiếp cận nó.”

Tâm tư của anh thay đổi làm cho nội tâm Mạc Ưu tung tăng như chim sẻ không thôi, kiếm tiền tuy trọng yếu, nhưng cô làm như vậy cũng là để chứng tỏ mình.

Hạ Thiên như có điều suy nghĩ nhìn Mạc Ưu, ánh mắt nhìn thế nào cũng có cảm giác cô như là đang tham gia thi vấn đáp công chức, đối diện là ông chủ khó tính. Mạc Ưu liếc mạng ổn định nhịp tim đập nhìn lại anh, nụ cười trên mặt như trước tràn ngập tự tin, thậm chí có chút ít không chịu thua kém.

Hạ Thiên Khoát ngược lại bội phục dũng khí của cô, có rất ít người bị anh nhìn như vậy còn có thể cười được.”Đưa hợp đồng cho tôi.”

Từ trước đến nay anh không bao giờ làm việc gì mà không chắc chắn, anh cũng không hiểu tại sao lại bị cô gái này thuyết phục, huống chi trước kia ấn tượng đối với cô còn kém như vậy. Có lẽ bị ánh mắt trong trẻo chăm chú làm cảm động chăng! Anh lập tức đổi ý nghĩ như vậy cảm thấy buồn cười.

“Cảm động”, loại cảm giác mông lung mơ hồ này với anh mà nói rất lạ lẫm, cũng không hề quan trọng.

“Tốt.” Mạc Ưu nén xuống sự vui sướng vì thắng lợi, vội vàng đem hợp đồng lật đến phần chỗ trống, để cho Hạ Thiên điền một ít số liệu cơ bản.

Ai ngờ anh mới đọc hợp đồng, đã bắt đầu nhíu mày.”Tôi muốn bổ sung điều khoản quan trọng nhất.”

Hắn cầm lấy bút tại chỗ trống cuối cùng ghi chú rõ: Nếu bên A (Mạc Ưu) sơ suất tạo cho bên B (Hạ Thiên Khoát) tổn thất, kể cả là lạc đường, bị thương, mang thai hay chăm sóc thiếu chu đáo làm cho bị bệnh, phải bồi thường giá trị gấp năm lần giống chó săn hoàng kim, tổng cộng là năm trăm vạn.

Mạc Ưu nhìn điều khoản phụ, trừng lớn mắt nhìn con số năm trăm vạn, anh dứt khoát là muốn cướp ngân hàng.

“Điều khoản này...hình như cũng không cần thiết lắm? Tôi nhất định sẽ không để cho những sự việc này xảy ra!” Cô thể son sắt cam đoan. Mở cửa tiệm hai năm, lần đầu tiên cô đụng phải khách hàng đưa ra yêu cầu vớ vẩn này!

“Đã không xảy ra, vậy có hay không điều khoản này cũng sẽ không có gì khác biệt?” Hạ Thiên Khoát lạnh lùng nhìn cô nửa đường bỏ cuộc, “Làm như vậy chỉ là đề phòng vạn nhất, quyền lợi người tiêu dùng hẳn là phải được bảo đảm không phải sao? Hay cô sợ mình làm không được?”

Đã ở trước mặt anh khoe khoang khoác lác, anh cũng muốn nhìn xem cô gái này có lợi hại như chính cô ta khoác lác hay không, hay chỉ là dựa vào mồm miệng mà buôn bán. Bị một cú như vậy, Mạc Ưu càng không thể từ chối.”Đương nhiên làm được! Anh cứ yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ đem Hỉ Nhạc hoàn hảo như lúc ban đầu giao cho anh.”

Cô anh nhanh chóng kí tên lên hợp đồng, đóng dấu điểm chỉ, để tránh anh đổi ý.

Hạ Thiên Khoát lúc này mới hài lòng ký và thu hồi hợp đồng, móc ví ra trả tiền, đồng thời cũng không quên trêu chọc cô :

“Hi vọng cô nói được làm được.”

Anh ngồi xổm người xuống vuốt ve sống lưng Hỉ Nhạc, biểu lộ cùng ngữ khí chuyển biến ba trăm sáu mươi độ.”Hỉ Nhạc, cứng ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, papa sẽ sớm tới đón cưng.” Ngữ điệu của anh tựa như đang dỗ dành trẻ con, rất dịu dàng, ánh mắt mang theo sự cưng chiều vô cùng, giống như người cha với đứa con.

Mạc Ưu thấy kỳ lạ, người đàn ông này cũng có lúc như vậy sao? Đối với cô thì tỏ thái độ xem thường, đối với chó lại nhẹ giọng nhỏ nhẹ như vậy, nói vậy cô so với một con chó còn không bằng! Tuy gần đây cô cho rằng đàn ông so với chó còn không bằng, nhưng mình lại bị như vậy đối xử thì thật đúng là không dễ chịu.

Đang lúc trong đầu Mạc Ưu hiển hiện ý nghĩ như vậy, Hạ Thiên Khoát đã đứng dậy, quàng cho cô một nhìn soi mói mắt rồi xoay người rời đi.

Cô lúc này mới hoàn hồn, nhớ tới lễ phép.

“Hạ tiên sinh, cảm ơn anh!” Từ khi mở cửa tiệm đến nay mới gặp một khách hàng khó chiều như vậy, lúc này cô mới thở dài một hơi.

“Hi Nhạc, chủ nhân nhà cưng thật là khủng khiếp nha.” Cô cúi xuống vuốt bộ lông mềm nhũ của chú chó to lớn, cảm giác như là vừa đánh xong một trận chiến gian khổ, “Bất quá, cưng đúng là một con chó hạnh phúc nha, bởi vì trong mắt người đàn ông kia chỉ có cưng thôi!”

Hi Nhạc nhiệt tình liếm láp tay Mạc Ưu, không ngừng dùng đuôi vẫy vẫy đáp lại cô, trong lòng suy nghĩ: Papa đi đâu rồi?

Đóng cửa, Mạc Ưu đem Hi Nhạc dàn xếp tại trong lồng mặt tiền cửa hàng, cũng đem Bảo Bảo nhốt tại phòng làm việc, làm cho hai chú chó chỉ có thể nhìn qua qua cánh cửa thủy tinh xa xa.

“Bảo Bảo, đừng như vậy, làm người phải biết thân biết phận, chó cũng vậy nha! Người ta là thiên kim đại tiểu thư, tuy trong tiệm cưng cũng là đại thiếu gia, nhưng vẫn không xứng với người ta. . .”

Bảo Bảo là tạp giao của giống Labrador với chó khác, sau khi phong trào nuôi loại chó này qua đi, bị người chủ ném bỏ tại thùng giấy ven đường, được Mạc Ưu nhặt được. Bộ lông trên người nó xen lẫn một ít đốm tạp mao, làm cô không khỏi hoài nghi Bảo Bảo có huyết thống của giống Ali, dù sao cũng là tạp giao.

Mạc Ưu tuyệt không để ý đến vấn đề huyết thống nhằm chán gì đó, bởi vì Bảo Bảo là phúc tinh của cô, từ khi nhặt được nó, cô liền quyết định phát triển phương diện làm đẹp thú nuôi, tên tiệm và biển quảng cáo đều xuất phát từ Bảo Bảo là chính, quả nhiên đưa tới không ít vận may. Tuy Bảo Bảo trong lòng Mạc Ưu là độc nhất vô nhị, nhưng cô cũng không muốn nó leo lên cùng kẻ quyền quý có tiền kết làm “Thân gia”; hơn nữa, cái này liên lụy đến món tiền năm trăm vạn, cô tuyệt không thể phớt lờ.

“Ồ.” Bảo Bảo ai oán một tiếng, lập tức bắt đầu dĩ quỳ rạp trên mặt đất, như thể nghe hiểu được lời chủ nhân khuyên bảo.

“Ai! Cậu bé đáng thương.” Mạc Ưu khẽ vuốt ve chú chó cưng, nhìn xem bên ngoài Hi Nhạc cũng an phận ghé vào trong lồng, lúc này mới an tâm lên lầu, trên đó là phòng ở của cô.

Dưới lầu gian thú nuôi được sửa sang lại sạch sẽ, nhưng trên lầu lại bừa bãi như một ổ chó.

Chỉ thấy Mạc Ưu thuận tay nhặt lên một sợi dây trên mặt đất cột tóc lại, đồng thời chân đá văng báo chí chặn đường, còn có bình đồ uống rỗng không, cả người dùng sức hướng giường bổ nhào về phía trước.”A – một chết đi được!” Cô nâng thân cởi đồ lót nhét vào dưới gầm, lưỡi biếng quay cuồng trên giường tính toán sổ sách, góc phải giường còn vứt bừa quần áo hôi sáng, nhưng cô như mọt rệp chẳng muốn đứng dậy thu dọn. Đầu óc yên tĩnh suy nghĩ, khuôn mặt lạnh như băng của Hạ Thiên Khoát thoáng cái liền xông vào.

Người đàn ông đó rốt cuộc là thần thánh phương nào? Một vẻ cao ngạo từ trên cao nhìn xuống, bộ dáng rất xem thường người khác, khách hàng của Bạn Tốt Của Bảo Bảo đều là người có tiền, nhưng cũng không chảnh như anh!

Bất quá tình cảm của anh với thú cưng thật không thể diễn tả thành lời, giống như xem nó như con đẻ, có lẽ ở nhà anh là một người cha một người chồng tốt cũng không chừng! Nhưng mà, trước kia hình như có nghe Mary nói ông chủ của cô còn chưa kết hôn.

“Ai nha! Mình đang nghĩ chuyện gì vậy?” Mạc Ưu xoay người, xua xua bóng hình người đàn ông kia ra khỏi cuộc sống của mình.

Từ rất lâu rồi cô đã hạ quyết tâm không nói chuyện yêu đương, đối với cuộc sống độc thân thuần khiết đã rất hài lòng, mỗi ngày ở chung với đám chó mèo đáng yêu, cho bọn nó ăn ngon mặc đẹp cô đã rất thỏa mãn.

Tuy cô rất yêu mến cái nghề này, nhưng có cái khó là phải giao tiếp với đủ loại người. Gặp được khách tốt có thể trở thành bạn bè, nhưng gặp phải “ngạo khách” thì lại làm người ta tức giận đến nghiến răng, lại còn phải bày ra khuôn mặt tươi cười ứng phó, giống như người đàn ông kia. Cô dùng sức gõ một cái vào đầu mình.

“A! Mạc Tiểu Ưu, mới vậy đã bị hù rồi sao? Từ nay về sau còn buôn bán thế nào nữa?”

Vì để dời đi sự chú ý, cô dùng hai chân kẹp điều khiển từ xa cuối giường mở ti vi, chuẩn bị xem hôm nay xảy ra chuyện gì đại sự, vừa chuyển đài đến phần tin tức, thỉnh linh phát hiện Hạ Thiên Khoát đang trả lời phỏng vấn, đó là bản tin tối nay.

Mạc Ưu tựa như gặp quỷ nhảy dựng lên, cố gắng nháy mắt một hồi mới xác nhận đó chính là chủ nhân của Hỉ Nhạc.

Hạ Thiên Khoát có vẻ không vui khi đứng trước màn ảnh.”Có tin mới là thời gian giao hàng lùi lại, ngày mai tôi sẽ bay đến Hà Lan tự mình xác định, cũng mau chóng yêu cầu nhà máy hiệu buôn đẩy nhanh tốc độ. Về phần việc vận chuyển hàng hóa giữa hai bên bờ sông tự nhiên bạo tăng, trước mắt đội tàu của tập đoàn Hải Thiên sẽ điều hành đủ để ứng phó, cảm ơn quý vị đã quan tâm.” Anh nói xong quay đầu đi vào công ty, không cho phóng viên có cơ hội truy vấn .

Phóng viên còn nói Tập đoàn Vận tải Đường thủy Hải Thiên mới đặt thêm năm chiến thuyền mới, có khả năng lùi lại ngày giao hàng, sẽ ảnh hưởng đến công tác vận tải đường thủy của thành phố, cũng thêm mắm thêm muối nói đến tác phong cường thế của Hạ Thiên Khoát, đòi một món tiền bồi thường kéch xù từ nhà máy đã chậm trễ giao hàng, ước chừng khoảng vài triệu. . .

“Oa! Quả nhiên là một người đàn ông đáng sợ. . .” Mạc Ưu lập tức như được trút giận, cuộn tròn lăn trên giường. Khó trách anh không ai bì nổi, hoá ra là tổng tài của Tập đoàn Vận tải Đường thủy Hải Thiên đứng thứ năm thế giới! Cô thấy hơi căng thẳng một chút, vạn nhất xảy ra sai lầm, kết quả của cô cũng không phải chỉ dùng một chữ Thảm là đủ nói hết. . .

Nghĩ như vậy, Mạc Ưu khẩn trương nhảy vọt tới dưới lầu, gặp Bảo Bảo an phận nằm tại phòng làm việc, cô mới thở dài một hơi. Nhìn xuyên thấu qua cửa thủy tinh vụng trộm quan sát tình huống của Hỉ Nhạc, Hỉ Nhạc chỉ hơi giương mắt liếc nhìn cô một cái, lập tức nhắm mắt lại.

Mạc Ưu lúc này mới an tâm trở lại lầu.”Ai. Minh thật sự là tự tìm phiền toái!” Tự đắc vài giờ lại đổi lấy vài ngày bất an, cuộc trao đổi này thấy thế nào cũng không có lời!

3. Chương 02 Part 1

Hôm sau, dù tiệm thú cưng đóng cửa nhưng Mạc Ưu vẫn phải thức dậy vào lúc sáng sớm để cho chó ăn .Cô vừa xuống lầu vừa ngáp dài, Bảo Bảo đang nằm ở trước cửa. Hỉ Nhạc giống như phát cuồng vừa cào cào vừa hướng về phía Bảo Bảo, một mực ghì chặt lấy lông sắt. Mạc Ưu vội vàng xua Bảo Bảo đi mở lồng sắt thả Hỉ Nhạc ra. Hỉ Nhạc vừa ra liền vừa nhảy vừa làm nũng với Mạc Ưu, không nhận được phóng tới cửa chỗ Bảo Bảo đang nằm ,nhiệt tình như củi khô bốc lửa.

Xem ra đại tiểu thư này đã bắt đầu động dục rồi, phải nhốt nó lại mới được...

“Đừng nóng vội , đợi mẹ chút mẹ dẫn cưng đi tản bộ nha . . .” Mạc Ưu bỏ Hỉ Nhạc xuống đi vào phòng làm việc, đóng cánh cửa thủy tinh lại, chợt phát hiện khoá cửa hình như hơi lỏng thì phải, cô tự nhủ thầm “Ngày mai phải gọi cho A Khoan mua dùm ổ khóa mới . . .” Đóng cửa thật kĩ, cô tóm lấy chó yêu đang rục rịch không yên.

“Bé Bảo Bảo ngoan ngoan một chút rồi mẹ lại mang cưng ra ngoài. “

Bảo Bảo thấy chủ nhân vừa đi khỏi lại bắt đầu lại gần cửa nằm xuống. Hỉ Nhạc lấy móng vuốt không ngừng cào cào cửa thủy tinh, có vẻ vội vàng hơn nữa còn phát ra tiếng kêu nức nở.

Trước khi bắt đầu đẩy Hỉ Nhạc thông minh không ngừng dùng móng vuốt cạy ổ khóa, ổ khóa vốn đã lỏng bị nó làm vậy lại càng lỏng hơn ,nó càng vội vàng làm vậy hơn, cho nên cửa đóng cuối cùng cũng bị nó mở ra rồi !!

Hỉ Nhạc khoái chí đẩy cánh cửa, Bảo Bảo lập tức nhanh chóng chạy lên đón, lập tức diễn ra một màn cũi khô bốc lửa không thể ngừng . . . (cái này thì tự hiểu *cười gian trá*).

Mạc Ưu ăn xong bữa sáng lại bị tiếng đóng cửa nặng nề làm cho hoảng sợ. Cô tranh thủ thời gian chạy xuống lầu, Bảo Bảo vẫn ngoan ngoãn như trước ngồi ở trong phòng làm việc. Cửa sổ bị mở tung thổi tới từng trận gió mạnh làm cho bảng quảng cáo để trên giá bị thổi rớt xuống.

Mạc Ưu lại gần cửa sổ đóng chỉ chừa một khe nhỏ.Nâng biển quảng cáo lại cô kéo cửa thủy tinh vào mặt tiền cửa hàng, lúc này mới phát hiện ổ khóa so với trước càng lỏng hơn, cửa vừa kéo đã mở. Cô nghi ngờ nhìn qua Bảo Bảo và Hỉ Nhạc đang đứng ở bên kia, bắt gặp hai chú chó con đều ngoan ngoãn quỳ rạp trên đất mới khiến cho cô thoáng an tâm.

“Haizz . . .chính mình lại tự dọa mình!” Nhưng mà hôm nay nhất định phải gọi thợ khóa đến để bảo đảm . . .Mạc Ưu cẩn thận ngấm ngấm.

“Hỉ Nhạc, chúng ta đi tản bộ nha !”.

Mạc Ưu la lên nhưng nhìn Hỉ Nhạc lại có vẻ lười biếng hoàn toàn không giống với lúc mới thả ra tung tăng như chim sẻ, Mạc Ưu lo rằng nó đã đói bụng rồi.

“Trước đi một vòng rồi quay về ăn sáng ha. . .”Mạc Ưu cương chiều vuốt ve Hỉ Nhạc, mở cửa trước dẫn Hỉ Nhạc ra ngoài.

Bảo Bảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn chủ nhân và Hỉ Nhạc một cái rồi lại nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần, trong nội tâm thầm hô một mỗi quá — . . . (cầm thú!!!)

Mấy ngày tiếp theo Mạc Ưu có thể nói là rất cẩn thận.

Thăng cho đến tối chủ nhật khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Thiên Khoát mới xuất hiện ở tiệm thú cưng.

“Hạ tiên sinh , anh đã về rồi ?”Mạc Ưu rất cục cựa cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, không khỏi nở một nụ cười sáng lạn với anh, hai má đầy đặn, môi mềm vẽ thành một đường cong, xinh đẹp phóng khoáng khiến cho Hạ Thiên Không sưng sốt.

Không về nhà trước, anh muốn lái xe đi đường vòng tới đón Hỉ Nhạc.

Anh cũng không ngờ việc mình nhớ cún con lại khiến Mạc Ưu nhiệt tình hoan nghênh như vậy, khiến cho trong lòng anh nổi lên một sự rung động khó hiểu.

Trong cả năm anh có hơn phân nửa thời gian là phải đi công tác, đây là lần đầu tiên có người dùng giọng điệu tràn ngập chờ mong nói với anh “Anh đã trở lại”, sự nhiệt thành trong đó làm anh như được trở về với ngôi nhà ấm áp .

Nhưng cảm xúc này chỉ trong nháy mắt đã bị anh che dấu rất nhanh.

“Hỉ Nhạc có khỏe không ?”

Vừa thấy chủ nhân Hỉ Nhạc đã sớm không nén được xúc động. Mạc Ưu liền tranh thủ thả nó ra . Hỉ Nhạc vội vọt lại làm nũng với chủ nhân. Hạ Thiên Khoát ngồi xổm xuống dùng hai tay dịu dàng vuốt ve bộ lông sáng bóng, trong nháy mắt nét mặt đã thay đổi ” Hỉ Nhạc, papa đã trở lại . . . “

Tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy anh và cún yêu tình cảm với nhau nhưng giọng nói nhẹ nhàng du dương như vậy cùng nụ cười cưng chiều đến từ một người đàn ông vốn nghiêm túc vẫn khiến Mạc Ưu cảm thấy không quen.

Nhưng tình yêu thương của anh lại làm cô cảm động, vô tình lại ngưỡng mộ Hỉ Nhạc thật may mắn. Có điều Hỉ Nhạc là một con chú chó xinh đẹp ngoan ngoãn nên ai chẳng yêu thích nó?

“Nó rất dễ nuôi, khẩu vị không mấy thay đổi, mỗi ngày tôi đều dắt nó đi bộ một giờ đồng hồ. . . Anh xem cơ thể nó trở nên rắn chắc hơn nhiều!” Mạc Ưu cũng làm theo ngồi xổm xuống khẽ vuốt ve sống lưng Hỉ Nhạc, trải qua một tuần ở chung cô thật là không rời xa nó!

” Hỉ Nhạc mỗi ngày đều đến công viên chạy bộ, cơ thể vốn dĩ đã rất rắn chắc.” Hạ thiên Khoát không chút khách khí gọi cho cô một xô nước lạnh, anh không thích người khác ở trước mặt anh tranh công .Thật sự

là rất khó lấy lòng đàn ông! Loại người có quyền thế đều tưởng rằng mọi người xung quanh đều vội vã nịnh nọt anh ta, cô còn không dừng lại tức là tự mình làm mình mất mặt. . .Mạc Ưu chậm rãi đứng dậy không nói gì thêm nữa, chỉ mỉm cười, cũng âm thầm hy vọng anh nhanh chóng rời đi .

“Cô không để cho con chó nào tiếp cận Hỉ Nhạc chứ?”Hạ Thiên Khoát đứng dậy, dõi theo đôi mắt anh thì thấy anh đang nhìn chằm chằm Bảo Bảo ở bên kia cửa thủy tinh, Bảo Bảo như chợt dạ quay đầu đi nơi khác.

“Tôi rất cẩn thận” Mạc Ưu trả lời ngắn gọn, đôi mắt sáng ngời tràn ngập tự tin.

Hạ thiên Khoát dừng lại trên khuôn mặt cô một hồi lâu, như muốn xem cô có nói thật hay không. Mạc Ưu tươi cười nhìn lại, tiết tấu trái tim lại không tự chủ được đập nhanh hơn.

Cô thực mình may mắn vì không phải cấp dưới của anh, muốn cô mỗi ngày trải qua cái cảm giác kinh hồn táng đảm này thì khẳng định sống không bằng chết!

Hạ Thiên Khoát không tự chủ được bắt đầu thưởng thức đôi mắt cô.

Bây giờ anh mới phát hiện người phụ nữ trước mắt này thật khó để cho người ta nắm bắt, lần đầu tiên gặp mặt cô giống như một tiểu quỷ tinh nghịch đến nói chuyện cũng không có đạo lý rõ ràng. Cái đầu nhỏ xinh xắn nhưng cả người lại tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt. Anh thường thức đánh giá người phụ nữ trước mắt này.

Lúc anh dẫn Nhạc Hi rời đi, Mạc Ưu lại bổ sung thêm một câu nói khách sáo áp dụng đối với tất cả khách hàng: “Cảm ơn, hi vọng lần sau có cơ hội phục vụ cho anh!”

Nhưng trong nội tâm cô lại thầm nói: Cuối cùng cũng đi Hạ Thiên Khoát dừng bước quay đầu lại dùng biểu lộ ranh mãnh nhìn cô: “Thật sự còn muốn phục vụ tôi sao?”

“A?” Không ngờ anh lại dùng chiêu này, Mạc Ưu lập tức sửng sốt, tuy nhiên rất nhanh lại chìa ra nụ cười tươi, lại có phần xấu hổ, lưng áo sớm đã có một tầng mồ hôi lạnh “Đương nhiên rồi, Hạ tiên sinh, hoan nghênh rảnh rỗi lại đến. . . “

“Tôi sẽ còn đến nữa.”Anh nói như chém đinh chặt sắt, khéo miệng lại giương lên một nụ cười nhạt làm cho Mạc Ưu kinh hồn táng đảm.

Bất quá ít nhất cô đã lưu lại được ấn tượng tốt cho vị khách khó chiều này.

Cô ngủ một mạch cho đến lúc tỉnh, nằm ở trên giường xem TV cho đến khi lại thiếp đi, không thì thuê một chồng tiểu thuyết về xem rồi mở miệng bình luận, đúng là “Lối sống độc lập” kinh điển. Hôm nay Bách Trữ lại vội vã kéo cô ra khỏi nhà, kéo cô thoát khỏi hàng ngũ phụ nữ sống độc lập.

“Tiểu Ưu, giờ nghỉ rảnh rồi đừng có ngủ, buổi trưa cùng mình đi uống trà nhé! Chồng mình qua Mĩ công tác rồi, không cho mình đi cùng, thật nhàm chán. . .”Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh làm nũng của Bách Trữ.

“Này, Tiểu Bách, mình cũng không phải chồng cậu, mình van cậu đừng dùng giọng làm nũng với mình có được không? Hại mình nổi hết da gà. . .” Mạc Ưu khoa trương nói, thân thể thoáng run lên “Phụ nữ có thai nên an tâm ngồi nghỉ ở nhà, thời kì mới mang bầu việc đi đứng rất nguy hiểm!”

Trong bốn người Bách trữ là người không có nghĩa khí nhất, lúc trước nói oang oang không cần tình yêu không cần kết hôn tôn thờ sống độc lập lúc già thì vào viện dưỡng lão, ai ngờ cô gái nhỏ nhắn này không lâu sau lại cùng với tổng tài nhân hiệu trang sức Ancker nổi danh truyền ra tiếng xấu, mấy tháng sau lại như tia chớp kết hôn, đồng thời cũng thăng chức làm mẹ.

Các cô bạn tốt dĩ nhiên chỉ còn biết chúc phúc cho cô! Nhưng lúc gặp mặt vẫn không quên trêu chọc cô trọng sắc khinh bạn, phản bội lời hứa.

“Ha ha.....ở nhà vẫn quen nói vậy! Thật nhàm chán, chồng mình đến cả cửa hàng quần áo cũng không cho đi, ở nhà đang chất một đống đơn đặt hàng đến kì đây này!” Bách Trữ tuy là oán trách nhưng nghe giọng nói là biết cô là một người phụ nữ hạnh phúc “Đi thôi ,đi uống trà chiều xong sẽ không buồn nữa!”

Mạc Ưu vội vàng từ chối “Mình không muốn phiền phức! Đi uống trà trưa xong còn phải trang điểm, còn phải nhả nhận như các loại phu nhân giống cậu, mình không quen làm vậy!” Cô hay mặc áo T-shirt quần jean, còn khi ở nhà ngày nghỉ thì ngay cả đồ lót cũng không mặc, chứ nói chi là trang điểm!

“Này! Cái gì mà phu nhân? Cậu dám xem thường mình!” Bách Trữ rốt cuộc cũng dùng lại giọng điệu hời còn làm bạn thân “Bất quá cái cảm giác có một người để dựa vào, có một người yêu thương mình cũng thật tuyệt! Khách nam bên cậu hình như cũng đông lắm phải không ? Có ai còn độc thân không? Nhanh chạy đến tìm người đàn ông yêu thương cậu đi!”

“Mình không thèm! Mình có Bảo Bảo làm bạn là được rồi, đàn ông so với chó cũng không bằng ! Bọn họ yêu cậu trong một lúc chứ không thể yêu cậu cả đời!” Nhắc tới khách hàng nam trong đầu Mạc Ưu nhất thời nhớ tới hình ảnh Hạ Thiên Khoát đối xử dịu dàng với Hỉ Nhạc...

Cô vội vàng cố gắng xua đi hình ảnh đó, tên đàn ông thoith kinh khủng kia đừng có lại xuất hiện trước mặt cô chứ!

“Trước kia mình cũng nghĩ như vậy, nhưng với Tiểu Gia nhà mình thì khác. . .”Bách Trữ đắm chìm trong hạnh phúc, hi vọng cô bạn tốt cũng có thể may mắn giống như cô.

“Mình biết rồi, cậu nhớ nắm chặt lấy hạnh phúc của mình, đừng lo lắng cho mình nữa được không? Một mình mình vẫn có thể sống tốt!” Mạc Ưu đương nhiên có thể cảm nhận được việc cô bạn tốt đang toan tính nhưng cuộc sống trói buộc như vậy dường như không thích hợp với cô, đúng lúc này chuông cửa trong tiệm vang lên, Mạc Ưu sợ khách hàng có chuyện gấp tìm cô nên vội vàng cúp điện thoại.

Cô vội vàng chạy xuống lầu, Bảo Bảo đang dè chừng lấy chân ấn điều khiển từ xa để đóng cửa sắt lại bỗng bị chủ nhân đuổi ra sau văn phòng làm việc.

Cửa mở được một nửa cô cúi xuống nhìn xem người đến là ai thì thấy khuôn mặt còn lạnh lùng hơn trước của Hạ Thiên Khoát nổi giận đùng đùng như đi trả thù. Cửa sắt còn chưa mở ra hết thì Hạ Thiên Khoát đã bước vào, lấy khí thế mãnh liệt tới gần Mạc Ưu, dùng giọng lạnh lùng nói: “Cô nhìn chuyện tốt mình làm đi!”

“Sao . . .sao vậy?” Mạc Ưu lùi về phía sau, một luồng mát lạnh chạy dọc sống lưng.

4. Chương 02 Part 2

Hạ Thiên Khoát hừ nhẹ một tiếng rồi dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn sự vô tội của cô “Còn nói mình đã rất cẩn thận! Giờ Hỉ Nhạc đã mang bầu cô còn gì để nói ?”

“Không! Không thể. . . ” Những lời này như sét đánh ngang tai, bước đi của Mạc Ưu cũng trở nên chậm chạp hơn, da đầu run lên “Làm sao có thể?”

“Đừng giả vờ vô tội nữa!Tôi mới dẫn Hỉ Nhạc đi khám bác sĩ thú y, anh ta nói nó đã mang thai 3 tuần, hôm trước vừa đưa tới tiệm của cô thì hôm sau đã thụ thai, cô đừng hòng chối cãi!”

Mấy ngày nay anh bận công việc không chơi với Hỉ Nhạc được nên ban ngày đành đưa cho quản gia chăm sóc, hôm nay thật vất vả mới bớt chút thời gian được nhưng Hỉ Nhạc lại nôn mửa, vốn tưởng rằng ăn phải đồ hỏng nên anh đưa nó cho bác sỹ ở viện thú y, lại phát hiện ra chuyện này làm anh rất giận dữ!

Anh như người cha gặp phải chuyện con gái bé bỏng của mình mang thai, trong nội tâm vừa đau lòng vừa muốn giết cái con chó đức thoith tha đó, một đôi mắt giết người chọc thẳng vào Bảo Bảo ở đằng sau cánh cửa thủy tinh kia.

Mạc Ưu lùi lại vào trong, tay phải vịn vào bàn làm việc mới đứng vững được, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. “Không thể, tôi vẫn luôn để mắt tới Hỉ Nhạc, Bảo Bảo còn không đến gần nó huống hồ là những con chó khác? Ngày thụ thai có khi bác sĩ đã tính sai!”

Cô cố gắng nhớ lại tuần lễ vừa rồi, từng chi tiết một, cô vẫn luôn rất cẩn thận để mắt, cơ hồ không rời khỏi cửa tiệm một bước, dù cho lên lầu cũng sẽ dặn dò A Khoan và Tiểu Khiết, làm sao có thể xuất hiện sai sót? Nhất định là nhầm lẫn. . . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không còn huyết sắc, lộ ra sự bối rối và khó tin, Hạ Thiên Khoát lại cho rằng cô đang diễn trò vì muốn trốn tránh trách nhiệm.

“Người phụ nữ này xem ra một chút kĩ năng cũng không có!” Hạ Thiên Khoát vốn hơi có hảo cảm với cô, thâm nghĩ nếu cô dừng cảm nhận lỗi có lẽ hai người sẽ cùng nhau giải quyết, nhưng cô lại không chịu nhận sai lầm khiến anh cảm thấy rất thất vọng. Thì ra cô vẫn luôn bày ra vẻ mặt vô tội trong khi làm ăn. . . Mà anh thì rất khinh bỉ loại giả dối chèo chống theo tâm lí từng khách hàng thế này!

“Tôi có mang theo giấy tờ của các bệnh viện thú y nổi tiếng, các bác sĩ ở đó chẩn đoán nói nó đang ở thời kì động dục cần giao phối. . .” Anh như đã chuẩn bị trước mà móc những tờ giấy trong túi ra “Cô nói bác sĩ thú y có khả năng chẩn đoán sai ngày thụ thai nhưng không lẽ cả hai bác sĩ cùng chẩn đoán sai sao?”

Anh đem ba tờ giấy để trên bàn, Mạc Ưu dùng ngón tay run rẩy cầm lên nhìn, đều là những bác sĩ thú y ở những bệnh viện lớn, trên đó rõ ràng viết ngày Hỉ Nhạc thụ thai là vào ngày hôm sau khi anh dẫn nó đến tiệm của cô, khiến cho cô hết đường chối cãi.

Thử tỉnh táo hồi tưởng lại từng chi tiết, hôm đó là ngày nghỉ. bọn cô ở nhà, Hỉ Nhạc có thể nói là không rời khỏi tầm mắt của cô. Cô vội vã giải thích cho Hạ Thiên Khoát tình hình ngày hôm đó, nhưng biểu hiện của anh đối với cô càng ngày càng khinh miệt, coi cô như một tên lừa đảo.

“Sự thật bày ra trước mắt dù cô có nói gì đi nữa thì cũng chỉ là lời nói dối, tôi nghĩ sẽ đưa chuyện này ra tòa phán xét.” Anh lạnh lùng uy hiếp, cố ý xem nhẹ cảm giác mềm lòng khó hiểu đang lan tỏa nơi đáy lòng.

Chứng cứ đã chứng minh, Mạc Ưu không thể không thừa nhận Hạ Thiên Khoát nói không đúng sự thật, ý nghĩ như vậy làm cho cô thấy tuyệt vọng. Nghĩ đến việc sắp đối mặt với một cửa ải khó khăn, cô cảm giác thấy giống như bị một tảng đá hung hăng đập một cái, không biết làm sao cô chỉ có thể thừa nhận.

Thấy cô bắt đầu rơi nước mắt, Hạ Thiên Khoát nhẹ hừ một tiếng “Thu hồi nước mắt của cô đi, đừng hy vọng tôi sẽ mềm lòng”

Trong mắt anh chỉ có hai loại người! Người có thể dùng và người vô dụng, người phụ nữ dùng nước mắt làm vũ khí là người vô dụng và dễ tiệt nhất!

Lời nói khinh miệt tự tôn của Mạc Ưu, cô lau khô nước mắt, cố gắng làm cho mình có vẻ có thể đảm đương. Hiện tại hối tiếc đã muộn, trước mắt chỉ có thể nghĩ biện pháp để giải quyết vấn đề.

“Bởi vì tiệm sơ sẩy tạo ra vấn đề phức tạp cho anh, tôi thật xin lỗi Hạ tiên sinh, chuyện cho tới nước này tôi không còn gì để nói” Cô cúi người thật thấp, biểu hiện như muốn nói mình sẵn sàng chấp nhận mọi thiệt hại và bồi thường.

Hạ Thiên Khoát đối với việc cô nhanh như vậy mà đã trấn định cảm thấy kinh ngạc, dựa vào tính nghiêm trọng phần lớn mọi nhà kinh doanh đều chống chế để có thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng hành động của Mạc Ưu lại ra ngoài dự liệu của anh.

Nhưng anh cố không biểu hiện vẻ kinh ngạc trên mặt.

“Cô đương nhiên không thể phản đối. Chỉ cần cô làm theo hợp đồng bồi thường, về phần đã tạo nên sai lầm thì hiện nay chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng.”

Câu nói cuối cùng khiến cho Mạc Ưu ngơ ngẩn “Anh nói. . . . Muốn như thế nào?”

“Đương nhiên xử lý sạch sẽ! Bác sĩ thú y nói lần đầu tiên động dục đã mang thai đối với cơ thể mẹ rất nguy hiểm, tôi sẽ không để cho Hỉ Nhạc mạo hiểm sinh con. Nếu có, Hỉ Nhạc chỉ có thể sinh con có huyết thống thuần khiết chứ không phải giống tạp chủng không rõ lai lịch.”

“Không thể!” Vừa nghe anh nói muốn bóp chết sinh mạng trong bụng Hỉ Nhạc, Mạc Ưu không thể nào tỉnh táo được. Bất chấp hai người đang đứng ở hai vị thế khác nhau, cô giơ tay bắt lấy cánh tay Hạ Thiên Khoát cầu khẩn “Tuy sinh ra không phải chó thuần chủng nhưng đây cũng là sinh mệnh mới, mong anh đừng làm thương tổn nó!”

Cô tính định mang Bảo Bảo đi buộc ga-ro (thắt ống dẫn tinh ngăn khả năng sinh dục) cho nên con của Hỉ Nhạc cũng chính là đứa con duy nhất của Bảo Bảo, có thể nói là “Kết tinh của tình yêu”! Biết rõ anh chán ghét nước mắt nhưng cô lại không nhịn được bắt đầu nước mắt vì sinh mệnh bé nhỏ mà cầu xin.

“Nếu cô muốn Hỉ Nhạc sinh hạ chó con cho tôi nuôi, nếu như tôi không thể thì nhất định sẽ tìm cô chăm sóc chúng. . .”

Thái độ của cô vượt qua mọi dự liệu của Hạ Thiên Khoát. Thấy cô không ngừng cầu xin anh không phải vì năm trăm vạn bồi thường mà là vì mấy chó con chưa sinh ra, ngữ điệu khẩn thiết cùng nước mắt làm cho anh có chút rung động.

Nhưng cảm thụ của anh không chỉ có vậy mà còn do mùi hương nhàn nhạt của phụ nữ trên người cô kích thích giác quan của anh (cảm thú!!!!), anh không biết là trên người phụ nữ không xịt nước hoa cũng có thể có loại hương vị tuyệt vời này! Hơn nữa đôi môi mềm hơi vểnh lên căng tròn tươi mới như một loại ô mai mê người, thậm chí dù anh rất ghét nước mắt nhưng nhìn cô lại thấy điềm đạm đáng yêu, như khát vọng mong được tha thứ của trẻ con.

Hạ Thiên Khoát thấy kinh ngạc tại sao trong đầu mình lại sinh ra những ý nghĩ không thực tế, ảo tưởng như vậy. Yêu một người phụ nữ là một chuyện sai lầm. . . . Nhưng anh lại không phát hiện ra giọng mình đã hơi mềm mỏng lại “Cô hãy nghĩ cách trả xong năm trăm vạn rồi nói sau!”

“Tôi. . .cần bản không trả nổi!” Cô nghĩ thế nào cũng không thể lấy đâu ra năm trăm vạn .

Lúc trước mở tiệm này cô một xu cũng không có, còn phải mượn của người khác, và dựa vào một khoản gom góp được từ hồi còn làm nhân viên mậu dịch tại một công ty chứng khoán mấy năm trước. Hôm nay lại phạm phải sai lầm như vậy, lòng tự trọng siêu cường của cô không cho phép nói với bất kì ai về chuyện này, chó nói chỉ là vay tiền.

“Tôi chỉ có cái tiệm này, còn hai mươi vạn gửi trong ngân hàng. . .” Cô lúc này mới phát hiện mình còn đang vịn cánh tay anh, vội vàng rút về, kéo lại khoảng cách giữa hai người, chán nản gục đầu.

Hôm nay chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

“Anh muốn tố cáo tôi bội ước hay thế nào cũng được, tôi có thể đem tất cả tài sản bồi thường cho anh, nhưng xin anh đừng tổn thương con của Hỉ Nhạc cùng Bảo Bảo được không?” Dù cho trời có sập xuống đầu Mạc Ưu vẫn không quên thay những chó con chưa được sinh ra mà cầu xin.

Tính cách cố chấp này làm cảm động Hạ Thiên Khoát, cũng giống như trước kia anh đồng ý giao Hỉ Nhạc cho cô một cách tin tưởng.

“Vì sao cô muốn lưu lại những con chó con? Tập chủng căn bản không có giá trị gì. . . . ?” Người làm ăn chỉ coi trọng lợi ích và hiệu suất, càng không có chuyện làm ra việc tổn hại tới mình, bởi vì anh là như thế nên anh không cho phép mọi mối nguy hiểm khiến Hỉ Nhạc sinh hạ chó con.

Mạc Ưu nóng lòng phản bác” Với tôi mà nói mỗi một con chó sinh ra đều có giá trị của nó, như Bảo Bảo đây, nó mới sinh ra không bao lâu đã bị vứt bỏ ngoài đường, nhưng duyên phận lại cho chúng tôi gặp nhau, nó cho tôi niềm tin để mở tiệm thú cưng này, cũng làm cho cuộc sống của tôi thêm phong phú, đây là giá trị tồn tại của mỗi con chó. Cho dù nó là một tập chủng nhưng trong mắt tôi Bảo Bảo cũng giống như anh đối với Hỉ Nhạc, yêu thương tựa như đó cũng là một con người giống chúng ta!” (ủng hộ tỷ hết mình)

Cô tự nhiên đưa bàn tay để lên ngực mình, bộ dáng chứng minh cho thấy rất thật lòng, làm cho tâm của Hạ Thiên Khoát hoảng sợ, anh thực sự đối với Hỉ Nhạc đau như đau con ruột của mình.

“Cô quả nhiên nhanh nhồm nhanh miệng. . .” Nhưng anh vẫn không muốn trực tiếp thừa nhận mình đã bị cô thuyết phục. Hạ Thiên Khoát bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm của anh không có sắt đá như vậy, chỉ là suy nghĩ đến thực tế. Hỉ nhạc lần đầu mang thai nguy hiểm tương đối cao nhưng xác suất thành công cũng

không thấp, nếu hết lòng chăm sóc kỹ càng . . . Anh không ngừng cân nhắc lại lời cô nói, trong đầu đột nhiên sinh ra những ý nghĩ chưa từng có trước đây.

Tuy làm như vậy đối với anh cũng có chỗ không tốt, có thể sẽ hy sinh Hỉ Nhạc nhưng những chủ ý xoay quanh trong đầu lại khiến anh cảm thấy có chút hưng phấn.

“Được rồi, tôi cho cô thêm một cơ hội nữa. Nếu cô có thể cam đoan cho Hỉ Nhạc bình an sinh hạ chó con, tôi sẽ buông tha cho chúng nó, chó con sẽ đưa cho cô nuôi” Anh lạnh nhạt nói, đôi mắt thăm tháy loé ra những tia sáng.

Mạc Ưu ngẩng đầu lên, không kìm được tự mình lâm vào mộng lung “Tôi. . . có bản lĩnh gì? Tôi cũng không phải bác sỹ thú y. . .”

Con mắt của người đàn ông này như dấu nam châm có khi làm cho người ta không dám nhìn thẳng, có khi lại khó có thể di chuyển ánh mắt, thực tế bây giờ ánh mắt của cô ẩn chứa sự nghi ngờ nhưng hình thức đề nghị này lại làm cho đáy lòng cô có chút hưng phấn. . .

“Tôi sẽ lưu lại cái thai của Hỉ Nhạc nhưng cô phải đến nhà tôi tự mình chăm sóc cho nó cho đến khi nó sinh để bình an mới thôi.” Anh bình tĩnh tuyên bố. Anh chỉ muốn xem xem người phụ nữ này có tài cán gì, có thể vì những động vật nhỏ này mà hy sinh đến mức nào? Nếu như từng sinh mạng đều có giá trị của nó vậy anh muốn nhìn xem giá trị của cô nằm ở đâu! Là tùy tiện nói, là một trong những công phu của phụ nữ để đối phó, hay thật như biểu hiện chăm chú cố chấp của cô, thật tình yêu thương từng sinh mạng nhỏ bé này?

Từ trước đến nay anh không bao giờ làm việc mà không có lợi ích, nhưng người phụ nữ này lại có thể kích thích “Thiện Tâm” nơi anh, có lẽ anh muốn biết trên người mình còn những nét tính cách nào khác nữa, lại càng muốn thăm dò bản tính của cô.

Hơn nữa Hỉ Nhạc cần có một người “trông nom đặc biệt”, cô là người thích hợp nhất.

Mạc Ưu đoán không ra chuyển biến của anh, chỉ có thể cảm nhận được đề nghị không thể nào tưởng tượng này “ . . . Tiệm của tôi thì làm sao bây giờ?”

“Cô không phải nói tiệm này chỉ có vền vện mấy chục vạn? Sau này đương nhiên do tôi tiếp nhận. Dựa vào suy đoán của tôi tiệm này một năm bất quá cũng lãi được 100 vạn, lấy lãi tám phần thì trong vòng bảy năm có thể lấy lại vốn. Chờ Hỉ Nhạc sinh hạ chó con cô tiếp tục trở về tiệm làm việc, nhưng trừ phí quản lý thì toàn bộ lợi nhuận thuộc về tôi, cô chỉ xem như làm không công trả nợ bảy năm, coi như hợp lý rồi?”

Hạ Thiên Khoát dĩ nhiên phải nhận tiền bồi thường của cô, hơn nữa rất nhanh đã đưa ra hình thức xử phạt, trong mắt Mạc Ưu anh biến thành ma vương khát máu thích ăn tươi nuốt sống. Nhưng Mạc Ưu không có quyền lựa chọn, mà cô cũng không thấy sai ở chỗ nào. Huống hồ một tiệm thú cưng nhỏ bé làm sao đấu lại một tập đoàn lớn? Như vậy so với đóng cửa tiệm thú cưng, còn phải bỏ ra năm trăm vạn để trả nợ coi như còn có nhân tính hơn, xem ra cô còn phải cảm tạ anh đã tha thứ.

Mạc Ưu không muốn nhưng Mạc Ưu vẫn phải cúi đầu.

“Đúng vậy, Hạ tiên sinh, tôi chỉ có thể dùng phương pháp này để bồi thường tổn thất của anh.” Ngực khí của cô có vẻ bình tĩnh nhưng lại thật yếu ớt.

“Chó con? Còn muốn hay không?” Hạ Thiên Khoát không thích bộ dạng của cô lúc này, anh muốn thấy người phụ nữ trước mặt này tràn đầy tin tưởng, thậm chí không sợ ánh mắt sắc bén của anh.

“Tôi muốn!” Vừa nhắc tới chó con tinh thần của Mạc Ưu liền quay trở lại, liền vội vàng bày ra biểu lộ cấp thiết.

“Vội mau cùng tôi về nhà!” Hạ Thiên Khoát lạnh nhạt nói “Tôi còn rất nhiều việc cần xử lý.”

Sự việc đến nông nổi này khiến cho Mạc Ưu có chút bối rối.

“Cho cô thời gian 3 ngày để sắp xếp mọi chuyện. Ba ngày sau tôi sẽ gọi luật sư mang thư hòa giải tới cho cô kí. Trên nguyên tắc cô vẫn là chủ của tiệm này, còn trong lúc này tôi sẽ tìm một người khác thay cô đảm đương mọi việc trong tiệm, còn nhân viên thì vẫn giữ lại làm tiếp. Bất quá mọi chi phí hoạt động trong tiệm sẽ do bên kế toán công ty tôi xét duyệt, lợi nhuận mỗi tháng sẽ đưa vào tài khoản của tôi. . . .”

Anh tới gần trước mặt Mạc Ưu, tư thế cực kì mang tính uy hiếp “Trong ba ngày này cô đừng nghĩ tới việc chạy trốn, tôi sẽ cho người theo dõi cô Nếu cô thực sự muốn bỏ chạy tôi có biện pháp rất nhanh đưa cô vào tù ! Lời tôi nói ra từ trước đến nay luôn làm được.”

Mạc Ưu cố gắng trấn định trái tim đang đập mãnh liệt trong ngực, ánh mắt cảnh cáo kia thật giống chúa tể ma vương của địa ngục ,giống như muốn tuyên cáo cô sau này vĩnh viễn chỉ c thể bị nhốt ở dưới sâu lòng đất, nhưng cô vẫn gắng gượng không muốn mình bị đánh ngã ” Tôi. . .sẽ giữ lời !” Dù cô đã thua nhưng không muốn ngay cả lòng tự trọng cũng phải lấy ra bồi thường.

“Rất tốt.”Hạ Thiên Không không tự chủ được nhếch khóe miệng lên, Mạc Ưu lại không nghĩ ra cái mỉm cười này có hàm nghĩa gì.

Cô vẫn còn cố gắng vùng vẫy “. . . .Trong khoảng thời gian chăm sóc Hỉ Nhạc tôi có thể mang Bảo Bảo theo không?”

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ cho cái thứ đã khi dễ Hỉ Nhạc ấy vào nhà sao?”

Đưa mắt nhìn bóng lưng cao lớn ấy, Mạc Ưu mơ hồ nhìn thấy sau lưng anh như mọc ra một đôi cánh màu đen, giống như đôi cánh của ma vương.

Cô như quả bóng xì hơi ngã lên ghế, toàn thân như chà xát phải khối băng đến lạnh run, cô có cảm giác mình như đang chìm trong một cơn ác mộng, lại không biết là bị sao nữa.

Không biết thất thần bao lâu, cho đến khi bên tai truyền đến một tiếng vang khác thường, Mạc Ưu quay đầu nhìn lại: chân trước của Bảo Bảo đặt trên cửa thủy tinh không ngừng cào cào.

“Bảo Bảo!”Cô theo phản xạ đứng dậy chạy tới cửa thủy tinh, lần đầu tiên nhìn thấy động tác này của chó yêu thì mới biết ra cẩn thận mấy cũng có chỗ sơ sót!

Cô dùng tất cả khí lực còn lại mở cửa thủy tinh ra, Bảo Bảo liền chạy lại làm nũng với cô, cô ngã ngồi trên đất ôm chặt Bảo Bảo khóc không ra nước mắt.

Bảo Bảo tùy ý cô ôm trong lòng, thầm nghĩ: Mẹ, người làm sao vậy?

5. Chương 03

“Ha ha. Bạn tốt à, không ngờ lần này cậu lại nhỏ mọn như vậy, chỉ là một tiệm thú cưng nho nhỏ, cũng phải phiên đến đại luật sư tôi.”

Luật sư chuyên trách của tập đoàn vận tải hàng hải Hải Thiên -Tôn Thiên vừa đi vào văn phòng tổng tài, liền mở miệng khiêu khích cậu bạn cùng lớp kiêm bạn tốt từ nhỏ đến lớn.

“Có ký không?” Hạ Thiên Khoát lườm anh một cái, đưa đơn bồi thường cho Tôn Thiên.

“Tuy rất không tình nguyện, nhưng vẫn ký.” Tôn Thiên đưa túi giấy trong tay cho Hạ Thiên Khoát, nhưng về mặt lại hiếu kỳ, “Nói thật đi, cậu làm gì phải đuổi tận giết tuyệt người ta thế? Lỗi của cô ấy chỉ là không cẩn thận để Hỉ Nhạc mang thai, bắt người ta bồi thường năm trăm vạn không khỏi hơi quá đáng đó!”

Tôn Thiên đối với việc bạn tốt của mình phải phí công phí sức đúng là cảm thấy hứng thú. Sinh ra tại một thế gia về vận tải đường thu, Hạ Thiên Khoát từ lúc học tiểu học tại trường tư lập Thời Đại đã tự hình thành cho mình một cách sống, cùng trường mười hai năm, Hạ Thiên Khoát một mực trải qua cuộc sống nghiêm cẩn tự hạn chế, để chuẩn bị kế thừa xí nghiệp của gia tộc. Tốt nghiệp trung học hai người cùng đến Mĩ học tại Havard, một người học quản lý xí nghiệp, một người học pháp luật. Hạ Thiên Khoát tiếp quản tập đoàn vận tải đường thủy Hải Thiên từ trong tay cha mình, Tôn Thiên là luật sư của phòng sự vụ phụ trách công việc pháp luật cho Hải Thiên.

Theo hiểu biết của Tôn Thiên về bạn học cũ, Hạ Thiên Khoát coi trọng hiệu suất, cũng không lãng phí quá nhiều thời gian cho chuyện tình cảm, lần này lại tốn công vì một bà chủ tiệm thú cưng, làm cho anh thấy không thể tưởng tượng.

Hạ Thiên Khoát không biểu hiện bất cứ một cảm xúc nào, “Loại phụ nữ chỉ biết dựa vào mồm miệng để buôn bán, một chút cũng không đáng tin. Thân tôi là người bị hại, đương nhiên muốn đòi hỏi quyền lợi thuộc về mình, cũng coi như giáo huấn cô ta vì tội trốn tránh trách nhiệm!” Anh nhìn kỹ chỗ kí tên trên hợp đồng, lúc này mới nhớ rõ cái tên Mạc Ưu .

Tôn Thiên vì lời lẽ thẳng thắn hùng hồn của anh càng cảm thấy nghi hoặc, bèn thử nói: “Nhưng mà vị Mạc tiểu thư kia. thoát nhìn cũng rất ngọt ngào.”

Ngọt ngào là khi cô cười rộ lên, hôm nay Mạc Ưu luôn nhăn mày, Tôn Thiên thật đúng là lo lắng, bà vai nhỏ bé và yếu ớt có thể chịu được trách nhiệm như vậy không?

Nghe bạn tốt ca ngợi làm Hạ Thiên Khoát bất chợt nhớ tới khuôn mặt tươi cười của Mạc Ưu khi nói “Anh đã về rồi”, câu nói này tựa hồ đã khắc sâu trong đầu anh, nhưng anh sẽ không bao giờ thừa nhận điều này với bất kể một ai, thậm chí là chính Bản thân.”Thật sao? Tôi không để ý.”

“Đúng là có rất ít người con gái có thể khiến cho anh để ý!” Con mắt khôn khéo Tôn Thiên của xẹt qua vẻ khựng lại trong nháy mắt của anh bạn tốt, nét mặt và cử chỉ của anh đều quá không bình thường

Hạ Thiên Khoát từ nhỏ đã là người kế thừa của tập đoàn Hải Thiên, từ trước đến nay đều là vì công việc mà sống, rất ít khi đối với bất kỳ người nào sinh ra”hứng thú”, là người đàn ông làm việc điên cuồng đã dọa chạy ba cô bạn gái.

Tôn Thiên cảm thấy lần này lại không giống thế, anh có dự cảm, Mạc Ưu sẽ làm thay đổi cuộc sống của Hạ Thiên Khoát, mặc kệ là theo chiều hướng tốt hay xấu, anh vẫn tin tưởng là mình đúng!

“Tôi không có thời gian lãng phí cho mấy thứ linh tinh.” Hạ Thiên Khoát lạnh lùng cắt đứt sự đặc ý của anh bạn tốt, khẳng định lại sự bang quan của mình.”Người đâu?”

Tôn Thiên cố ý giả ngu.”Ai cơ?”

Hạ Thiên tức giận trừng mắt nhìn anh, “Cô gái kia.”

“Cô gái nào?” Vị đại luật sư này không muốn sống đùa giỡn khách hàng lớn nhất của anh.

“Mạc Ưu. Người đâu?” Lần đầu tiên nói cái tên này ra, Hạ Thiên lại cảm thấy không được tự nhiên.

“À ờ. Cô gái dễ thương kia hả? Chiều theo phân phó của cậu đến hẹn trong đơn là trực tiếp áp giải đến trại tạm giam ngay!” Tôn Thiên dùng ngôn ngữ trong nghề phóng đại tình cảnh của Mạc Ưu, cũng giả bộ làm ra biểu lộ đau lòng, “Thực đáng thương, cậu nên nhìn về mặt của cô ấy lúc rời khỏi tiệm thú cưng.”

Trước đó Hạ Thiên Khoát đã phân phó Tôn Thiên đến hẹn trực tiếp đưa Mạc Ưu đến nhà anh, bắt đầu chịu trách nhiệm chăm sóc Hỉ Nhạ.

“Cô ta. làm sao?” Hạ Thiên Khoát hơi nhíu mày, trực giác nghĩ tất cả phụ nữ chắc chắn sẽ có phản ứng này, “Khóc suốt suốt tranh thủ sự đồng tình à?”

“Sai!” Tôn Thiên duỗi ngón trỏ ra trước mắt anh lay lay, “Trái ngược. Về mặt cô ấy bình tĩnh, chính là đã thu hết nước mắt vào trong, khiến người ta đau lòng nha!”

“Có cái gì mà đau lòng? Làm sai thì nên trả giá, đây là việc buôn bán nên gánh chịu .”

Hạ Thiên Khoát nói không có chút tình cảm nào, nhưng trong óc lại không tự chủ được mà tưởng tượng nét mặt của cô khi đó; hơn nữa, khẩu khí của Tôn Thiên làm cho anh rất không thích.”Nếu cậu đau lòng, giúp cô ta nằm trăm vạn đi.”

“Tôi á, đừng có lẫn lộn, tay trắng như tôi móc đâu ra nằm trăm vạn, còn chưa kể cậu sẽ âm thầm mắng tôi xen vào việc của người khác!” Tôn Thiên còn lâu mới làm loại chuyện không được cảm ơn này, nhưng giọng điệu của Hạ Thiên Khoát đã tiết lộ tình cảm thực của anh rồi.

“Vậy cứ lo tốt chuyện của cậu đi.” Không đếm xỉa đến sự trêu chọc của bạn tốt, Hạ Thiên Khoát lạnh lùng ném cho anh một câu, tiếp tục tập trung vào máy vi tính, gián tiếp hạ lệnh tiễn khách, “Không tiễn!”

Tôn Thiên nhún vai, đối với sự lạnh lùng này đã sớm thành thói quen.”Không dám làm phiền! Lúc nào cần phiền đến đại luật sư tôi Hạ tổng tài cứ việc phân phó nha!”

Tôn Thiên phát tay rời đi, Hạ Thiên Khoát cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chăm vào màn hình nhưng lại trống rỗng vô hồn.

Cô —— đang ở nhà anh, ý nghĩ như vậy lại làm cho anh bắt đầu nảy sinh ý muốn về sớm trong đầu.

Hạ gia nằm ở khu nhà cao cấp trên núi cao, chiếm diện tích hơn hai trăm mét vuông, độc chiếm một tòa nhà lớn phía sau có hoa viên và bể bơi, nhìn xuống cả khu chung cư Thiên Mẫu.

Mạc Ưu không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, khu nhà cao cấp hiện đại với phong cách giản lược cũng không làm dậy nổi hứng thú của cô.

Đối với cô mà nói, đây chỉ là cái nhà giam, cô đã bắt đầu đếm ngược thời gian, chờ đợi ngày tự do đến. Nhưng nghĩ đến năm trăm vạn nợ nần, cô lại cảm thấy thật nặng nề.

“Đây là gian phòng của cô, đây là phòng tắm.” Bà La quản gia y theo Hạ Thiên Khoát phân phó, an bài cô ở tại lầu một gần phòng khách.

Vị nữ quản gia này đã phục vụ tại Hạ gia mấy thập niên, thoát nhìn thập phần nghiêm cẩn, vô luận kiểu tóc hoặc cách ăn mặc đều cẩn thận tỉ mỉ, một đôi mắt nhỏ luôn đeo cặp kính gọng vàng lạnh lùng đánh giá Mạc Ưu, làm cô nhớ tới giám sát viên ở ký túc xá thời trung học.

“Cám ơn.” Mạc Ưu đem hành lý đặt ở một bên giường, nhàn nhạt liếc qua gian phòng.

Đã đến nơi này rồi, ngủ ở đâu cũng chẳng sao cả.

“Hỉ Nhạc đâu? Nó bình thường ngủ ở nơi nào?” Chăm sóc Hỉ Nhạc, là mục đích quan trọng nhất của cô khi tới đây, hơn nữa cô cũng rất nhớ nó.

“Nó nằm ngủ ở căn phòng cách vách, Hạ tiên sinh an bài như vậy cũng là muốn cô có thể ở gần tiện chăm sóc nó.” Bà La lập tức dẫn Mạc Ưu hướng phòng cách vách đi đến.

Vừa mở cửa phòng, vốn đang nằm trong ổ ngủ, Hỉ Nhạc miễn cưỡng mở to mắt, vừa thấy Mạc Ưu lập tức đứng dậy, đầu tiên là lườm biếng vươn tứ chi, rồi chậm rãi đến gần cô, nũng nịu bên người cô.

“Ha ha! Hỉ Nhạc. Chúc mừng cứng lên chúc mẹ nha!” Mạc Ưu ngồi xổm xuống ôm lấy Hỉ Nhạc, bàn tay nhẹ vỗ về vùng bụng, ngực tràn đầy vui sướng cùng cảm động. Bên trong này có tiểu bảo bảo nha; đây là chuyện duy nhất khiến cô cảm thấy an ủi khi tới nơi đây. Nhưng nghĩ vậy lại làm cô bắt đầu nhớ đến Bảo Bảo, càng vững vàng quyết tâm của cô.

Hỉ Nhạc nằm nghiêng xuống, tùy ý Mạc Ưu gãi và sờ bụng nó, nheo mắt có vẻ rất hưởng thụ.

“Mấy ngày nay nó cứ nôn khan luôn, bác sỹ thú y mang một ít thức ăn cho chó đến, nhưng nó cũng không ăn nhiều lắm.” Bà La nói bên tai, Mạc Ưu nghe được đau lòng không thôi.

“Chó mang thai từ tuần thứ ba trở đi nôn ghén là chuyện rất bình thường, mấy ngày nữa hẳn là tốt rồi.” Cảm thấy sự quan tâm trong giọng nói của bà La, Mạc Ưu đối với vị nữ quản gia nghiêm túc này không khỏi hơi có hảo cảm.

Giọng cô cực kì cứng chiều dịu dàng động viên Hỉ Nhạc.”Đừng lo, mẹ sẽ chăm cưng thật tốt, để cưng khỏe mạnh sinh hạ tiểu bảo bảo nha!”

Mạc Ưu cũng tự động viên bản thân, ba ngày nay cô phải vội vàng xử lý một ít công việc, còn phải báo tin tức cho khách hàng đã đặt trước một tháng, mặc dù như thế, cô vẫn bớt thời giờ tìm đọc một số sách về chó, bởi vì cô không muốn mình thất bại. Hỉ Nhạc liếm láp tay cô, ngưng mắt nhìn cô tựa hồ muốn nói nó rất tin nhiệm Mạc Ưu.

Bận rộn cả một buổi chiều, hôm nay Hạ Thiên Khoát phá lệ tám giờ tối đã trở về đến nhà. Vừa vào nhà, chỉ có bà La đi gạt đầu với anh.”Hôm nay Hỉ Nhạc có khỏe không?” Anh không trực tiếp nhắc tới Mạc Ưu, chờ bà La chủ động báo cáo.

“Hôm nay vẫn nôn ọe nhưng đã khá hơn, có thể là vì có Mạc tiểu thư ở cùng nó, xem ra có tinh thần hơn, bây giờ đang chơi cùng Mạc tiểu thư tại hoa viên.”

“Ừ!” Anh thoáng nhìn qua cửa sổ sát đất trong phòng khách, lập tức xoay người lên lầu thay quần áo.

Phòng ngủ chính đối diện với hoa viên, anh vừa tiến vào phòng liền không tự chủ được đi về hướng cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống tình cảnh trong hoa viên.

Mạc Ưu đang ngồi trên băng ghế trắng bên bể bơi, Hỉ Nhạc nằm lên người cô, đầu tựa ở trước ngực cô. Mạc Ưu từ từ nhắm hai mắt, bàn tay thỉnh thoảng nhẹ vỗ về đầu của Hỉ Nhạc, giống như dỗ dành con trẻ. Khung cảnh thật hài hòa tĩnh lặng Hạ Thiên Khoát cảm thấy một hồi rung động trong ngực. Thân là người thừa kế duy nhất của Hạ gia, cảnh tượng gia đình ấm áp với anh mà nói từ nhỏ đến lớn chỉ là mộng tưởng. Anh vẫn còn ấn tượng,khi còn bé đã từng ghé vào trước ngực mẹ, hai mẹ con chen chúc trên một cái ghế hưởng thụ gió đêm. Lúc ấy mẹ cũng nhẹ vuốt lưng anh như vậy, cảm giác thật bình yên

Anh đột nhiên ghen tị với Hỉ Nhạc rồi!

Ý nghĩ như vậy làm anh có chút sững sốt, vội vàng bỏ qua những cảm xúc không thực tế, xoay người tiến vào phòng thay đồ thay quần áo ở nhà.

Anh vừa xuống lầu liền trực tiếp đi đến hoa viên, chậm rãi đến gần một người một chốc. Hỉ Nhạc ý thức được chủ nhân tới gần, nó chậm rãi nhảy xuống ghế nằm tại bên chân chủ nhân làm nũng, anh ngồi xổm người xuống đáp lại, vuốt đầu của nó nhẹ giọng hỏi: “Cô nàng, hôm nay tốt hơn chút nào chưa?”

Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại dạt sang phía Mạc Ưu, nghĩ thầm vậy mà cô gái này vẫn ngủ được, chắc mấy ngày qua vất vả quá đây

Mạc Ưu đã liên tục vài ngày ngủ không được ngon, vả lại cũng do khung cảnh nơi này quá yên tĩnh, bất tri bất giác liền ngủ quên. Tuy cảm giác được Hỉ Nhạc rời đi, cô vẫn mơ mơ màng màng không muốn mở mắt, cho đến khi một giọng nói có chút quen thuộc pha sức hút nam tính lạ lẫm vang lên —— cô bừng tỉnh từ trong ác mộng, trong nháy mắt mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Thiên Khoát đang dung vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình, liền ngồi thẳng dậy trong phút chốc.”Hạ tiên sinh.”

Trời ạ! Ngày đầu tiên đi làm cô lại đi ngủ. Mạc Ưu đối với sự bất cẩn của mình buồn bã không thôi.

Cô giống như học sinh tiểu học làm sai, đang ngồi đợi thầy giáo trách phạt, vẻ buồn ngủ trên mặt toàn bộ tiêu tán, nhưng gò má non trắng nõn lại đỏ ửng. Cô căng thẳng toàn thân, biểu lộ cũng có vẻ nơm nớp lo sợ.

Hạ Thiên Khoát buông Hỉ Nhạc ra đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nhìn biểu lộ và tư thế e sợ của cô, cố ý mở miệng nhạo báng: “Xem ra cô cũng nhàn nhã quá”

Khẩu khí của anh rõ ràng là đang mỉa mai, Mạc Ưu biết rõ tránh không được, đành phải đứng dậy nghênh đón đôi mắt chế nhạo kia.

“Thật xin lỗi, tôi không nên thất thố như vậy.”

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói lời xin lỗi, cô tận lực nhắc nhở mình đang là nhân viên của anh, không thể tái phạm sai lầm này.

Thái độ khách sáo của Mạc Ưu lại làm cho Hạ Thiên Khoát có chút không đành lòng, ngữ khí của anh cũng mềm xuống.”Biết sai là tốt rồi, từ nay về sau nên tuân thủ bốn phận của mình. Nếu như Hỉ Nhạc có chuyện gì, cô không thoát khỏi trách nhiệm.”

“Tôi biết, Hạ tiên sinh.” Mạc Ưu thầm thở dài một tiếng. Cô đương nhiên biết rõ ma vương khát máu không thể dễ dàng tha thứ cho mình, đã có chuẩn bị trước tâm lý.

“Hỉ Nhạc hôm nay thế nào?” Ngưng mắt liếc cô, Hạ Thiên Khoát bắt buộc mình chuyển tầm mắt sang chú chó yêu. Hỉ Nhạc lười biếng quỳ rạp trên mặt đất tùy ý chủ nhân vuốt ve.

“Hỉ Nhạc hôm nay ăn khá nhiều, số lần nôn mửa cũng tương đối ít. Buổi chiều tôi có gọi điện cho bác sĩ Vương ở bệnh viện thú y, ông ấy nói nếu ngày mai không còn nôn mửa, sẽ đình chỉ dùng thuốc.”

Tuy đã học về quá trình sinh sản của loài chó, nhưng vì chưa từng thao tác qua trong thực tế, Mạc Ưu tuyệt không dám qua loa.

Sự chủ động của cô làm cho Hạ Thiên Khoát có chút khen ngợi, nhưng anh chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Cô tiếp tục giữ liên lạc với bác sĩ thú y, việc đó do cô toàn quyền phụ trách.”

“Được, Hạ tiên sinh.” Mạc Ưu trả lời cũng tương đương ngắn gọn, giữa hai người không còn chuyện gì để nói nữa, Hạ Thiên Khoát đùa giỡn với Hỉ Nhạc, Mạc Ưu đứng ở một bên không biết nên ở lại hay là rời đi, tóm lại tình thế cực kỳ xấu hổ.

“Hỉ Nhạc cũng mệt rồi, tôi dẫn nó vào phòng nghỉ ngơi.” Mạc Ưu vội vàng kiếm cớ thoát khỏi tình thế này. Hạ Thiên Khoát lúc này mới buông Hỉ Nhạc ra, để nó theo Mạc Ưu vào nhà.

Mạc Ưu vừa vào cửa, đúng lúc nhìn thấy bà La xách túi ra khỏi nhà, cô không khỏi thắc mắc: “Bà phải ra ngoài sao?”

“Tôi đã tan ca.” Bà La thản nhiên trả lời.

“Tôi tưởng bà ở luôn đây chứ.” Như vậy buổi tối trong nhà này chẳng phải chỉ còn lại có cô và người đàn ông kia?

Đương nhiên cô không cho rằng ma vương sẽ có hứng thú với mình, nhưng cùng anh ở dưới một mái nhà vẫn làm cho cô cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Tôi mỗi ngày đến giờ này sẽ tan tầm.” Bà La như là chợt nghĩ đến việc gì, lập tức dùng ngữ khí bình thản nói, “Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai Hạ tiên sinh để cho tôi nghỉ ngơi một tháng.”

“Sẽ có người tiếp nhận công việc của bà sao?” Trong nội tâm Mạc Ưu có dự cảm bất hảo.

Giọng nói từ phía sau truyền đến thay bà La trả lời: “Người đó chính là cô.”

Mạc Ưu quay đầu lại nhìn, kinh ngạc trừng mắt, Hạ Thiên Khoát không để ý đến cô, bảo bà La rời đi.

Đợi cho đến lúc phòng khách chỉ còn lại hai người, Mạc Ưu rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa lên tiếng phản đối: “Việc này không có trong điều khoản đàm phán! Anh nói chỉ cần tôi tới chăm sóc Hỉ Nhạc, cho đến khi nó sinh đẻ bình an.”

Hạ Thiên Khoát chậm rãi ngồi ở trên ghế sa lon, bày ra bộ dạng thản nhiên: “Giờ tôi đã thay đổi chủ ý, muốn làm hay không tùy cô!”

“Anh rõ ràng đang cố ý làm khó tôi!” Mạc Ưu thực bị anh chọc tức.

Thấy cô đỏ bừng cả khuôn mặt, nắm chặt tay rõ ràng đang rất tức giận, Hạ Thiên Khoát tựa hồ rất hài lòng vì đã có thể kích khởi ý chí chiến đấu của cô. “Từ nay về sau ngoại trừ chăm sóc Hỉ Nhạc, cô còn phải giúp tôi chuẩn bị bữa sáng, quét dọn cả phòng ừ! Nếu như cô không chịu, lúc nào cũng có thể đi. Chẳng qua.” Thân thể của anh nghiêng về phía trước nhìn chăm chăm vào cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, “Chó con trong bụng Hỉ Nhạc sẽ do tôi xử trí.”

Tên ma vương tàn khốc này! Trong đầu Mạc Ưu thầm nghĩ. Cô tin anh sẽ không hề do dự giết chết sinh linh trong bụng Hỉ Nhạc, cho nên chỉ có thể tạm thời dè dặt lửa giận.

Hôm nay cũng đã lên phải thuyền giặc, cô còn có thể quay đầu lại sao? Nếu như cô hy sinh có thể đổi lấy mấy sinh mệnh nhỏ bé vô tội, vậy cô sẵn sàng khuất phục trước anh! Dù sao cũng không thể thay đổi chủ ý của anh, cô không muốn chó con phải hứng chịu cơn giận của anh.

Mạc Ưu hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt đem một bụng tức nuốt vào trong, sau đó nhàn nhạt trả lời một câu: “Vâng theo lời Hạ tiên sinh.”

“Rất tốt.” Hạ Thiên Khoát không khỏi nhíu mày rậm, ánh mắt mang theo một chút khiêu khích, “Nhưng mà, ở cùng nhà với tôi, cô không sợ sao?”

Mạc Ưu tỉnh táo hỏi lại: “Tôi có quyền sợ sao?” Cô đã bị đẩy đến tình cảnh này, còn có thể sợ đến mức nào, kể cả khi đối mặt với sự khiêu khích của anh. Tuy đáp ứng điều kiện của anh rồi, nhưng cô quyết không tỏ ra khúm núm.

Hạ Thiên Khoát đối với thái độ của cô chẳng những không tức giận, ngược lại lộ ra nụ cười hứng thú. “Biết rồi thì tốt. Cô yên tâm, tôi rất khát khe với phụ nữ.”

Dò xét cô từ đầu đến chân một phen, anh mới mang theo vẻ thần bí bước lên lầu, vút lại vẻ mặt oán giận của Mạc Ưu.

“Tôi thực may mắn quá !” Cô không tìm được ở sau lưng anh lắm bấm một tiếng, ngỡ rằng Hạ Thiên Khoát không nghe thấy, anh lại đột nhiên quay đầu.

“Cô nói cái gì?” Lỡ tai lợi hại từ trước đến nay của Hạ Thiên Khoát đương nhiên nghe rõ cô thì thảo cái gì, nhưng anh lại cố ý muốn xem cô đáp lại thế nào.

“A.” Đầu óc Mạc Ưu nhanh chóng xoay chuyển, lập tức học anh lộ ra nụ cười trào phúng.

“Tôi nói —— chúc anh tối nay “ngủ ngon”, Hạ tiên sinh.”

“Gần đây tôi ngủ rất ngon, không nhọc cô hao tâm tổn trí, Mạc tiểu thư.” Hạ Thiên Khoát thoáng nhìn cô suy nghĩ, xoay người lên lầu.

“Hừ, ma vương thôi!” Xác định anh đã lên lầu, Mạc Ưu mới thềm phun một tiếng.

Ma vương này. là Thuận Phong Nhi chuyển thế, hay là sau lưng có con mắt? Từ nay về sau cô phải tận lực giữ khoảng cách với anh mới được, chỉ mong sẽ bình an qua được tháng này.

Sáng sớm, Mạc Ưu đã bị tiếng đập cửa đánh thức. “Thật ồn ào.” Cô trở người vùi mình trong chăn, tiếng đập cửa thúc giục giống như không muốn từ bỏ, cô dùng gối che tai tiếp tục ngủ.

Hạ Thiên Khoát mỗi ngày đúng sáu giờ rời giường xuống bơi lội, bất ngờ phát hiện phòng bếp một mảnh tĩnh lặng, vì vậy lập tức tiến đến gõ cửa đánh thức Mạc Ưu. Gõ cả buổi không có người đáp lại, anh đành phải không mời mà vào, dùng sức xóc chăn lên, lộ ra một người đang co ro.

“Mau rời giường nấu bữa sáng!” Mạc Ưu muốn kéo lại chăn, Hạ Thiên Khoát lại vút chăn trên mặt đất, cô lăn quay trên giường, đuổi người. Mơ hồ chưa tỉnh ngủ cô tưởng là trong phòng không có người khác, thậm chí còn tưởng là vẫn đang ở căn gác nhỏ của mình.

“Ha.” Cô duỗi chân tay, ngáp một cái thật lớn, lúc này mới mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ ra, lại thấy một đôi mắt đông lạnh lùng. “Hạ.”

Dọa chết người ta! Lúc này cô mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, còn cả đồ lót cũng không mặc nữa, lập tức đứng dậy nắm lấy gối bảo vệ ngực, cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu tán.

“Đúng bảy giờ tôi dùng cơm.” Hạ Thiên Khoát mặt không đổi sắc lặp lại lời mới rồi, rồi bước ra khỏi phòng.

Đi về hoa viên, hình ảnh vừa rồi khiến lòng anh xao động! Khi cô trở mình thì vạt áo vén lên trên, anh nhìn thấy rõ ràng hai nhũ phong đầy đà trắng như tuyết, kèm một vòng phần hồng mơ hồ có thể thấy được ——

Hình ảnh mỹ lệ này lưu lại trong đầu anh thật lâu không cách nào biến mất.

6. Chương 04

Mạc Ưu cơ bản không biết nên chuẩn bị gì cho bữa sáng, liền mở tủ lạnh ra xem có gì. Luộc trứng, chuẩn bị chút thịt xông khói, nướng thêm hai miếng bánh mì và rót một cốc sữa, liếc nhìn đồng hồ cô nhận thấy đã bảy giờ kém năm. Vội vàng bưng bữa sáng sang phòng ăn, Mạc Ưu thấy Hạ Thiên Khoát đã ngồi sẵn ở bàn nhàn hạ xem báo từ bao giờ. Hạ Thiên Khoát đưa mắt nhìn mâm thức ăn, lập tức dùng đĩa khều thử quả trứng luộc. “Tôi chỉ quen ăn trứng luộc lòng đào.”

“Để tôi làm thêm quả nữa.” Mạc Ưu quay người đi với dáng vẻ coi thường, bất đắc dĩ bưng mâm trở lại phòng bếp.

Khi trứng luộc xong rồi, Hạ Thiên Khoát lại muốn cô đi kiểm khăn ăn. Cứ như vậy vắt vả chạy đi chạy lại mấy lần. Phục vụ anh ta ăn xong bữa cơm, Mạc Ưu đã sớm cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Về tới phòng bếp, Hỉ Nhạc đã sớm chau chực bên cạnh cái bát của nó.

“Hỉ Nhạc, khẩu vị của cưng đã khôi phục rồi hả? Mẹ chuẩn bị cho cưng một bữa sáng thịnh soạn để tắm bổ nhé.” Mạc Ưu lấy một hộp bít tết loại tiêu chuẩn cùng một cái bánh bích quy để chuẩn bị đồ ăn cho Hỉ Nhạc. Mở hộp ra, cả miếng thịt nguyên vẹn khiến cô cảm thấy thèm thuồng tới mức nhỏ dãi.

“Ồ! Xem ra thật là ngon nha.” Loại thịt hộp này nghe nói là đồ nhập khẩu được sản xuất hàng loạt ở nước ngoài, hơn nữa số lượng dự trữ trong tủ so với khẩu phần ăn của cô rõ ràng còn nhiều hơn.

“Hỉ Nhạc, đồ cưng được ăn so với Bảo Bảo còn tốt hơn nhiều!” Mạc Ưu bùi ngùi nói. Đúng là xã hội hình chữ M, dù chỉ là chó nuôi trong gia đình giàu có so với trẻ con nhà nghèo thì số phận vẫn tốt hơn nhiều.

“Xã hội hình chữ M” (M-shape society): Khái niệm được đặt ra bởi nhà kinh tế học người Nhật Kenichi Ohmae, chỉ sự phân bố thu nhập trong xã hội theo hình chữ M với hiện tượng số lượng người có thu nhập trung bình dần suy giảm và sát nhập vào một trong hai nhóm thu nhập thấp hoặc thu nhập cao, tạo nên mức chênh lệch ngày một lớn giữa giàu và nghèo. Xem thêm tại đây: en.wikipedia.org/wiki/M-shaped_society

Cô lấy tay chấm chấm thử miếng thịt bò, liếm láp đầu ngón tay thử chút hương vị của nước thịt. Đúng lúc đó, đột nhiên cửa phòng bếp mở ra.

Hạ Thiên Khoát chú ý tới hộp đồ ăn trong tay Mạc Ưu, đối với hành vi kỳ lạ của cô có chút ngạc nhiên.

“Hạ...Hạ tiên sinh...” Mạc Ưu vội vàng đem ngón tay rửa sạch sẽ, mặt đỏ lên vì lúng túng.

“Nếu trong tủ lạnh không đủ đồ ăn, hãy liên lạc với người chuyên phụ trách chi tiêu. Cô không cần tranh giành đồ ăn với Hỉ Nhạc.” Tuy anh nhin không được trêu chọc cô, song ánh mắt lại không giấu được sự vui vẻ. “Hương vị như thế nào?”

Cô gái này có những hành động thật thật vượt ra ngoài sự tưởng tượng của anh, tuy nhiên không hề tạo cảm giác chán ghét mà ngược lại lại đầy thú vị.

Không ngờ anh lại nhân cơ hội này đùa giỡn, Mạc Ưu xấu hổ vội hướng về anh mà phản kích: “Quả thật đúng như vậy. Không hiểu Hạ tiên sinh có muốn thử một chút hay không?” Hạ Thiên Khoát không khỏi lộ ra dáng vẻ tươi cười, cùng cô tiếp tục cuộc khẩu chiến. “Không cần, cô cứ từ từ mà thưởng thức... Nhớ để lại một ít cho Hỉ Nhạc, đừng quên là nó cũng cần bồi bổ.”

Quả thật không ngờ ma vương cũng biết cười... Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thiên Khoát nở nụ cười khoe hàm răng trắng sáng, giây phút đó hai người đột nhiên thân thiết làm Mạc Ưu chợt cảm thấy vừa mừng vừa lo. Hơn nữa anh ta cười thật sự rất đẹp, so với dáng vẻ lạnh như băng thường ngày thì trẻ ra rất nhiều. Cô đột nhiên liên tưởng tới nụ cười của Lương Triều Vỹ.

“Sao vậy? Vừa nếm thử thức ăn cho chó liền lập tức trứng độc sao?” Thấy Mạc Ưu ngẩn người chăm chú nhìn mình, Hạ Thiên Khoát nửa cười nửa không tiếp tục trêu chọc.

“À không... Tại vì tôi ít khi được ăn đồ cao cấp nên có chút ngơ ngẩn...” Mạc Ưu nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, tự giấu bản thân, đồng thời chỉ vào túi giấy nói lảng sang chuyện khác để che giấu tâm trạng. “Đây là cái gì?”

“Đây là sổ ghi chép những chi tiêu thường nhật trong gia đình, mỗi khoản đều phải ghi chép lại, hóa đơn biên lai cũng đều phải giữ lại. Trong đó là năm vạn để chi tiêu cho tháng này. Cuối mỗi tháng đưa tôi xem qua sổ sách.”

Hạ Thiên Khoát bàn sang chuyện quan trọng cũng chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, khiến Mạc Ưu cũng phải nghiêm mặt theo. “Tôi biết rồi.”

“Giờ tôi đến công ty. Bình thường buổi tối tôi không về ăn cơm, cô cũng không cần chuẩn bị.” Anh xoa người chuẩn bị rời phòng bếp thì Mạc Ưu đột ngột thốt ra: “Vậy buổi tối mấy giờ anh quay về?”

Lời nói vừa dứt ra khỏi miệng thì chợt nhận ra đây không phải việc cô nên hỏi đến, Mạc Ưu không khỏi oán trách mình đã xen vào việc của người khác.

Hạ Thiên Khoát lại lộ ra vẻ tươi cười: “Vậy cô mong tôi mấy giờ trở về?”

Chưa từng có người nào hỏi anh như vậy. Trước kia kể cả bạn gái cũng không dám điều tra hành tung của anh, vậy mà câu hỏi vô tình của Mạc Ưu lại nhóm lên trong anh một cảm giác lạ lùng.

“Tôi... chỉ muốn biết có nên chờ hay không mà thôi...” Mạc Ưu vội vàng bổ sung thêm một câu, lập tức nhận ra câu hỏi này đúng là thừa. Đây là nhà của anh ta, dĩ nhiên anh ta có chìa khóa và mật mã để vào rồi.

“Tôi tối nay chắc khoảng mười giờ sẽ về tới nhà...” Hạ Thiên Khoát tính toán thời gian trong đầu, sau đó nửa đùa nửa thật nói: “Tôi hi vọng lúc đó cô có thể đứng ở cửa đón chào, nói một tiếng ‘Anh đã về’.”

Không đợi cô đồng ý, Hạ Thiên Khoát rời đi với nụ cười bí ẩn.

“A?” Mạc Ưu ngơ ngẩn cả người, không hiểu anh vừa nói thật hay nói đùa, nhưng vẻ mặt của anh thì đúng là nghiêm chỉnh mà.

Thật sự Mạc Ưu không hề biết cách làm quản gia, nhưng cô cũng mặc kệ mà tự đưa ra quyết định. Kết quả là cả ngày trôi qua một cách vô cùng thích thú. Ngoại trừ dọn dẹp phòng khách, cô dành phần lớn thời gian chơi bóng với Hỉ Nhạc ở vườn hoa, cũng từ đó mà quen được bác Tín, người đã phục vụ tại Hạ gia được ba mươi năm.

“Cái nhà này sau bao nhiêu năm cuối cùng cũng xuất hiện bóng dáng của người phụ nữ...” Bác làm vườn vừa thấy Mạc Ưu đã cười cực kỳ mãn nguyện, hoàn toàn không giống Hạ Thiên Khoát và bà La khó gần.

Mạc Ưu biết bác hiểu nhầm, vội vàng đính chính thân phận của mình: “Cháu chỉ tới chăm sóc Hỉ Nhạc. Sau khi nó sinh bé cưng cháu sẽ rời đi.”

“Bé cưng hả? Rất tốt... Rất tốt... Không kể Hỉ Nhạc, rốt cục cũng có người bầu bạn với cậu chủ. Như vậy cậu chủ cũng không phải ngồi buồn một mình ở hoa viên tới gần người ra nữa...” Bác Tín căn bản không hề để ý tới lời giải thích của Mạc Ưu, tiếp tục nói: “Cậu chủ vẫn luôn muốn có người bên cạnh. Sống một mình ở đây, cậu chủ rất cô đơn. Thật là đáng thương.”

Bác làm vườn vừa nói vừa chỉ vào trái tim, lộ ra một vẻ thương yêu luyến tiếc. Đáng thương? Mạc Ưu căn bản không thể hình dung ma vương bằng hai chữ này.

“Đáng thương ở đâu cơ chứ? Chỉ có anh ta làm cho người khác trở nên tội nghiệp thôi...” Cô lẩm bẩm trong miệng. Lúc này bác làm vườn lại nghe được từng tiếng rõ ràng.

“Ông bà chủ quá bận rộn... Cậu chủ không có anh chị em, luôn luôn một mình trong căn nhà to lớn, chỉ có con chó nhỏ để làm bạn...” Bác Tín đứng trên chiếc thang sắt tủa tót cây cối, cũng không nhìn tới Mạc Ưu mà lẩm bẩm nói.

Chẳng trách anh ta khó tính như vậy. Hơn nữa anh ta vô cùng yêu thương Hỉ Nhạc, hóa ra là do đã lớn lên cùng với con chó đó. Mạc Ưu không ngừng ngẫm nghĩ từng lời bác Tín nói, trong đầu hiện ra hình ảnh cậu bé vui đùa cùng con chó nhỏ ở vườn hoa mà mắt nhìn về chân trời xa, trong lòng cô chợt dâng lên chút chua xót.

Cột chợt nhớ tới lúc sáng ở phòng bếp, câu nói cùng dáng vẻ tươi cười kia, Hạ Thiên Khoát xem ra đâu phải lúc nào cũng khoác lên mình một bộ mặt nghiêm trọng khó gần.

“Còn cha mẹ của anh ta ạ?” Mạc Ưu ngẩng đầu lên hỏi. Cô đột nhiên cảm thấy hứng thú với gia cảnh nhà Hạ Thiên Khoát, cũng coi như có thể giảm bớt ác cảm đối với anh.

“Điều qua đời rồi... Ông chủ sau khi qua đời thì một năm sau, bà chủ cũng đi theo. Chỉ còn lại một mình cậu chủ...” Bác Tín chậm rãi trở lại mặt đất, thu hồi thang sắt đi về hướng nhà kho để dụng cụ, vừa đi vừa nhắc đi nhắc lại, “Gia sản lớn như vậy để làm gì? Chỉ còn lại một mình thì điều đó có ích gì? Đời người...”

Mạc Ưu vẫn đang suy nghĩ về điều bác Tín nói. Cái gọi là người đáng thương tất có chỗ đáng trách, như vậy không phải người đáng trách nhất định cũng có chỗ đáng thương đó sao? Những điều này cũng áp dụng được lên ma vương sao?

Tuy Mạc Ưu hoàn toàn không thích tính tình ngang ngược và lạnh lùng của Hạ Thiên Khoát, song cô chưa từng hận anh. Điều này rất cuộc tới chính cô cũng không thể hiểu được.

“Hỉ Nhạc, đừng nói xem anh ta rốt cuộc là nói thật hay nói giỡn đây?” Nhưng anh ta là loại người hay đi đùa giỡn người khác sao? Chính rưỡi tối, Mạc Ưu bộ dạng uể oải ghé vào gian phòng của Hỉ Nhạc, nằm dài trên ghế sofa. Hỉ Nhạc nằm chéo dưới cô lim dim con mắt trong khi cô vuốt ve bộ lông của nó. Nó chẳng mấy nhìn tới Mạc Ưu, có khi chỉ thoáng mở mắt ra nhìn cô rồi lại cụp mắt lại.

Nếu là tối hôm qua hoặc sáng sớm, Mạc Ưu chắc hẳn sẽ không để ý tới lời anh ta nói. Nhưng cuộc trò chuyện kỳ lạ với bác Tín hôm nay khiến cô nghĩ tới rất nhiều điều không nên nghĩ, cũng như mềm lòng đi hẳn. Cô tự nhiên cảm thấy thông cảm với sự chèn ép của ma vương, thậm chí cảm thấy tội nghiệp cho anh. Nếu như bạn bè cô biết được, chắc không khỏi chê cười cô mãi không khá lên được.

Mạc Ưu cô vốn nổi tiếng kiên cường như tấm sắt, người nào đụng đến là người đó xui xẻo; hôm nay tấm sắt lại biến thành một khối bột biển, bị người khác chèn ép tới biến dạng, còn muốn thương cảm cho người khác, thật đúng là không biết tự lượng sức mình. Cô quả thật không khỏi lắc đầu cười khổ.

Nhưng cô có thể cảm nhận được cái cảm giác cô đơn ấy, đơn giản vì thân là con một, nên từ bé cô cũng chỉ biết bầu bạn cùng con chó cho tới lúc lớn.

Thật may cô không phát triển tính cách tới mức kỳ lạ như thế, bằng không khẳng định sẽ giống như ma vương chẳng được ai ưa thích.

“Mặc kệ nào!” Cô vươn vai thay đổi tư thế, vừa quay đầu lại đã thấy Hạ Thiên Khoát đứng ở cửa phòng, nét mặt có đôi chút mất hứng.

“Hạ tiên sinh...” Mạc Ưu tranh thủ thời gian ngồi dậy, lén lút nhìn đồng hồ báo thức, mới chín giờ bốn mươi phút.

Hạ Thiên Khoát không để ý tới cô, tự mình ngồi xuống vuốt ve đón nhận Hỉ Nhạc. “Cô nàng, hôm nay cũng xem ra khá hơn nhiều... Tại sao cũng không chạy ra cửa đón papa, hay là có người không chỉ nuốt lời, còn cố ý ngăn không cho cưng đi?”

Cách nói chuyện hoàn toàn coi Mạc Ưu như người vô hình, song từng từ từng chữ lại cố tình hướng về cô, Mạc Ưu hoàn toàn không nghĩ tới việc anh có nghĩ vậy thật không, vội vàng tự mình giải thích:

“Bây giờ còn chưa tới mười giờ mà...” Hạ Thiên Khoát lại lơ đi coi như không nghe thấy.

“Papa đói bụng rồi, cưng có muốn theo papa xuống phòng bếp tìm đồ ăn không?” Nếu không biết rõ anh ta chính là một ma vương vô huyết vô lệ (vô cảm), Mạc Ưu còn tưởng rằng anh ta đang hờn dỗi cô. “Tôi... lúc tối có nấu một ít cháo mặn...” Cô có thiện chí đề nghị.

Hạ Thiên Khoát lúc này mới quay sang nhìn tới cô, nhưng lại lộ vẻ hờn giận. “Vậy còn không mau giúp tôi hâm nóng lại?”

“A!” Mạc Ưu cũng không biết anh ta đang giận cái gì, nhưng với tình huống trước mắt, xem ra rời khỏi đây có vẻ an toàn hơn.

Thấy cô rời đi, Hạ Thiên Khoát lúc này mới đứng dậy ngồi vào chỗ cô vừa nằm ở sofa, trên bề mặt vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

Anh bắt chước tư thế của cô nằm dài người trên ghế sofa, lại ngửi thấy mùi hương cô lưu lại, không nhịn được hít sâu một hơi.

Người phụ nữ này quả nhiên chỉ biết nói mồm! Đâu có đứng ở cửa chào đón anh về... Đẩy cửa vào hoàn toàn vắng tanh, chỉ có một chiếc đèn phòng khách đang chiếu sáng, tuy là cảnh vật không có gì khác thường so với mọi lần, song lại làm cho anh có chút thất vọng.

“Hỉ Nhạc, đừng nói loài người dễ dàng quen với cuộc sống cô độc, hay cuộc sống có bạn bè bên cạnh hơn?” Anh nhẹ nhàng vỗ về chó yêu hỏi, dù cho trong lòng đã sớm biết đáp án rõ ràng.

Sau khi hâm nóng xong bát cháo, Mạc Ưu trở lại gian phòng thì thấy Hạ Thiên Khoát đang nằm ngủ trên ghế sofa, tư thế giống y như cô lúc nãy, tay cũng đặt trên lưng Hỉ Nhạc. Cô chợt cảm thấy hình ảnh cậu bé cô đơn lủi thủi một mình lại tái hiện ra trong tâm trí.

“Hạ tiên sinh?” Cô tiến tới gần, cúi người xuống định đánh thức anh.

Hạ Thiên Khoát đang say sưa ngủ, toàn thân thả lỏng không hề có dáng vẻ uy hiếp như thường ngày.

Hơn nữa cô phát hiện ra khuôn mặt của anh đường nét rất sắc sảo, có lẽ có pha một chút dòng máu ngoại quốc, nhất là hốc mắt sâu, lông mày cùng lông mi dài và dày, khó trách khi trừng mắt nhìn người khác dễ tạo cảm giác hung dữ.

Mặt của cô còn cách mặt anh khoảng chừng 30 cm, đúng lúc cô bắt đầu nghiên cứu các nét tướng mạo trên mặt anh thì Hạ Thiên Khoát đột nhiên mở mắt ra, con mắt tràn ngập tơ máu trừng trừng nhìn cô.

Mạc Ưu sợ tới mức vô thức lùi lại một bước, cảm thấy được sắp ngã đè lên người Hỉ Nhạc liền vội vàng nghiêng người một chút, lấy tay chống xuống sàn nhà, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

“Ai da...” Cổ tay truyền tới một cảm giác đau đớn kịch liệt làm cho cô không nhịn được ôm tay mà kêu lên một tiếng.

Hỉ Nhạc phản xạ nhồm người chạy tới. Ngay cả Hạ Thiên Khoát cũng bước tới bên cô, “Làm sao vậy?”

“Tay của tôi... giống như đã gãy rồi vậy.” Cô chỉ có thể giữ cổ tay không dám cử động.

“Sao lại không cẩn thận như vậy!” Hạ Thiên Khoát nâng tay cô lên, khẽ vuốt ve chỗ khớp xương, động tác dịu dàng lạ thường, nhưng miệng vẫn không buông tha cô, “Lớn như vậy rồi mà còn có thể té ngã...”

“Đều tại anh đột nhiên mở mắt, khiến tôi sợ hãi lùi lại, chỉ chút nữa đã ngã lên người Hỉ Nhạc...” Tên ma vương này quả thật không biết thông cảm là gì cả. Cô đã bị thương lại còn dựa vào đó chế nhạo cô.

“Tôi cũng không phải pho tượng cho cô ở đó nghiên cứu cả buổi...” Anh liếc mắt nhìn chằm chằm vào cô, nhìn đến mức khiến Mạc Ưu chợt dạ cúi đầu.

“Tôi tưởng anh đang ngủ, muốn gọi anh tỉnh dậy...” Mạc Ưu thấp giọng lầu bầu. Hạ Thiên Khoát lúc này đang đứng đưa bàn tay cô trước trước sau sau, khiến cô đau đến mức kinh sợ kêu lên một tiếng rồi vội rút tay về, ánh mắt lên án nhìn trừng trừng vào anh, nhận định dứt khoát là anh cố tình làm như vậy.

“Nhìn tôi làm cái gì? Nếu tôi thực muốn làm hại cô thì tay cô đã sớm bị bẻ gãy rồi!” Hạ Thiên Khoát cố tình lộ ra dáng vẻ hung dữ cười cợt hù dọa cô, sau đó bỗng nhiên đứng dậy kéo cô lên, “Đi”.

Mạc Ưu ôm cổ tay bị thương cố gắng ổn định thân thể nhưng Hạ Thiên Khoát lại kéo cô đi ra khỏi phòng. Mạc Ưu có chút thấp thỏm, bất an hỏi: “Anh muốn đi đâu nữa?”

“Đi bệnh viện để điều trị gấp chứ còn gì nữa! Bằng không cô lại cho rằng tôi cố ý gây thương tích cho cô...” Anh đáp xong liền im lặng, như thể việc bị cô hiểu lầm khiến cho anh rất tổn thương, điều này khiến cô bỗng chốc trở nên mềm lòng.

“Tôi... Không có ý đó.” Cô xấu hổ nói lảm bảm, Hạ Thiên Khoát cũng không nói thêm lời nào, chỉ một mạch lôi cô đi ra xe Porsche thể thao, phóng như bay tới bệnh viện gần nhất.

Một giờ sau, Mạc Ưu quay về với cổ tay đã được quấn cố định bằng băng vải co giãn. Vừa về tới nhà, cô lập tức nghĩ tới bát cháo mặn lúc nãy hâm nóng.

“À, trong phòng còn bát cháo mặn, anh còn muốn ăn không?” Nghĩ đến anh khi này đang đói bụng còn phải đưa cô đi bệnh viện, tuy trên đường đi anh luôn mang vẻ mặt nghiêm nghị, song trong lòng Mạc Ưu vẫn có chút không yên tâm.

“Ăn!” Hạ Thiên Khoát đặt chìa khóa xe xuống, hướng về phía phòng ăn, chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống bưng bát cháo lạnh lên ăn.

Mạc Ưu vội vàng theo sau, hấp tấp hỏi: “Có cần tôi giúp hâm nóng lại bát cháo không? Nguội như vậy thì sao ăn được...”

Hạ Thiên Khoát không vừa lòng nhìn tay của cô. “Cô đừng mang phiền toái tới cho tôi thêm một lần nữa là tốt rồi.”

Anh tiếp tục ăn bát cháo không để ý tới cô, nhìn thấy Mạc Ưu còn đứng ở một bên, anh ngẩng đầu lên hỏi: “Sao vẫn còn đứng ngăn người ở đó?”

“Tôi muốn chờ anh ăn xong còn rửa bát mà!” Mạc Ưu trả lời theo lẽ tự nhiên, chỉ thấy Hạ Thiên Khoát lại hừ một tiếng. “Chẳng phải bác sĩ đã nói mấy ngày nay đừng động tới tay phải đó sao? Chỉ sử dụng một tay thì rửa chén thế nào được?”

Mạc Ưu vô cùng kinh ngạc. Vừa rồi lúc khám bệnh không phải anh luôn luôn mang một bộ mặt bất cần đời đứng bên cạnh đó sao, cô còn tưởng rằng anh căn bản không hề để ý bác sĩ nói cái gì.

“Nhưng mà...” Cô bị băng bó như vậy thì vẫn có thể chăm sóc Hỉ Nhạc, làm việc nhà chắc cũng có đôi chút khó khăn, nhưng toàn bộ bát đĩa sẽ có người rửa thay à?

“Tôi không phải là loại công tử bát ăn xong cũng không biết rửa.” Hạ Thiên Khoát liếc nhìn cô một cái, thần sắc có chút bức mình, nhưng Mạc Ưu lại cảm thấy anh cũng không phải dạng người không biết lý lẽ.

“Vậy làm phiền công tử đích thân rửa bát, tiểu nhân xin cáo lui.” Cô liều mạng nói đùa một câu rồi bỏ chạy luôn khỏi phòng ăn, cũng không nhìn lại sau lưng có mấy mũi tên nhọn đang phóng tới.

Người phụ nữ này... Hạ Thiên Khoát trừng mắt nhìn cô, khóe miệng cũng bắt giác nở ra nụ cười.

“Thôi chết!” Sáng ngày thứ hai, Mạc Ưu giật mình tỉnh giấc thì đã thấy ánh mắt trời đã chiếu nghiêng vào nhà. Cô vội vàng đứng lên thay quần áo, không kịp rửa mặt chải đầu liền chạy vội vào bếp thì chẳng thấy ai ở đó. Đã chín giờ, Ma vương làm thế nào lại không đánh thức cô dậy để làm bữa sáng. Cô thấp thỏm đi vào bếp, trên bàn có cái mâm đặt lên khiến cô chú ý. Vừa mở ra, bên trong có hai miếng thịt xông khói cùng một quả trứng luộc, bên cạnh còn đặt hai miếng bánh mì nướng.

Cái này... Là ai làm bữa sáng? Để lại cho cô sao? Mạc Ưu có chút khó tin, thậm chí còn vô cùng lo sợ.

Ở bồn rửa bát sao không thấy chút bát đĩa nào? Cái bát của Hỉ Nhạc cũng trống trơn chứng tỏ nó đã ăn sáng xong. Cô hoài nghi rời khỏi phòng bếp chạy lên tầng, cửa phòng ngủ mở ra, căn phòng giường chiếu trải chỉnh tề song lại không có một bóng người.

Rốt cuộc là ai đã làm? Cô lòng đầy nghi vấn bước xuống tầng, Hỉ Nhạc không biết từ đâu chạy đến, ở dưới tầng vậy vậy đuôi với cô.

“Chào buổi sáng, cô nàng! Xem ra hôm nay tinh thần cũng còn tốt hơn nhiều nha...” Cô không tự chủ mà học Hạ Thiên Khoát cách gọi yêu Hỉ Nhạc. Nó cũng khôi phục phần nào sức sống so với ngày trước, bắt đầu cùng cô vui đùa.

Mạc Ưu trong đầu vẫn lẩn quẩn câu hỏi về việc lạ lùng vừa rồi, chỉ biết hỏi chó yêu: “Hỉ Nhạc, cũng biết chuyện gì vừa xảy ra không?” Hỉ Nhạc nghiêng nghiêng đầu, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ còn không nhìn ra được sao?

Cả buổi sáng Mạc Ưu không thể tập trung vào việc gì, dù vậy, cô vẫn cùng Hỉ Nhạc chơi bóng tại hoa viên. Sau khi giai đoạn nghén đã qua đi, chó cái sẽ bắt đầu thèm ăn hơn, trọng lượng cơ thể cũng theo đó mà tăng theo, nên vẫn phải duy trì các hoạt động nhẹ nhàng mỗi ngày, có như vậy khi sinh con mới không tổn sức.

Đã sang buổi trưa. Hỉ Nhạc đương nhiên cảm thấy đói bụng, Mạc Ưu cũng cảm thấy có chút đói nên phân vân không biết có nên nấu mì tôm hay không. Cô vừa đi vào phòng thì ngoài cửa có tiếng xe đỗ lại. Cô mở cửa đi ra ngoài xem, hóa ra là Hạ Thiên Khoát cùng anh Xương lái xe. Anh Xương tay cầm túi giấy đang rời khỏi xe.

“Cô Mạc, đây là cơm trưa của cô.”

“Tôi cảm ơn.” Mạc Ưu mặt lộ vẻ kinh ngạc, vui mừng cầm lấy túi giấy, “Anh làm sao mà biết...”

Cô cùng anh Xương mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần, anh làm sao có thể quan tâm tới cô như thế. Thấy cô cảm động, anh Xương vội vàng bổ sung một câu: “Ngài Hạ bảo tôi mang tới.” Anh Xương vừa nói vừa bước lên xe lái đi, để lại Mạc Ưu với bộ mặt khó hiểu. Cô trở lại phòng bếp mở túi giấy ra, bên trong là đồ mua ở cửa hàng đồ ăn nhanh Hòa Phong tại Quảng Trường, có gà rán với salad, bánh mì Ý, đủ để cô ăn hai bữa.

Lúc này, cô bắt đầu đại khái đoán được bữa sáng nay cùng một số chuyện là do ai làm.

Ma vương, làm sao anh có thể trở nên tốt bụng như vậy? Cô nhẹ vỗ về cánh tay phải đang băng bó của mình, cuối cùng cảm thấy hẫng xung quanh mình có một thứ phép thuật kỳ lạ nào đó vừa xảy ra mới có thể khiến mọi thứ đều trở nên vô lý như vậy.

7. Chương 05 Part 1

Trong đêm tối, Mạc Ưu và Hỉ Lạc ngồi ở hoa viên hóng mát, Hỉ Lạc vẫn rên ư ử bên cạnh Mạc Ưu như trước. Ngắm nhìn khu nhà cao cấp và căn nhà trống dưới núi Lâm Lập, trong đầu cô không ngừng hiện hiện hình ảnh cậu bé trai cùng con chó nằm đó ngồi ở chỗ này gần người.

Lúc ấy trong lòng của anh nghĩ gì? Có giống như cô bây giờ cảm thấy khung cảnh này rất tuyệt, rất thoải mái, hay là tình nguyện dùng tất cả để đổi lấy có được cha mẹ ở bên?

Vấn đề này chỉ có ma vương mới có thể cho cô đáp án, nhưng cô lại không thể thử nhờ râu lão hồ Nếu như cô thật sự hỏi anh, ma vương nhất định sẽ tức giận đến giơ chân, sau đó nghĩ hết biện pháp trừng phạt cô?

Mạc Ưu cảm thấy mình đang suy nghĩ vớ vẩn, bật cười ra tiếng.

Hạ Thiên Khoát đứng ở một bên ước chừng năm phút đồng hồ, Mạc Ưu hoàn toàn không phát giác. Anh cũng không quấy nhiễu cô, nhưng ánh mắt lại vẫn theo dõi từng biểu lộ biến hóa phong phú trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Chỉ thấy cô nhìn về phương xa thoáng cái khẽ nhíu mày, trong chớp lát lại lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, cuối cùng nụ cười sáng sủa lại tác động nơi đáy lòng yếu ớt nhất của anh.

“Chuyện gì mà cười tươi vậy?” Tuy rằng rất muốn xem thêm biểu lộ thoải mái hiếm thấy của cô, nhưng anh vẫn là nhịn không được lên tiếng.

Anh muốn biết chuyện gì làm cho cô vui vẻ như vậy, lần đầu tiên muốn biết ý nghĩ của cô, muốn hiểu rõ cô.

“Hạ tiên sinh?!” Ma vương này như thế nào mỗi lần xuất hiện cũng không lên tiếng, chuyên môn thích dọa người hả?

Mạc Ưu vội ngồi thẳng người lên, nhưng nhìn kỹ biểu lộ của Hạ Thiên Khoát rồi lại nhịn không được nhớ tới hình ảnh tưởng tượng vừa rồi, cô cảm thấy rất muốn cười, chỉ có thể liềm mọng nín cười.

“Cười cái gì?”

Hạ Thiên Khoát càng truy vấn, Mạc Ưu càng nhịn không được bật cười, cuối cùng chỉ có thể bò trên ghế mà cười một cách khổ sở.

Chưa bao giờ có người ở trước mặt anh cười đến khoa trương như vậy, hơn nữa rất có thể là đang giấu cợt anh, Hạ Thiên Khoát lại không có tức giận, ngược lại không khống chế được bị cô làm vui vẻ lây.

“Không nói phải không?”

Người phụ nữ này dám can đảm giấu cợt trước mặt anh, anh phải biết rõ cô cười cái gì!

“Hi Lạc, liếm mặt cô ấy!” Hi Lạc nghe lời triển khai công kích, tùy ý Mạc Ưu trái trợn phải giấu nhưng không cách nào đào thoát, rốt cục nhẹn không được cười to lên tiếng.

“Ai nha! Hi Lạc. Đừng mà! Ha ha ha.”

“Nói nhanh cô rốt cuộc đang cười cái gì?” Hạ Thiên Khoát như thẩm tra phạm nhân đứng ở một bên xem kịch vui.

“Không. Không nói. Ha ha ha. Không được liếm nữa.” Mạc Ưu đương nhiên liều chết cũng không thể nói ra chuyện trêu cợt anh trong đầu! Nhưng niềm vui này tích tụ trong ngực đã lâu, hễ bộc phát là không thể thu lại được.

“Không nói sao? Vậy cũng chớ trách tôi.” Khóe miệng Hạ Thiên Khoát nhếch lên, không có hảo ý tươi cười tới gần cô, theo đó duỗi ngón tay ra giáp công chọt lét Mạc Ưu, Hi Lạc được thể cũng theo đó liếm lấy khiến cô càng khó chống đỡ.

“Ha ha ha. Đừng mà. Ha ha ha.” Mạc Ưu sợ nhột nhắt! Cô rốt cuộc bất chấp hình tượng cả người nằm trên mặt ghế, thân thể cuộn thành một khối né tránh hai phe giáp công, cười đến chảy nước mắt.

“Còn không nói sao?” Hạ Thiên Khoát dứt khoát ngồi ở bên người cô tiếp tục bức cung, trên mặt toát ra vẻ hào hứng hiểm thấy.

“Không. Ha ha. Không nói. Ha ha ha.” Nói thì kết cục còn thảm hại hơn, cô mới không phải đứa ngốc.

“Vậy cũng chớ trách tôi không khách khí!” Ngón tay của anh bắt đầu công hướng cái eo mẫn cảm của cô, Mạc Ưu rốt cục phát ra một tràng cười điên dại, không thể không cầu xin tha thứ.”Không. Tha cho tôi.”

“Chuẩn bị nói chưa?” Hạ Thiên Khoát còn không có đình chỉ công kích.

“Tôi. Ha ha ha. Tôi nói.”

Hạ Thiên Khoát ý bảo Hi Lạc án binh bất động, mình cũng dừng lại động tác cúi xuống nhìn cô.”Nói mau vừa nãy cười cái gì!”

“A. Tôi.” Mạc Ưu vẫn ngăn không được nụ cười, ngực kịch liệt phập phồng thở hào hển, lại thêm hơi thở nam tính thổi trên mặt cô, càng làm cho cô cơ hồ thở không nổi.

Cô thẹn thùng quay đầu đi, Hạ Thiên Khoát lại cho rằng cô không muốn nói ra chân tướng, bàn tay ôm trọn gương mặt của cô đối diện với mình.”Còn không mau nói!”

“Tôi.” Thế này thì bảo cô làm sao mở miệng đây! Thực tế cái tư thế này cực kỳ mập mờ. Mạc Ưu khê cần môi, mặt phấn ửng hồng lộ ra thần sắc khó xử mà lại ngượng ngùng.”Anh. Anh thả tôi ra đã.”

“Không thả! Trừ phi cô nói ra!” Vốn thầm nghĩ trêu cợt cô, nhưng là vừa cúi sát gương mặt trắng hồng nõn năn của cô, Hạ Thiên Khoát cảm giác thân thể nổi lên sự bạo động khó hiểu, ngũ khí của anh cùng biểu lộ bắt đầu có vẻ mập mờ, như là loại tán tỉnh tràn đầy sức hấp dẫn ——

“Anh thả tôi ra trước đã.” Mạc Ưu không dám nhìn thẳng anh, bởi vì đôi mắt vốn lạnh lùng như băng giờ đây lại chớp động lên hai ngọn lửa, cô bị nhìn đến toàn thân nóng lên, không tự chủ phát ra tiếng hờn dỗi. Hạ Thiên Khoát không trả lời, chỉ nhìn thẳng chằm chằm vào cô, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng tối gần.

“Hạ ——” Lời chưa nói ra miệng đã bị đôi môi nóng bỏng dán lên ngăn chặn, Mạc Ưu trừng lớn mắt, theo khóe miệng truyền đến cảm giác trơn ướt, cô theo phản xạ nhắm đôi mắt lại, đắm chìm trong sự tiếp xúc kỳ diệu. . . .

Anh đầu tiên là thử loại nhẹ hôn cô một cách nhu nhuận, như nhắm nhấp món ăn thượng đẳng trơn mịn, đem hai cánh môi khéo léo lại căng tròn nhuộm thành đỏ bồng xinh đẹp.

“Uhm.” Cái cảm giác này. thật quái dị! Cô thường xuyên cùng Bảo Bảo hoặc Hỉ Lạc chơi hôn nhẹ, nhưng cô chưa bao giờ biết môi người đàn ông lại mềm mại mà co giãn như vậy, Mạc Ưu nhìn không được chu miệng lên mặc anh liếm láp, bốn cánh môi giằng co chặt chẽ kề nhau.

Vén vén chỉ có thể này đã không thể thỏa mãn Hạ Thiên Khoát, trong nội tâm khao khát lập tức tăng cao, thể công càng thêm kích cuồng.

Dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở đôi môi anh đào đã mềm ra, lưỡi nóng ướt linh hoạt không kiêng nể gì cả thăm dò vào trong miệng cô, dùng cái lưỡi cuồng mãnh chiếm cứ.

“Uhm.” Mạc Ưu không tự chủ yếu kiêu lên tiếng, cái lưỡi bị động mặc ý anh vằn vò, chậm rãi bắt đầu tò mò đáp lại anh. Cảm giác cô e dè và bị động, anh càng hết sức trêu chọc cô, liếm láp theo một cách cuồng bạo trước nay chưa từng có.

“Uhm.” Mạc Ưu dựa vào bản năng đáp lại sự đột kích của anh, kim lòng không dặng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ dồn dập. Cảm giác khác thường từ dưới bụng tháo chạy đến toàn thân, cô cảm thấy toàn thân máu chảy rất nhanh, chỉ có thể bắt lực vận vẹo thân hình.

Anh không ngừng dùng đầu lưỡi cùng cô chơi đùa, vừa rút khỏi khoang miệng của cô thì cô liền không thể chờ đợi được đưa cái lưỡi dính hương nhô ra truy tìm lưỡi của anh, lại còn ngậm lấy lưỡi anh. Sự hưởng ứng nóng bỏng càng cổ vũ thể công của anh, bàn tay đồng thời chiếm lấy đôi gò bồng đảo, cách lớp quần áo sờ nắn không ngừng, nắm chặt bầu ngực tròn.

“Uhm.” Mạc Ưu không tự chủ ưỡn ngực lên, không biết muốn thoát khỏi cái loại đùa cợt tra tấn này hay là chờ mong càng nhiều, thân thể vùng vẫy nhưng lại càng ngày càng kích cuồng.

Đang lúc dục hỏa thiêu đốt, Hạ Thiên Khoát đột nhiên buông Mạc Ưu ra ngồi dậy, cố gắng ổn định hô hấp ngắm nhìn cô.

Không được tiếp tục! Nếu không anh thực ở chỗ này muốn cô. Mạc Ưu vẫn nằm ở trên ghế dài híp nửa đôi mắt nhìn anh, cánh môi bị hôn đến sưng đỏ khê nứt, ngực phập phồng kịch liệt, còn chưa thanh tỉnh từ trong màn sương mù tình dục.

“Đi rửa mặt đi, tôi đem bữa tối đến.” Hạ Thiên Khoát rất nhanh ổn định hô hấp, khuôn mặt lạnh lùng, sau khi ra lệnh liền đứng dậy rời đi.

Giọng nói lạnh lùng trong nháy mắt giội tắt Mạc Ưu đang mê man, cô lấy tay vuốt trán cực lực ổn định hô hấp, phát hiện ra không thể dùng sức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm mại vô lực.

“Vẫn chưa chịu dậy?” Hạ Thiên Khoát vừa bước đi vài bước quay đầu lại, cau mày nhìn bộ dáng yếu đuối thở dốc không thôi của cô lại cảm thấy đáy lòng xúc động.

Cho rằng vết thương ở tay của cô lại đau, anh đành phải đến gần cô lần nữa.

“Tôi. Không còn sức lực.” Mạc Ưu trừng lớn đôi mắt vẫn còn đang bị phủ một lớp sương mù, bộ dáng có vẻ rất yếu ớt, thật là vô tội.

Hạ Thiên Khoát không nói gì, chỉ là xòe bàn tay ra đưa cho cô. Hàm răng khê cắn môi hồng nhuận, Mạc Ưu chân chờ một chút mới duỗi tay trái ra nắm lấy, tùy ý anh dùng lực kéo mình đứng lên.

Đợi cô đứng dậy rồi, Hạ Thiên Khoát lại không chút quan tâm buông tay cô ra, bàn tay một mực nắm tay của cô, cô đi vào trong nhà, Hỉ Lạc thì ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Vào phòng, anh như trước lạnh giọng nói: “Đi rửa mặt, sau đó ăn bữa tối.”

“Ừm.” Mạc Ưu chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, nâng chân mớ mùng đi vào phòng tắm. Nhìn vào gương một hồi lâu, cô giật mình nhìn hai má phồng nộn bị bao phủ một màu đỏ ửng, cảm giác được mình trong gương nhìn rất lạ lẫm. Cô đưa ngón tay vỗ về cặp môi đỏ mọng bị hôn đến sưng, xúc cảm lửa nóng kia tựa hồ còn đọng lại trong đầu.

Cô dờ dẫm nhìn vào gương một hồi lâu, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng Hạ Thiên Khoát. “Rửa mặt cần lâu như vậy sao? Tôi sắp chết đói rồi đây!”

Mạc Ưu như ở trong mộng sức tỉnh lại, cho là anh đang chờ cô đem bữa tối bưng lên bàn, tranh thủ thời gian dùng nước gội cho thoáng cái mặt, tẩy đi đoạn ký ức không thực vừa rồi.

Cô bước nhanh vào phòng ăn, Hạ Thiên Khoát đã ngồi ở ghế chủ, trước mặt anh là đĩa mì Ý nóng hổi bốc khói nghi ngút, chỗ bên cạnh cũng có một cái đĩa.

Mạc Ưu nhất thời bần thần, càng không biết làm thế nào đối mặt với cái tình huống bất thường này.

“Đừng ngốc ở đó làm gì? Còn không mau ngồi xuống ăn!” Hạ Thiên Khoát không kiên nhẫn thúc giục, Mạc Ưu lại vội vã tránh đi.

“Giữa trưa . . . còn dư mì, tôi ăn ở phòng bếp là được rồi.”

“Giữa trưa để đến giờ không thể ăn, đổ đi!” Hạ Thiên Khoát cầm lấy nĩa bắt đầu ăn. Mạc Ưu tìm có khác.”Để tôi lấy đồ ăn cho Hỉ Lạc trước.”

“Tôi làm rồi!” Hạ Thiên Khoát có chút bị chọc tức, buông đĩa ăn tức giận nhìn cô, “Cô rốt cuộc có ngồi xuống ăn không?”

Người phụ nữ này thật không đáng yêu, anh hiếm khi giúp người khác chuẩn bị bữa tối. Cô rõ ràng ra sức khước từ! Hạ Thiên Khoát khó chịu nghĩ.

“Ừm.” Mạc Ưu đã nghĩ không ra lấy cái có gì khác, đành phải ngồi xuống bên cạnh anh, dùng tay trái cầm nĩa ăn múc lên một ít mì.

Hai người đều không mở miệng, trong không khí tràn đầy biến hoá kỳ lạ, Mạc Ưu lại cảm thấy có chút khẩn trương, lại càng không hiểu chính mình vì sao không cự tuyệt, thậm chí có chút ít tham luyến sự tiếp xúc thân mật như vậy.

Cõi lòng đầy tâm tư, Mạc Ưu cúi đầu nhìn đĩa mì, tay trái không thuận nên chỉ có thể từng chút từng chút một múc mì lên. Ăn được một nửa thì đĩa mì trước mặt đột nhiên bị bưng lên, Hạ Thiên Khoát di chuyển cái ghế đến ngồi gần cô, lấy nĩa ăn quán một khối mì Ý trong đĩa của cô. Mạc Ưu ngẩn người.”Còn không mau hé miệng?” Hạ Thiên Khoát không kiên nhẫn ra lệnh, cô chỉ có thể ngây ngốc nghe theo, để anh dứt mì đưa vào trong miệng.

Mạc Ưu cúi thấp đầu nhai mì, hương nồng cà chua tương trấp trong miệng lan ra, hương vị chua chua ngọt ngọt tựa hồ đã lan tràn ở đáy lòng.

“Tôi chỉ không muốn cô lấy có tay bị thương lười biếng quá lâu, không cần cảm tạ tôi!” Anh lại đưa lên một gắp, không kiên nhẫn nhếch miệng.

Mạc Ưu nhẹ vỗ về cổ tay bị thương bên cạnh, nhai nuốt mỹ thực được đưa vào trong miệng, đáy lòng đầy cảm giác ấm áp không được tự nhiên.

Liên tục vài ngày đều như vậy khiến Mạc Ưu có thể nói là thụ sủng nhược kinh tới cực điểm.

8. Chương 05 Part 2

Đồng thời, cô cũng không ngừng suy đoán vì sao hành động của Hạ Thiên Khoát chuyển biến lớn như vậy, theo như lời anh là hi vọng tay của cô mau khỏi, không cho cô lấy có lười biếng, hay là bởi vì nụ hôn kia của cô? Tuy nhiên về sau anh không hề hôn cô, nhưng xúc cảm này vẫn giữ tại môi cô, thậm chí theo sự sờn sóc không tính là dịu dàng kia xâm nhập vào đáy lòng cô.

Đêm nay, Hạ Thiên Khoát cứ theo lẽ thường mang bữa tối về, Mạc Ưu cũng tự nhiên đứng chờ anh tại cửa ra vào, dùng biểu tình có chút ngưng ngững nói: “Anh đã về rồi!”

“Ừ!” Hạ Thiên Khoát hừ nhẹ một tiếng, trên mặt không biểu lộ gì. Anh trực tiếp đi vào phòng bếp, đem bữa tối từng món lấy ra.

Mạc Ưu vội vàng đi theo phía sau, nâng tay phải đã bỏ băng vải quơ lên trước mặt anh. “Tay của tôi đã tốt lắm, tôi tới tự lấy là được rồi.”

Hạ Thiên Khoát thả đồ ăn trong tay ra, nhàn nhạt nói: “Vậy sau này tôi không cần phải “hầu hạ” cô nữa.”

Ngữ khí của anh nghe chừng có chút mất hứng, dường như trước kia làm như vậy là vạn bất đắc dĩ hoặc là vũ nhục thân phận tôn quý của anh, nhưng chỉ có chính anh mới cảm thụ được cái cảm giác mất mát kỳ lạ này.

“Cám ơn anh.” Cho là anh đang phàn nàn, Mạc Ưu vội vàng mở miệng cảm ơn, khẩu khí lại có vẻ xa cách, thậm chí mang theo sự thất vọng, những việc làm trước kia thực ra có nguyên nhân rất rõ ràng, chỉ là chính cô nghĩ sai, suy nghĩ lung tung.

“Từ nay về sau cẩn thận một chút, đừng nghĩ tôi sẽ lại hầu hạ cô!” Anh không biết nên xử lý cái cảm xúc lạ lẫm này như thế nào, đành phải dùng vẻ lạnh nhạt thường ngày để che dấu.

“Tôi biết.” Mạc Ưu lặng yên hâm nóng đồ ăn, cũng hiểu được hết thấy lại trở về như ban đầu.

Phép màu đã biến mất. Có lẽ, nó chỉ tồn tại trong ảo tưởng của cô.

Đêm nay trời nóng lạ thường, mặc dù có bật điều hòa, Mạc Ưu vẫn buồn bực không ngủ được, cô quyết định đến hoa viên hít thở không khí, co quắp tựa ở ghế nằm nhìn lên bầu trời đêm toả sáng, vốn tưởng rằng cảnh tượng như vậy có thể làm cho những suy nghĩ táo bạo thoáng bình tĩnh, nhưng mấy ngày nay hình ảnh cùng anh bên nhau lại không ngừng xuất hiện trong đầu, còn có nụ hôn kia.

Mấy ngày nay anh lại trở lại vẻ lạnh nhạt như trước, phẳng phất trước đây hết thấy chưa từng xảy ra, cô cũng cẩn thận giữ một khoảng cách với anh, tự nhắc nhở rằng giữa người hầu và ông chủ nên có chừng mực. Chỉ là, một khi trái tim đang đóng kín bị mở ra một góc, rất nhiều suy đoán cùng ảo tưởng không nên có sẽ thừa dịp len vào, ngay khi cô đang muốn bình tâm lại thì một rung động không nhỏ bỗng kích khởi. Không thể tiếp tục như vậy nữa, cô không thể lại nhảy múa theo tiết tấu của ma vương! Mặc dù Mạc Ưu tự cảnh cáo chính mình như vậy, nhưng cũng không thể phủ nhận lòng cô đã bị kích khởi gợn sóng.

Nhìn qua bể bơi đang tỏa ánh sáng xanh lam dưới ánh trăng, bể bơi đầy nước xanh trong tựa hồ kêu gọi cô, bơi lội tựa hồ là phương pháp tốt để khôi phục lại sự bình tĩnh. Nhưng mà, cô căn bản không mang đồ tắm.

Hiện tại đã hai giờ đêm, ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ chính thất ở lầu hai tối như mực, cô nghĩ thầm ma vương chắc đã ngủ say, vì vậy cởi áo T – shirt và quần ngắn, trên người chỉ mặc nội y màu trắng kiểu thể thao cùng quần lót bằng bông, khởi động âm người một chút, liền chậm rãi bước vào trong bể bơi.

Cô đầu tiên là bơi kiểu ếch qua lại mấy lần, cảm nhận cảm giác nổi trên mặt nước, cảm giác mình như là một ngôi sao nhỏ phiêu du giữa tinh không mênh mông.

Cô nhắm mắt lại thả lỏng thân thể như ở trạng thái không trọng lực, thả đến cảnh giới vô niệm.

Hạ Thiên Khoát bị tiếng khua nước rất nhỏ đánh thức, trong nhà tuy có lắp đặt thiết bị an ninh, nhưng anh vẫn cảnh giác, không dám lơ là. Sau khi xuống giường, đi chân trần chậm rãi bước về hướng bên cửa sổ, xóc lên một góc bức màn, không phát hiện kẻ xâm nhập khả nghi, lại bắt gặp một Mỹ nhân ngư tuyệt sắc. Thật vất vả mới thoáng bình tĩnh được nổi lòng, lại bị cảnh tượng trước mắt đảo loạn lần nữa.

Từ nhỏ anh đã học cách không cho bất kỳ kẻ nào làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình, trong lòng anh cũng không thấy khác biệt giữa sự thất vọng và chờ mong. Nhưng từ sau khi người phụ nữ này xuất hiện, anh bắt đầu cảm thấy không đúng.

Đối với các loại ý nghĩ và hành động không nên có, anh vừa tức giận chính mình mất tự chủ, tầm mắt và suy nghĩ rồi lại vẫn không tự chủ được vòng quanh cô, tựa như kim loại đã bị nam châm hấp dẫn.

Anh thừa nhận trên phương diện nào đó cảm thấy cô rất hấp dẫn, bởi vì cô và những người phụ nữ mình gặp qua không giống, nhưng chỉ là cảm giác mới lạ quá phá nhất thời, hay là việc bỗng có người làm bạn khiến cho anh bắt đầu sinh ra tình cảm ỷ lại? Hạ Thiên Khoát cũng không trả lời được.

Trên thương trường bất luận việc khó gì đều không thể làm cho anh nhú mày, nhưng ở phương diện tình cảm, anh còn là một đứa trẻ vừa chập chững học bước, ngay cả mình muốn đi đâu cũng không biết.

Nhưng có thể khẳng định là, chỉ cần nhìn thân thể lồi lõm hấp dẫn bơi trong nước, dực vọng từ lâu chưa bị khai phá liền tự động bùng bùng phấn chấn, càng làm mãnh liệt thêm cảm giác lần trước hôn môi cô. Anh vội vàng muốn có được cô, muốn cảm nhận lần nữa xúc cảm nhấm nháp cô trong miệng, như tơ lụa nhẵn nhụi, ném từng tác làn da nõn nà, thậm chí giữ lấy cô.

Mạc Ưu nằm trôi nổi trên mặt nước, cảm giác có chút buồn ngủ, cô chậm rãi bơi hướng chỗ cầu thang mở rộng đầu ngón tay lại bỗng nhiên đụng phải một làn da ấm áp, sợ tới mức cô kinh hô một tiếng, cả người mất thăng bằng ngã vào trong nước.

Đứng ở trong nước Hạ Thiên Khoát liền vươn tay vớt cô lên, cô bị sắc nước, chỉ có thể bắt lấy cánh tay của anh ho mãnh liệt.

“Tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?” Cô phản ứng giống như gặp quỷ làm cho trong lòng của anh có chút không vui.

Mạc Ưu vẫn ho khan không ngừng, không cách nào trả lời, chỉ có thể dùng ánh mắt nén giận nhìn anh, trong nội tâm thầm mắng: Ai bảo anh luôn vô thanh vô tức xuất hiện?

Gò má cùng và bờ môi yêu kiều vì ho khan càng thêm ửng hồng, nhìn thấy nét mặt của cô mang theo giận dữ, lại làm cho Hạ Thiên Khoát nhìn đến mê mẩn, đôi mắt thâm thúy lập tức trở nên u ám, hai ngọn lửa dực vọng bắt đầu chớp động lên.

Mạc Ưu ở bên cạnh thở hào hển, nhưng ánh mắt như là bị anh giữ chặt không cách nào dời đi.

Ký ức về nụ hôn kia làm trong cơ thể lại dâng lên luồng nhiệt khí, làm cho cô hít thở càng thêm dồn dập, dòng điện kỳ diệu trong lúc đó lưu chuyển trong sống mắt, sáng lên, khi cô còn không kịp phản ứng thì bờ eo bé nhỏ đã bị nâng lên, bị giữ chặt trong lồng ngực tinh tráng của anh, môi mềm trong nháy mắt đã bị chiếm lấy.

Lưỡi của anh bá đạo tiến quân thần tốc, cô chủ động mở ra đôi môi anh đào đón ý hưởng ứng anh cuồng mãnh xâm chiếm, trong miệng theo hai đầu lưỡi quấn giao không ngừng thấm ra nước bọt từ khóe miệng rỉ xuống.

Sự tự cảnh cáo cùng lý trí đều bị tình cảm mãnh liệt này cọ rửa mà tan biến, cô tựa hồ đối với loại xúc cảm thân mật này đã thành nghiện, thậm chí khát vọng càng nhiều.

“Uhm” Bị hôn đến thần trí mê loạn, Mạc Ưu cảm giác toàn thân nổi lên khoái cảm tê dại, thực tế dưới bụng truyền đến áp lực cùng nhiệt khí khó hiểu, làm cho cô nhịn không được giãy dụa eo thon, làm hai trái rất tròn trước ngực ma sát lấy lồng ngực rắn chắc của anh.

Hạ Thiên Khoát dùng bàn tay chống đỡ thân thể nhẹ bồng, nhưng cô không ngừng vặn vẹo khiến anh thiếu chút nữa chân đứng không vững, tay anh vuốt ve đồng thời tách ra đôi chân thẳng tắp thon thả của cô, để thẳng nhỏ bùng bùng phấn chấn vênh lên vừa vặn đứng vững giữa nơi ấm áp của cô, ngực càng bị hai gò núi mềm mại truyền đến từng trận tê dại. Tay trái vây quanh sau lưng cô cởi móc áo nịt, rất nhanh giải phóng hai gò bồng đảo bị áp bách đến cơ hồ muốn bật ra.

Tay trái lạng lẹ chen vào giữa hai lồng ngực kề sát, chiếm cứ ngọn đồi đầy đà, cảm giác mềm mại trong tay làm dực vọng trong cơ thể anh càng thêm phần trượng, bờ mông hướng gần sát u cốc thẳng tiến.

“Uhm” Đỉnh nhũ phong truyền đến từng luồng điện giật bao phủ toàn thân, Mạc Ưu chỉ có thể như chết đuối bất được cọc vịn chặt cánh tay cường tráng của anh, cảm giác như sẽ chết đuối trong biển dục vọng Cô bất an giãy dụa thân hình, nụ hoa nhỏ đang mềm mại trong lòng bàn tay anh càng thêm khoẻ mạnh nhô lên, chỗ tư mật càng làm dục vọng nóng rực của anh nóng bừng như lửa. Chỉ đụng chạm thì không thể thỏa mãn Hạ Thiên Khoát đói khát đã lâu, anh hôn đến càng lúc càng kích cuồng, thân thể cũng bởi vì hưng phấn run nhè nhẹ.

Ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô đi về hướng cầu thang, anh chậm rãi đẩy cô ngã xuống bên hồ bơi, áo lót vướng ở cánh tay nhẹ nhàng trượt xuống trong nước, hai trái rất tròn bật lên lọt vào trong tầm mắt, đỉnh nhũ phong bị dục vọng nhuộm đến đỏ tươi khiêu khích đụng đưa. Cái lưới nóng ướt đưa ra, dọc theo chiếc cổ duyên dáng một đường dao động từ dưới lên, thêm nữa là bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh núi mềm mại, bầu ngực mê người thoáng cái liền bị công chiếm.

Từng trận khoái cảm do đỉnh nhũ phong bị đùa nghịch truyền đến toàn thân, Mạc Ưu chỉ có thể ngậm nga thành tiến theo bản năng g, đồng thời từng cảm giác thân trên truyền đến chỗ tư mật, cảm giác thật kỳ quái, một luồng nhiệt dịch lạ lẫm bắt đầu chảy ra.

Nhìn ra cô đã bị dục vọng làm thần hồn mê loạn, bàn tay đang sờ loạn nơi kiêu đồn càng dọc theo khe hở quần lót tìm kiếm từ phía dưới, đầu ngón tay quét nhẹ qua nồng đậm cỏ thơm trực tiếp đảo hướng nhụy tâm, không ngoài ý muốn phát hiện chỗ đã phủ lên một tầng mật dịch động tình.

Thân thể Mạc Ưu run lên, hai chân theo phản xạ kẹp càng chặt, lại ngăn không được thể công của đầu ngón tay, ngược lại anh dùng lực đạo càng kịch liệt khều mạnh hoa tâm đã mẫn cảm đến cực điểm, kích ra càng nhiều ái dịch. Cô ép chặt lấy hai chân thân thể khom xuống muốn tránh đi sự tra tấn lửa nóng.

Đầu ngón tay Hạ Thiên Khoát cũng không buông tha cô, một mực thăm dò qua lại trong hoa tâm chặt khít.

“Đừng.” Có chút đau đớn xen lẫn khoái cảm, cảm giác chưa bao giờ có, lạ lẫm mà lại cuồng mãnh khiến Mạc Ưu khó có thể chống đỡ, cô chỉ có thể càng cuộn lại thân thể dưới thân anh cao giọng ngậm gọi.

Mạc Ưu không ngừng rên rỉ càng cổ vũ thể công của Hạ Thiên Khoát, anh muốn thâm nhập, làm cho phân thân dưới đang đau đớn khát vọng được thay thế ngón tay hưởng thụ nơi ẩm áp căng tràn của cô! Trong lúc xoa nắn kiêu khu, anh bắt đầu kéo quần lót trắng của cô xuống, cặp chân đang quắp chặt anh tựa hồ muốn thoát khỏi vật cản cuối cùng nhưng tâm trí Mạc Ưu vốn đang mê loạn đột nhiên như bị gió đêm lay tỉnh, lấy lại được ý thức.

“Không được!” Cô thở nhẹ một tiếng, không biết từ nơi nào sinh ra khí lực ngẩng đầu lên cao, hai chân hướng bộ ngực anh đập mạnh, Hạ Thiên Khoát không hề phòng bị lập tức ngã xuống hồ. Mạc Ưu chặt vật kéo lại quần lót, dùng chút ý chí cuối cùng khởi động hai chân vốn đang mềm nhũn, không thềm để ý toàn thân xích lô chạy khỏi hiện trường.

Hạ Thiên Khoát trôi lên mặt nước rất nhanh, nhìn thấy bóng lưng chạy trốn chết của cô, kinh ngạc không thôi. Không ngờ tới phút cuối cùng cô lại còn một chiêu này, không khí không phải đang rất tốt, cô cũng rất say mê sao? Anh thật sự không hiểu nổi tâm tình của cô. Lúc này trên mặt nước đưa tới một vật thể màu trắng, cầm lên xem xét, phát hiện là áo lót của cô.

Nắm áo lót trong tay, Hạ Thiên Khoát thật không biết nên hình dung cảm giác thất bại trong lòng như thế nào.

9. Chương 06

Hôm sau, Mạc Ưu đang chuẩn bị bữa sáng mà không tự chủ lắng tai nghe động tĩnh. Mỗi lúc có tiếng vang là tim bắt đầu nhảy lạc nhịp. Cô cảm giác cả người như là phiêu du trên mây, cả trái tim đều hướng tới Hạ Thiên Khoát...Tại sao anh lại ôm cô?

Mạc Ưu đoán không ra đáp án, giống như đối với nụ hôn trước kia. Nhưng khẳng định không phải vì yêu thích cô, dùng thân phận bối cảnh của anh muốn tìm một người phụ nữ tốt hơn cô cả trăm lần sao mà không có? Không có khả năng trong lòng sinh ra hứng thú với cô, hơn nữa đối với anh cô chỉ là người đi vay tiền. Có lẽ, đây chỉ là kẻ có tiền nhằm chán đăm ra kiếm trò tiêu khiển, hoặc là đang tìm kiếm một lần tình cảm kích thích, mà cô vừa vận gần anh nhất.

Mạc Ưu bất đắc dĩ nghĩ. Nhìn đồng hồ, chỉ mới bảy giờ, cô không muốn gặp lại Hạ Thiên Khoát, nhưng trước thời gian dọn bữa sáng ra, anh đã sớm ngồi ở bàn ăn coi báo.

Mạc Ưu bày món ăn ra trước mặt anh, không biết nên đối mặt với anh như thế nào, nên tốt nhất là không nói một câu.

“Mời dùng.” Cô vội vã trốn anh, anh lại gọi cô trở lại. Hạ Thiên Khoát vẫn dùng thái độ lãnh đạm như thường mà đối với cô, nhưng tầm mắt đặt trên người cô không thể dời đi được.

Trong lòng anh muốn nói chuyện với Mạc Ưu, anh muốn cùng cô ăn điểm tâm, thậm chí không thể dè nén cảm giác muốn ôm ấp cô vào lòng.

“Đem qua” Anh muốn hỏi vì sao cô phải né tránh, giọng nói cố tỏ ra bình thường những vẫn mang theo chút lo lắng.

Mạc Ưu lại nói trước một bước, công khai phản kích.”Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, anh yên tâm.” Cô quật cường nhìn anh, không muốn bản thân tỏ ra e sợ trước anh, nhưng lại lo lắng liệu có làm tổn thương anh?

Hạ Thiên sững sốt, nhiệt tình cứ thế mà bị giới tắt, liên tục hai lần thất bại làm cho anh có chút thẹn quá hoá giận. “Thật vui vì chúng ta có cùng suy nghĩ.” Anh nhìn cô thật lâu, rồi cầm lấy dao nĩa mà bắt đầu ăn sáng, trong lòng không khỏi cảm thấy bữa sáng này thật là vô vị.

Mạc Ưu xoay người chạy đến phòng bếp, vô lực ôm đầu gối ngồi trên ghế, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe, Mạc Ưu mới đi dọn dẹp chén bát. Cả buổi sáng cô chỉ có thể dung sự bận rộn mới làm cho mình không rảnh để miên man suy nghĩ.

Ước chừng giữa trưa, A Khoan gọi điện thoại cho cô, nói Bảo Bảo rất nhớ cô. Lúc này cô chợt thấy nhớ nhung vô cùng tiểu bảo bối kia, còn cả ngôi nhà nhỏ của cô, bất chấp có thể bị mắng, Mạc Ưu van xin bác Tín trông chừng Hỉ Nhạc, liền chạy thẳng đến nơi Bảo Bảo.

“Bảo Bảo! Mẹ nhớ cưng muốn chết.” Vừa thấy được Mạc Ưu, tiểu bảo bối kia đang quỳ rạp trên mặt đất mắt sáng ngời, lập tức chạy lên trước vừa hôn vừa quần lấy cô. Cô ôm chặt Bảo Bảo, tất cả ủy khuất tựa hồ tại thời khắc này muốn bật cửa đòi chạy thoát, cô cố gắng nháy mắt lấy đi nước còn đọng lại ở khóe, giữ vững tinh thần hỏi thăm tiểu bảo bối.

“Thế nào, gần đây có ai kiếm tôi không?”

“Có, một đồng nha. Như bà Lý, Vương tiểu thư vừa nghe nói cô phải đi một tháng, đều nói chờ cô trở về lại mang chó đến nhờ chăm sóc.” Tiểu Khiết chỉ vào một phụ nữ trung niên đang ngồi ôm chó trong phòng làm việc.

“Nhưng bà chủ mới lại rất chuyên nghiệp, rất nhanh khiến cho những khách hàng kia tin phục. Nghe nói trước đây cô ấy cũng từng mở tiệm thú cưng!”

“Vậy thì tôi an tâm.” Không biết Hạ Thiên Khoát từ nơi nào tìm được người này, Mạc Ưu không thể không bội phục anh.

Tiểu Khiết hỏi tiếp. “Mạc Ưu, cô ở chỗ đó có tốt không? Hỉ Nhạc có khỏe không?” Mạc Ưu không kể chuyện mắc nợ với Hạ Thiên Khoát tới mấy trăm vạn và thoả thuận giữa hai người, chỉ nói anh thuê mình để chăm sóc Hỉ Nhạc cho tới ngày sinh nở.

“Nó đã khôi phục khẩu vị, thể trọng cũng chậm chậm tăng, bụng cũng lớn ra” Mạc Ưu ôm lấy Bảo Bảo vui vẻ kể lại. “Bảo Bảo, cưng sắp làm cha nha!”

“Còn một tháng. Còn thật lâu nha! Chúng tôi và Bảo Bảo đều rất nhớ cô!” Tiểu Khiết nũng nịu nói, liếc trộm sang phía bà chủ mới thấp giọng nói: “Bà chủ mới cũng rất tốt! Nhưng mà hơi nghiêm túc quá.”

“Tôi cũng vậy...Hy vọng một tháng này mau qua nhanh.” Mạc Ưu trả lời mà trong lòng có phần bất đắc dĩ. Trước đây cô đối Hạ Thiên Khoát chỉ đơn thuần là chủ nợ và ma vương lạnh lùng, nhưng bây giờ cô lại không còn có thể nghĩ vậy nữa.

Ngoài miệng cậy mạnh coi như hết thấy đều không xảy ra, nhưng trong lòng lại cảm giác hơi khó chịu.”Một tháng này cô và A Khoan phải ngoan ngoãn nghe lời bà chủ mới, biết không?”

Mạc Ưu đang muốn đi vào phòng làm việc chào hỏi với người kia, điện thoại lại vang lên, bác Tín khẩn trương thúc giục: “Thiếu gia sắp về rồi, cô nhanh trở về!”

“Tôi lập tức về ngay!” Mạc Ưu buông điện thoại, vội vàng nói lời từ biệt với Tiểu Khiết và Bảo Bảo, một đường chạy thẳng tới Hạ gia. Nếu để cho Hạ Thiên Khoát biết cô bỏ lại Hỉ Nhạc mà chạy đi, không biết lại muốn giáo huấn cô như thế nào. Trở lại Hạ gia trên con đường dốc, chạy như muốn lấy mạng người. Không còn sức, hai chân như nhũn ra.

“Hộc...Hộc...” Cố chạy tiếp vài bước, cảm giác phổi như muốn nổ tung, Mạc Ưu sắp tới nơi nhưng lại thở không ra hơi. Cô đành phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, đang muốn tiếp tục chạy thì bên người đột nhiên dừng lại một chiếc Mercedes-Benz đen, phía sau cửa xe truyền tới âm thanh thúc giục.

“Lên xe!” Nhìn Hạ Thiên Khoát mặt mày nghiêm túc, Mạc Ưu ảo não tự trách bản thân mình chạy quá chậm. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, cô tình nguyện bị trách phạt, chứ không tình nguyện cùng anh ở một chỗ trong không gian chật hẹp kia, nội tâm bị dao động nhưng vẫn không muốn tình nguyện.

“Tôi tự mình về là tốt rồi.” Cô nhìn thẳng phía trước, nhắc đầu lên, tiếp tục chạy như giết người.

Hạ Thiên kinh ngạc nhìn bóng lưng quật cường đang chạy thục mạng kia, sắc mặt càng khó coi. “Anh Thiên, người phụ nữ kia là ai?” Mỹ nữ đang ngồi trong xe Hạ Thiên Khoát bộ dáng thập phần ưu nhã lên tiếng tra hỏi.

Cô tên là Lưu Anh Mị, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lệ Sinh ; Lưu gia và Hạ gia là bạn kết giao lâu năm, anh và Lưu Anh Mị đã biết nhau từ nhỏ.

“Người giúp việc mới.” Hạ Thiên nhàn nhạt đáp một câu, lập tức ra lệnh cho A Xương lái xe, trong lòng còn đang rầu rĩ cũng không thèm để ý tới Mạc Ưu nữa.

“Hoá ra là một người hầu.”Lưu Anh Mị nói, ngó nghiêng nhìn Mạc Ưu đang bán loạn , đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác.

Chạy về Hạ gia, Mạc Ưu đã một thân đầy mồ hôi, hai chân phát run. Đang muốn tiến vào phòng bếp rót một cốc nước lớn, cô đã bị hai cặp mắt trong phòng khách nhìn chăm chú làm cho phải dừng bước. Cô tận lực tránh khỏi bộ mặt còn khiêm khắc hơn bình thường của Hạ Thiên Khoát và cái nhìn khinh miệt của Lưu Anh Mị , làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

“Anh Thiên, người hầu nhà anh sao lại như vậy, so với chủ nhân còn về trẻ hơn.” Lưu Anh Mị vốn là đại tiểu thư kiêu ngạo tự mãn, trực giác của người phụ nữ càng làm cho ngữ khí của cô tràn ngập địch ý.

Hạ Thiên Khoát không muốn cùng cô gây sự, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho Mạc Ưu: “Đi giúp Lưu tiểu thư lấy nước uống đi.” Thái độ của anh làm cho Mạc Ưu khẽ giật mình. Hoá ra anh thực sự xem cô như người hầu, hóa ra cũng chỉ là như thế mà thôi.

“Dạ!” Cô trấn tĩnh lại, cung kính đáp lại thái độ lãnh đạm của anh. Lưu Anh Mị hòa theo, cao ngạo ra lệnh: “Tôi chỉ muốn uống trà Ngả Duy. Hơn nữa, tôi đang rất khát... không chờ được đâu.” Ý của cô chính là muốn Mạc Ưu lập tức làm ngay, đừng có mà chậm trễ dù chỉ một giây.

Lưu Anh Mị thường đến Hạ gia, bởi vậy thường chỉ định bà La phải nhập khẩu loại trà này từ Pháp trước, ngay cả nước khoáng cũng phải có nhãn hiệu, nghiêm nhiên tự cho mình là nữ chủ nhân của Hạ gia. Mạc Ưu không để ý tới cô, xoay người rời đi, đi vào phòng bếp, đầu tiên là rót cho mình một chén nước, vừa uống nước vừa không ngừng tức giận với tư cách, địa vị cao ngạo của Lưu Anh Mị, còn cả thái độ này của

Hạ Thiên Khoát, có thể nói là không khác nhau, hai người này “môn đăng hộ đối” giống nhau như đúc! Chỉ có người phụ nữ cao quý mới xứng đôi với anh ta nhỉ?

Mạc Ưu nhin không được nghĩ như vậy, tận đáy lòng không khỏi cảm thấy đau.

Cô bưng hai chén nước đi vào phòng khách, ngữ khí cay nghiệt của Lưu Anh Mị lập tức vang lên: “Anh Thiên, người hầu của anh nghe không hiểu quốc ngữ hay sao? Chờ lâu như vậy mới bưng tới. . . .” Cô cố ý coi Mạc Ưu là người giúp việc, hơn nữa còn tỏ ra rất khinh thường.

Hạ Thiên Khoát không đáp lại, tự động mở một tạp chí kinh tế ra đọc, khiến Lưu Anh Mị mắt mặt tự đứng đó la ó một mình.

“Mời dùng.” Mạc Ưu bưng chén nước xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại!” Lưu Anh Mị bưng chén nước lên đưa cho Mạc Ưu, dùng ngữ khí vô cùng ngạo mạn nói, “Tôi không thêm đường! Cô không hỏi trước tôi sao? Đây là việc cơ bản của người giúp việc, không biết sao?”

Mạc Ưu lập tức phản bác: “Muốn thêm đường hay không cô hẳn là phải nói cho tôi biết trước, không cần để tôi phải tự đi đoán sở thích của cô, đây là việc cơ bản của người có lễ phép, cô không biết sao?” Cô ngạo nghễ nhìn lại Lưu Anh Mị với vẻ mặt tức giận, mí mắt cũng không nháy. Cô đến đây là giúp tiểu bảo bối được sinh ra, chứ không phải làm người hầu để người ta soi mói.

“Cô ——” Từ trước đến giờ thiên kim tiểu thư này được bố mẹ cưng chiều, dù có bị la mắng thì còn lâu mới tới phiên người hầu ra mặt giáo huấn như bây giờ, Mạc Ưu tỏ ra vô lễ, đối với Lưu Anh Mị mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã. Lưu Anh Mị cầm chén nước, không chút nghĩ ngợi hất thẳng vào mặt Mạc Ưu.

“Anh Mị!” Hạ Thiên lập tức cao giọng, nhưng đã muộn.

Lưu Anh Mị liếc xéo Mạc Ưu, cao ngạo mà mắng: “Làm người hầu thì nên chú ý tư cách, địa vị đi, nếu có bản lĩnh thì ít nhất cũng chỉ có thể giáo huấn người hầu của bản tiểu thư ta thôi.” Lưu Anh Mị ngồi phịch xuống sofa, nâng chân thon dài hoàn toàn cao ngạo. Mạc Ưu bị hất nước vào mặt, nhục nhã và bị thương, cô giấu giọt nước trong mắt, dùng tốc độ rất nhanh chụp lấy chén nước của Hạ Thiên dội ngược vào Lưu Anh Mị. “Người hầu cũng là người, không phải gọi là tới, đuổi là đi như chó, mà chó so với cô còn hiểu được thể nào là tôn trọng người khác!”

Mạc Ưu tức giận, khẩu khí nặng nề, không giấu nổi hai mắt phẫn hồng trừng Hạ Thiên Khoát, xoay người rời phòng khách đi vào hoa viên, không để ý tới Lưu Anh Mị đang hô trời gọi đất ầm ĩ.

“Anh Thiên, anh xem, y phục của người ta đều ướt rồi. . . . Anh lập tức khai trừ cô ta đi, cô ta quá đáng lắm rồi!” Lưu Anh Mị lôi kéo cánh tay của Hạ Thiên Khoát mà quấy nhiễu, còn anh lại kinh ngạc nhìn bóng lưng của Mạc Ưu, trong nội tâm tràn đầy sự áy náy.

“Anh Mị, em trở về trước đi! Anh cho A Xương tiễn em về. . . .” Anh kéo Lưu Anh Mị đi ra ngoài, mặc kệ vẻ mặt không tình nguyện nhét cô vào trong xe. Anh thực hối hận đã để cho người phụ nữ này vào nhà mình ầm ĩ

Trước đó, giữa trưa anh và cha con Lưu Anh Mị cùng đi dùng cơm, sau đó, cô ta lại không chịu an phận đòi đi thăm Hỉ Nhạc. Vì nể mặt bác Thế, Hạ Thiên Khoát bắt đầu dĩ mang cô theo, không ngờ lại làm thương tổn Mạc Ưu. Anh chưa bao giờ nghĩ về mặt của kẻ lấn tiền lại làm cho người ta chán ghét đến mức này, có lẽ trong lúc bất tri bất giác anh cũng từng dùng thái độ này mà vênh mặt hất hàm sai khiến cô. Về mặt giống như muốn khóc vừa rồi của cô làm tim anh bị bóp nghẹt, cảm giác người bị thương tổn cũng chính là anh. . . .

Nhưng thương tổn đã tạo thành, cô đối với anh chắc càng thêm ghét cay ghét đắng? Dù sao mọi nhục nhã đều là do anh mà ra. Hạ Thiên Khoát kéo cửa sổ ra, nhưng có chút do dự. Anh lẳng lặng đứng ở cạnh cửa nhìn về phía Mạc Ưu và Hỉ Nhạc đang sóng vai mà ngồi cùng nhau, bả vai nhỏ bé và yếu ớt tựa hồ có chút rung động, làm cho anh cảm thấy đau lòng. Anh thở dài một hơi thật sâu, nhưng vẫn cố lấy dũng khí bước vào hoa viên.

“Hỉ Nhạc, cưng nói mẹ nên buông tha sao?” Mạc Ưu như đang tự nói tự đáp, nước mắt uỷ khuất chảy xuống. “Chỉ là vừa rồi mẹ không nỡ bỏ Bảo Bảo và đứa bé mà chạy. . . .” Cô không biết mình kiên trì là đúng

hay sai, nhưng bởi vì sự kiên trì như vậy làm cho cô mất đi tôn nghiêm, thậm chí gần đây tâm tư cổ kim nén cũng bị lung lay.

Một khi những thứ này đều mất đi, cô còn có thể trở với cuộc sống như trước, gánh vác đồng nợ năm trăm vạn sao? Cô gặp bất hạnh hết thấy đều là từ khi gặp ma vương, là anh, chính là anh khiến cuộc sống của cô trở nên rối loạn, là anh!

Mạc Ưu ủy khuất đang thâm mắng Hạ Thiên Khoát, còn anh thì hết sức nhẹ nhàng tiến tới, sau lưng truyền đến tiếng bước chân làm cô quay đầu lại, về mặt cảnh giác nhìn sắc mặt trầm trọng của Hạ Thiên Khoát. Cho rằng anh là tới giáo huấn mình, Mạc Ưu phần hận đứng dậy, bảo nổi không báo trước: “Đừng nghĩ tôi phải xin lỗi, tôi thấy mình đúng, người sai chính là vị tiểu thư kia! Có tiền là nhất, có thể tùy tiện chà đạp người khác sao? Tôi cũng là người nhờ có cha có mẹ mà lớn lên, cũng có tự tôn. Tôi không ăn trộm không cướp của, cũng không ngửa tay xin tiền ai, chẳng lẽ đáng đời mặc cho người ta nhục nhã sao? Người phụ nữ kia là như thế, anh cũng là như thế.” Cô lau nước mắt trên mặt, thoáng thở một ngụm, lại tiếp tục bất bình rống giận. “Cuộc sống của tôi vốn đang trôi qua tốt đẹp, tôi cũng đang cố gắng làm việc, hết sức chăm sóc tốt những chú chó kia. Cũng là bởi vì không cẩn thận mà vác trên lưng món nợ lớn như vậy, gà mẹ cố gắng nuôi con, kết quả khiến cho chính mình bị hành hạ, còn bị anh.” Cô nghẹn ngào thổn thức, lòng tan nát nói: “Tùy tiện là có thể trở thành món đồ chơi trên giường? Tôi đây là cái gì? Đáng không?” Nước có bao nhiêu thì đổ hết bấy nhiêu, ủy khuất cùng với khẩu khí giễu cợt đồng loạt kháng nghị.

Hạ Thiên Khoát cắn chặt hàm răng, cô lên án anh làm cho anh càng thêm đau lòng và áy náy. Anh chậm rãi đi về hướng Mạc Ưu đang kích động không thôi, đơn giản chỉ vươn tay đem cô ôm vào lòng, không để ý cô đang giãy dụa dùng nắm đấm đánh trả, dùng ngữ điệu nhu hòa đáp lại cô. “Cô không cần phải xin lỗi Anh Mị, tôi đã đưa cô ta rời đi. Cô đúng, là cô ta không đúng, cô không sai.” Cảm giác người trong ngực dần dần khôi phục lại bình tĩnh, anh nhu hòa nói: “Tôi chưa từng xem cô như đồ chơi, cũng không muốn thấy cô thành ra như vậy, tôi thật xin lỗi. Thực xin lỗi!”

Mặc dù vẫn đoán không ra tâm tư của anh, nhưng một câu “Thực xin lỗi” này giống như bùa chú quét đi mọi ủy khuất của cô, tất cả phần nộ đều hóa thành nhẹ giọng mà khóc nức nở. Cô nắm chặt cổ áo tây trang của anh, tức giận mà khóc, anh chỉ vỗ nhẹ lưng của cô, giống như dỗ dành trẻ con đang giận dỗi.

Từ hôm đó về sau, hai người cùng cảm giác bản thân mình đang có cái gì xáo động. Chỉ cần Hạ Thiên Khoát về nhà, Mạc Ưu sẽ trốn vào phòng với Hỉ Nhạc vì cô không biết nên dùng vẻ mặt nào để đối mặt với anh.

Cô cảm thấy mệt mỏi quá, không muốn thử nắm lấy đồ không phải của mình. Thái độ của Hạ Thiên Khoát chuyển biến 180 độ, anh không còn nghiêm mặt, ánh mắt luôn không tự chủ được đặt lên thân ảnh bé nhỏ kia, hoặc là chủ động tiếp cận cô.

Hiện tại, bữa sáng nào anh cũng ở lại phòng ăn, an vị ngồi ở bàn ăn ngoài cửa sổ. Mạc Ưu ngồi ghế cao cách đó không xa, hai người cách nhau một phương, rất ít nói chuyện với nhau. Nhưng mỗi lần cô vừa quay đầu, bắt gặp ánh mắt chứa đầy cảm xúc khó hiểu của anh, trái tim bị xáo trộn, khiến cho cô không được tự nhiên liên tục vuốt tóc, kinh hoàng,

Anh rốt cuộc muốn thế nào? Đã tự nhủ không hề chờ đợi điều gì, nhưng thái độ của anh vẫn không khỏi làm cho cô miên man suy nghĩ, bởi vì cô không còn cách nào như trước, đối với nhất cử nhất động của anh mà thờ ơ.

“Bụng Hỉ Nhạc càng lúc càng lớn, chắc sắp sinh rồi?” Hạ Thiên Khoát nhìn Hỉ Nhạc nằm ở trên cổ phơi nắng, chủ động phá vỡ sự im lặng. Gần đây anh vì chuyện giao hàng mà tới tận khuya mới trở về nhà, căn bản không có thời gian ân cần với Hỉ Nhạc, cũng biết Mạc Ưu đang trốn anh.

“Đúng, còn có một tuần.” Cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt kia, trên mặt anh hiện lên sự vui vẻ làm cho tâm tư cô rung động. Cô rất nhanh dời tầm mắt, cũng nhìn Hỉ Nhạc. “Tôi tính buổi chiều mang Hỉ Nhạc đi siêu âm, nhìn xem có mấy đứa.”

“Hai đứa?” Hạ Thiên Khoát có vẻ hào hứng bưng bưng.

“Hai đứa.” Anh hỏi cái này làm gì vậy? Chẳng lẽ anh cũng muốn đi? Mạc Ưu thâm thì trong lòng.

“Khoảng 1 giờ tôi tới đón các cô.”

Thật đúng là bị cô đoán trúng.

“Chúng tôi. Có thể sao?” Anh đột nhiên quan tâm tới tiểu bảo bảo của Hỉ Nhạc, làm cho cô có chút khó tin.

“Tôi quan tâm tới Hỉ Nhạc không được sao?” Thấy cô tựa hồ không chào đón mình, anh có chút bất mãn, da mặt nhăn lại.

“Anh muốn đi thì cứ đi!” Sau khi từ biệt cô lại thấp giọng lầu bầu: Anh là ông chủ, tôi còn có thể nói gì? Trước kia nói không cần chó con, bây giờ lại muốn quần lầy, trong lòng của anh rốt cuộc nghĩ cái gì? Mạc Ưu khó có thể lý giải tâm tình bất định của Hạ Thiên Khoát.

Hạ Thiên Khoát xem thấu tâm tư của cô, thành linh trả lời một câu: “Mẹ tiểu bảo bảo cũng đi, bố chồng là tôi có thể vắng mặt sao?” Anh hướng cô nhếch lên khóe miệng.

Mạc Ưu chứng kiến cảnh này khóe miệng cũng nhếch lên.

“Tôi đi làm, nhớ chờ tôi.”

...

Ngạc nhiên nhìn, cuối cùng cô cũng cảm giác được tâm tình vui vẻ của Hỉ Nhạc.

“Có thấy không? Bên trong có 5 đứa bé đó——” Bác sĩ chỉ vào trong màn hình, Mạc Ưu và Hạ Thiên Khoát đồng thời chồm lên nhìn cho rõ.”VẬY CHÚNG NÓ KHỎE MẠNH SAO?” Mạc Ưu ân cần hỏi, hồn nhiên không phát giác gò má của hai người đang dán lại thật gần. “Lấy tình huống trước mắt, sức khỏe của Hỉ Nhạc rất tốt, chó con cũng rất bình thường, sẽ không có vấn đề gì.” Giọng nói của bác sĩ Vương thập phần dịu dàng thân thiết.

“Thật tốt quá!” Mạc Ưu cũng nhẹ nhõm hẳn, quay đầu nhìn về phía bên cạnh cười cực kỳ vui vẻ với Hạ Thiên Khoát, lúc này mới phát hiện môi của anh dán với cô rất gần, thiếu chút nữa muốn đụng vào môi cô. Hai người nhìn nhau, trao đổi lấy sự mừng rỡ, thiếu chút nữa đã quên bác sĩ và Hỉ Nhạc đang ngồi đó.

“Sắp có thành viên mới, mẹ và papa của Hỉ Nhạc chắc rất vui vẻ nhỉ?”

Trong lời nói có hai từ thật ám muội. Hai người bỗng hoàn hồn. Mạc Ưu không tỏ vẻ gì đi về hướng Hỉ Nhạc, ôm lấy nó.

“Đúng đó, như vậy trong nhà náo nhiệt hơn nhiều.”Hạ Thiên Khoát cười trả lời, đồng thời giúp Hỉ Nhạc xuống giường. Câu trả lời của anh làm cho Mạc Ưu cảm giác có chút thẹn thùng, ngọt ngào đang tan chảy trong lòng. Ra khỏi phòng khám bệnh, Hạ Thiên Khoát đề nghị đi tiệm kem. Tuy lộ ra ánh mắt hoài nghi, Mạc Ưu vẫn đi cùng. Bốn họ ngồi ở sâu sau ít người, Hỉ Nhạc ngồi ở một bên, hai người nhìn qua giống như là một cặp vợ chồng đang đi chơi.

“Anh . . cũng thích ăn kem?” Sự thư thái cộng thêm việc biết rõ tình hình của Hỉ Nhạc khiến cô rất hài lòng, gần đây Mạc Ưu có vẻ lo lắng, cô đã thật lâu không ăn kem. Hạ Thiên tâm tình xem ra cũng rất vui vẻ. “Chớ hoài nghi, năm đó tôi ở Mĩ du học, mỗi ngày giữa trưa đều ăn kem, kết quả béo đến một trăm cân.”

Máy hát vừa lúc mở ra, anh bắt đầu nói về lúc còn ở Mĩ, học đại học, lời nói trong đó lộ ra sự khôi hài hiếm thấy.

Tròng mắt đen nhánh theo sự miêu tả của anh mà lờ lờ tỏa sáng, cô như là bị câu hồn, không cách nào đem tâm mắt từ trên mặt anh dời đi.

“Thật là khó tượng anh là một tên mập, lúc đó cũng nghiêm túc như bây giờ sao? Mập mập xem ra đến giờ không còn chút dấu vết.” Mạc Ưu nhìn không được sờ anh. Thấy cô nguyện ý cùng anh tâm sự, hiển nhiên đã không còn phòng vệ anh? Điều này làm cho Hạ Thiên Khoát một hồi vui mừng.

“Cô nói lời này có ý gì? Như thế tôi rất khó tính vậy.” Anh ra vẻ nghiêm túc trừng mắt nhìn cô, cánh môi anh đào của Mạc Ưu bất giác cong lên, trợn mắt nhìn lại. “Anh vốn là rất khó tính, chẳng lẽ

không ai ở trước mặt anh nói thật?” Có lẽ do bầu không khí lúc này quá tốt, cô không tự giác khôi phục lời nói và bản tính bướng bỉnh. “Xác thực không có! Cho nên đây chỉ là thành kiến cá nhân của cô, nên phạt!” Anh cầm lấy thìa hướng tới, tỏ ý cô phải ăn thìa kem này nha, ra vẻ đắc ý. “Anh thật quá đáng!” Mạc Ưu không thuận theo mà kháng nghị, tranh thủ lúc anh đang múc thìa khác, không cam lòng yếu thế phản kích. Hạ Thiên Khoát muốn lấy kem của cô, Mạc Ưu nhanh chóng bưng lấy miệng cốc, anh chặc chặc lắc đầu. “Cô mới là keo kiệt, phải học hỏi tôi, hào phóng một chút nha!” Anh đón lấy múc một muỗng của mình đưa đến trước mặt cô. “Không phải muốn ăn vị ô mai sao?”

Mạc Ưu then thừng nhìn về phía hai bên, chậm chạp không chịu há miệng. “Chỗ này cô phải giải quyết cho sạch sẽ nha” Anh mở miệng uy hiếp. Tranh thủ không có người chú ý tới bọn họ, Mạc Ưu nhanh chóng há miệng ngậm lấy thìa kem kia, đem từng ngụm ngọt ngào cho vào trong bụng, sau đó mặt ửng hồng lâu lâu nói với anh “Được rồi, anh là lớn nhất, được chưa? Hạ tiên sinh.”

“Đó là đương nhiên! Chẳng qua.” Anh đột nhiên duỗi đầu ngón tay hướng bên môi cô quẹt một vòng, đem kem còn lưu lại trên khóe miệng anh đào kia đưa vào trong miệng mình, thỏa mãn liếm láp đầu ngón tay, “Thì ra là khẩu vị này, Mạc tiểu thư.” “Này.” Mặt Mạc Ưu lập tức đỏ bừng, thậm chí cả bả vai cũng nhiễm lên một mảnh đỏ hồng. Hạ Thiên vui vẻ nhìn cô, cảm thấy cô như vậy rất dễ thương, thanh thuần xinh đẹp.

Hỉ Nhạc nhìn mẹ với papa, lè lưỡi si ngốc, trong nội tâm thầm nghĩ: Sao không có phần của con?

10. Chương 07

Hôm nay Hạ Thiên Khoát dùng hết thời gian ở lại công ty làm việc đến tận mười một giờ mới chịu tan tầm. Về đến nhà, thấy đại sảnh không một bóng người, anh vô thức mà bước tới phòng của Hỉ Nhạc, sân sau là sân chơi của Hỉ Nhạc.

Anh quyết định ngày mai sẽ đưa nó đến bệnh viện và trung tâm bảo hiểm. Vừa đẩy cửa, lại bắt gặp Mạc Ưu ngồi bên người Hỉ Nhạc, hai tay không ngừng vuốt lưng của nó. Tư thế của Hỉ Nhạc thay đổi.

“Sao vậy?” Hạ Thiên Khoát tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Mạc Ưu, cô lập tức lo lắng nhìn anh.

“Hỉ Nhạc hình như sắp sinh. Có cần đưa đi bệnh viện hay không?”

Hạ Thiên Khoát thoáng có chút bối rối, thật sự là anh không biết làm thế nào cho đúng.

“Ừm, tình hình cũng chưa đến nỗi tệ lắm. Hẳn là còn hai ngày nữa, nhưng hôm nay nó có vẻ rất mệt mỏi” Đôi mắt vô tình lướt qua tư thế bối rối của cô, khi thì vắn vẹo, khi thì đứng ngồi không yên.

“Mọi dụng cụ tôi đều đã chuẩn bị xong, vừa nãy cũng đã giúp nó cạo lông đầu vú, nếu như khuya hôm nay nó sinh, tôi hẳn là có thể ứng phó.” Mạc Ưu chỉ đồng dụng cụ, khẽ vuốt ve cái bụng của Hỉ Nhạc, dịu dàng an ủi: “Hỉ Nhạc, đừng sợ! Có mẹ ở đây.” Mạc Ưu tự nhiên xưng hô bản thân là mẹ, giống như là đang thân mật với Bảo Bảo, cũng không phát hiện nói như vậy có cái gì không đúng.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, cùng với nụ cười an ủi tràn ngập tự tin và nhu hòa của Mạc Ưu đối với Hỉ Nhạc, làm cho tình cảm trong lòng anh có một cái gì đó khó diễn tả được, Hạ Thiên Khoát cảm giác được trái tim như bị cái gì đó đâm vào, trong nội tâm tràn đầy sự cảm động.

“Chỉ là. tôi sợ em đã quá mệt mỏi.” Ngón tay bận bịu nghịch mấy sợi tóc còn dính lại trên gò má của Mạc Ưu, động tác cực kỳ tự nhiên, thần sắc cũng rất cưng chiều.

“Không sao, tôi không phiền!” Mạc Ưu quay đầu cười ngọt ngào với anh dưới ánh đèn yếu ớt, lại làm cho anh đau lòng không thôi.

“Em ngủ trước đi, tôi trông cho, có chuyện gì sẽ gọi em.” Anh quan tâm đề nghị.

“Anh làm việc một ngày đã mệt mỏi rồi ,anh cũng đi nghỉ ngơi đi, tôi ở đây không sao đâu.” Cô lại lo lắng cho anh.

“Em, người phụ nữ này thật không biết nghe lời! Nói em đi nghỉ ngơi thì cứ đi đi!” Anh cố ý bày ra thái độ không vui.

“Anh, người đàn ông này thật là bá đạo! Tôi nói không đi là không đi!” Cô cũng không yếu thế mà cam chịu. Hai người cứ mãi “anh một câu, em một câu”, nhưng trong lòng bọn họ đều biết đối phương đang lo lắng cho Hỉ Nhạc, phút chốc thấy được tình cảm cảm động lại trong mắt đối phương, cuối cùng hai người bèn nhìn nhau cười.

“Bằng không chúng ta cùng thức, được không?” Thái độ của Hạ Thiên Khoát phút chốc mềm lại, thấy được bộ mặt tươi cười cùng sự thay đổi của anh làm cho Mạc Ưu cảm thấy rất uất ức, Ma vương này tính cách xấu, miệng cũng xấu, thái độ cũng xấu, tuy bề ngoài thì dọa người, nhưng trong lòng hoá ra cũng thật ấm áp. Sự ấm áp này hình như đang lan tỏa, cô thậm chí có thể cảm thụ hơi ấm trên người anh truyền đến

“Cười cái gì?” Mạc Ưu lộ ra nụ cười thần bí, làm Hạ Thiên không có hảo ý hỏi .

“Không có gì.” Cô nhớ tới lần trước lâm vào tình trạng bị thọc lóc, tranh thủ lùi lại mấy bước, phải cách xa anh một chút mới được.

“Không nói phải không?” Anh tiến tới gần cô, bất thành linh ôm cô vào lòng.

“Đừng.” Mạc Ưu thấp giọng thở nhẹ, sợ anh sẽ đối phó với cô như lần trước.

“Em nghĩ rằng tôi muốn làm gì em?” Hạ Thiên Khoát không buông cô ra, chỉ làm cho lưng cô dựa vào lồng ngực của anh một chút, cánh tay đem cô khóa vào trong ngực, hôn lên mái tóc của cô, dịu dàng nói: “Em cứ ngủ đi, tôi sẽ ngủ nhanh thôi .”

“Ừ!”

Mạc Ưu thuận theo lên tiếng, cả người cảm thấy vô cùng ấm áp, mắt nhắm lại, cảm thụ độ ấm từ lưng truyền đến, vô thức làm tim đập nhanh hơn.

“Mạc Ưu, mau tỉnh dậy! Hỉ Nhạc hình như sắp sinh.” Thấy Hỉ Nhạc đang thở dốc gay gắt, thậm chí có nước ối từ trong cơ thể chảy ra, Hạ Thiên vội vàng đánh thức Mạc Ưu đang còn mơ màng.

“Thật sao?” Mạc Ưu trong phút chốc mở mắt ra, chưa kịp lấy lại tinh thần, thân thể đã chao đảo, làm cô cảm thấy hơi bất ngờ, Hạ Thiên Khoát lập tức cầm tay của cô, dùng ánh mắt khích lệ nhìn cô.”Chớ khẩn trương! Hỉ Nhạc và tôi đều tín nhiệm cô.”

Mạc Ưu lúc này mới vừa hoàn hồn, kiên định gật đầu.

“Ừ! Anh mát xa bụng của nó, trấn an Hỉ Nhạc, như vậy nó sẽ không khẩn trương.” Cô bắt đầu ra lệnh, hai người cùng nhau động viên Hỉ Nhạc. Nửa giờ sau, tiểu bảo bảo cũng đã chịu lộ ra.

“Sinh rồi!” Mạc Ưu và Hạ Thiên phấn hưng kêu lên, Mạc Ưu cảm động đến nỗi thậm chí nước mắt cũng bắt đầu lăn tăn xuất hiện.

“Đồ ngốc, khóc cái gì? Cũng làm mẹ rồi” Hạ Thiên Khoát chậm rãi lau nước mắt cho cô, đồng thời hướng tới môi cô mà hôn nhẹ.

“Quá cảm động chứ sao.” Mạc Ưu vội vàng gạt nước mắt, phân phó anh tiếp tục động viên Hỉ Nhạc. Cô cẩn thận bế chó con vừa mới ra đời lên, dùng băng gạc vệ sinh cho tiểu bảo bảo, dùng dây nhỏ trói chặt cuống rốn, sau đó cắt bỏ. Xác định chó con đã có thể hít thở tốt, cô phân phó Hạ Thiên chuẩn bị nước ấm, nhiệt độ phải là 39 độ, bắt đầu tẩy trừ chất nhầy trên người tiểu bảo bảo.

“Giống quá!” Hạ Thiên Khoát bất chợt phát hiện mà kinh hô một tiếng, Mạc Ưu tiếp tục động tác, cuối cùng cũng xác định, tiểu bảo bảo này có bộ lông trời sinh giống Bảo Bảo.

“Giống hệt Bảo Bảo nha.” Mạc Ưu đánh giá rồi mừng rỡ dịu dàng nâng đầu của tiểu bảo bảo, rồi đưa cho Hạ Thiên Khoát bế.

“Bố tiểu bảo bảo, anh phải chăm sóc nó nha.” Cô bắt đầu dọn dẹp cuống rốn, sau đó chuẩn bị nước ấm giúp Hỉ Nhạc lau chùi thân thể cho sạch sẽ. Nhìn Hạ Thiên Khoát ân cần với tiểu bảo bảo này, Mạc Ưu không khỏi nghĩ đến lúc anh làm cha thật thì sẽ như thế nào.

Anh cũng sẽ rất vụng về mà chăm sóc tiểu bảo bảo như hiện giờ sao? Anh sẽ trở thành một ông bố nghiêm khắc hay dịu dàng đây?

“Cẩn thận nha.” Hạ Thiên Khoát cẩn thận nâng chó con lên giao cho Mạc Ưu, có chút không biết làm sao, nụ cười trên mặt cũng rất thỏa mãn.

“Để tiểu bảo bảo này bên cạnh mẹ đi, tiểu tử này đói bụng rồi.” Chó con được đặt trong lòng mẹ, lập tức ngoa nguẩy, theo bản năng tìm được đầu vú, bắt đầu mút lấy sữa.

“Anh xem kìa, Thật dễ thương!” Mạc Ưu ngồi chồm hổm, khoảnh khắc rất đẹp này thật làm cho người ta cảm động không thôi. Hạ Thiên cũng tự nhiên ngồi xổm bên người Mạc Ưu, khoác vai của cô, đồng dạng cảm động nói: “Thật là một cảm giác kỳ diệu.”

“Đây sẽ là một sinh mệnh hạnh phúc.” Cô quay đầu nhìn, đáy mắt đầy tràn thâm tình. Tại thời khắc tuyệt vời này, cô tự tay nghênh đón một sinh mệnh mới, cũng thân nhiên mà đối diện với tình cảm bị bản thân đè nén bấy lâu. Tình cảm cuối cùng cũng không phòng bị mà tiến tới, cô cũng không muốn lại tránh né nữa, thời khắc này làm cô thật sự cảm động. Hạ Thiên Khoát ôm cô, khẽ hôn lên hốc mắt chứa đầy nước, còn cả đôi môi đỏ mọng. Bọn họ chia sẻ khoảnh khắc vui sướng này, đồng thời cũng làm cho tình cảm được phóng thích, giờ phút chỉ còn có thể ôm lấy nhau, cùng thổ lộ tâm tư. Cảm động ôm hôn như lửa cháy, đốt hết tình cảm giấu kín của hai người, càng không thể vãn hồi.

“Ừm.yêu em.” Cô nóng bỏng khẩn cầu với tình cảm mãnh liệt, kiều khu không ngừng mè nheo với anh, lời mới phát ra khó có thể kháng cự.

“Em thật sự muốn?” Mặc dù trong người đang bị dục hỏa quần lấy, anh chưa quên đối với Mạc Ưu phải tôn trọng. Mạc Ưu trong lòng khẩn khoản gặt đầu, hai tay nâng lên, chủ động với tới cổ anh

“Nhanh lên. em muốn anh.”

“Ông trời ơi! Thật nhiệt tình!” Hạ Thiên Khoát liền ôm lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đi tới cửa, cô thì tách hai chân ra kẹp lấy eo của anh. Lúc lên lầu, hai người giống như đói khát mà không ngừng quần lấy nhau, anh đem Mạc Ưu lên phòng ngủ chính mình, đặt cô trên giường lớn, Mạc Ưu vẫn chăm chú vịn không cho anh rời đi. Bọn họ lúc này như bị chia tách ra hồi lâu, quần áo xộc xệch, Hạ Thiên rốt cuộc cũng không khắc chế được dục hỏa, vội vàng cởi quần áo trên người cô. Cuối cùng vật nữ tính cũng bị cởi ra thì Mạc Ưu ‘ưm’ một tiếng, ngượng ngùng lấy tay che khuất đi khu vực đó, che mặt không dám ngẩng lên nhìn anh.

“Ôi. em thật đẹp!” Kéo tay của cô ra, anh dùng ánh mắt bị tình dục xâm chiếm nhìn làn da trắng nõn của cô, nhìn đến khi toàn thân cô run rẩy vì thế càng làm cho làn da mê người ửng hồng. Anh cởi quần áo của mình rất nhanh, lộ ra vật nam tính cùng cô điên cuồng.

Đôi mắt hé mở nhìn vào người đàn ông đầu tiên của mình, cô nuốt vào mãnh liệt, tim đập không thôi, đối với anh lộ ra nụ cười ngượng ngùng mà lại thâm tình. Nụ cười này chớp nháy đọng lại trong đáy mắt của anh, cũng là lời mời khó kháng cự được, anh tiến lên trên cô, da thịt kề nhau, xúc cảm làm cho hai người đồng thời rên rỉ thành tiếng. Hạ Thiên Khoát dùng đầu gối tách đùi của cô, chen vào giữa hai chân Mạc Ưu, dùng lửa nóng quần lấy cô, vùng nữ tính có hơi chút ẩm ướt, đồng thời chiếm lấy môi của cô, đem từng tiếng ngâm nga khó nhịn nhét vào trong khoang miệng.

Bàn tay càng chậm rãi xoa nắn lấy cặp nhũ hoa đang nhấp nhô, mềm mại trắng nõn hơn cả trong trí nhớ. Đầu ngón tay thon dài không ngừng khéo léo chơi đùa với đôi nhũ hoa kia, làm cho chúng phải đỏ bừng mỹ lệ.

“Ừm.” Mạc Ưu khẽ nhúc nhích, phương pháp tấn công này làm cho toàn thân cô tê dại vô cùng, rồi có cảm giác như bị thiêu đốt bởi dục hỏa lan tràn, chỉ có thể lắt lư theo phản xạ, bị ma sát làm cho nóng bừng, không ngừng thấm ra ái dịch.

Hạ Thiên cười nhẹ, không muốn buông tha cho cô. Hành động lè lưỡi thâm tình chuyển động theo những đường cong của cơ thể cô, trên làn da trắng nõn vô tình bị lưu lại một vết đỏ hồng ửng. Anh được thể

hướng tới cặp nhũ phong đang nhô lên cao vượt ve, đói khát bị đèn nén cùng dục hỏa trên người được dịp quần lấy nhũ phong mẫn cảm mê người kia.

Mạc Ưu cảm thấy toàn thân vừa thoải mái vừa khó chịu, lại không tự chủ được ưỡn ngực mà cầu xin được vượt ve, dùng thân hình cùng hơi thở mê người đáp lại sự xâm chiếm của anh. Nơi nữ tính kiều diễm kích thích thú tính của người đàn ông kia, Hạ Thiên Khoát hết sức tận dụng phát huy bốn phần của mình, đầu lưỡi điêu luyện, nhắm trúng chỗ mẫn cảm của cô làm cho tiếng rên rĩ càng cao hơn. Toàn thân Mạc Ưu như là lửa đốt, khi thì khê nắc, khi thì rên rĩ.

“Nóng quá. Thật là khó chịu.” Chướng bụng, nhũ hoa nâng cao, hạ thể đông đưa càng kích thích cuồng phong, mãnh liệt làm cho cô chống đỡ không được. Bây giờ chỉ còn dục hỏa đang đốt cháy cô, Hạ Thiên ôn nhu đứng dậy tách chân của cô ra, làm cho chỗ tư mật không hề che đậy mà rộng mở trước mắt.

“Không.” Tư thế này làm cô vô cùng khó xử mà kinh hô, thử khép lại hai chân, đáy mắt lưu lại ánh nước, bộ dáng diễm đam đáng yêu này vô tình làm Hạ Thiên đang bị dục hỏa đốt càng thêm kích thích, .

“Cho tôi nhìn em, đẹp quá.” Đem chân của cô kéo đến gần anh hơn, Hạ Thiên Khoát dùng đầu ngón tay còn dính dịch ngọt đưa vào miệng mình liếm, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Ngọt quá, hương vị này còn ngọt hơn bất cứ thứ gì.” Động tác mờ ám cùng lời nói đầy thân mật lại không đứng đắn vừa làm cho anh giống như một ma vương dâm tà, vừa làm cho Mạc Ưu hưng phấn, toàn thân phát run, nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm.

“Anh. Ma vương.” Tên ma vương này, từng chút từng chút đem cô dụ hoặc rơi vào cái bẫy tình ái ngọt ngào, chiếm đóng ở thân thể cô không tha, còn làm cho cô si mê!

Mạc Ưu vô ý than nhẹ một tiếng lại làm cho Hạ Thiên cười khê một tiếng.

“Ma vương? Em đều rụng trộm máng tôi như vậy sao?” Anh đè thấp trên người cô, dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn cô, đúng là như ma vương đang câu hồn người khác

“Nếu như tôi là ma vương, em chính là tiểu ma nữ chuyên môn hầu hạ tôi, tôi đây sẽ không khách khí mà hưởng dụng!” Đem hai chân cô kéo tới hướng mình, anh đón lấy nâng thân hình mềm mại lên, cúi người, dùng đầu lưỡi giữ lấy nơi tư mật non nớt.

“A.” Mạc Ưu như bị giật điện kinh hô một tiếng, trừng lớn con mắt nhìn anh đùa bỡn nơi nữ tính nhất của mình.

“Không.” Cô cố gắng kháng cự, đầu lưỡi anh lại càng kích cuồng! Nơi tư mật mẫn cảm không chịu nổi sự trêu chọc, làm cho dịch tiết không tự chủ mà tràn ra.

“A a.” Hạ thân run run giống như đóa hoa nhỏ dưới gió lớn, tiếng rên rĩ đeo bám khắp phòng, tiểu ma nữ hoàn toàn bị trầm luân trong hoan ái kích thích, khó có thể tự kiềm chế. Lần thứ nhất cao trào cuồng nhiệt, thân thể của cô đầu tiên là căng cứng tới cực điểm, sau đó lại xụi lơ, Mạc Ưu khép chặt đôi mắt lại, dồn dập thở dốc. Hạ Thiên Khoát biết rõ cô đã chuẩn bị xong, vẫn nằm rạp người che kín nơi nữ tính đang ửng đỏ, nhu hòa hôn lên những giọt lệ, đồng thời kéo dài ngọc của cô ra, chặt kín hơn mức tưởng tượng.

“Ư.” Mạc Ưu đau đến mức hai chân rung lên, cắn chặt môi nhưng không hô đau. Nước mắt và tiếng khóc không ngăn được thoáng mềm hoá thú tính của anh, anh tỏ ra kiên cường nhẫn nhịn nhìn cô mà mũi lòng xót thương.

“Đừng khóc. Nhấn nạy, lát nữa sẽ hết đau.” Anh lấy tay vuốt lên gò má lấm tấm mồ hôi bị tóc mây bám dính vào, thậm chí cúi người hôn đi hết nước mắt của Mạc Ưu, hành động nhẹ nhàng thiết tha không thể thốt lên bằng lời. Anh không muốn bỏ qua cái tư vị câu dẫn hút hồn này, càng không muốn rời khỏi nơi cấm địa ngọt lịm này. Anh rất có kiên nhẫn, chờ tiểu ma nữ vì anh rộng mở, chủ động nghiêng đón anh đột kích. Mạc Ưu mở ra hai mắt đắm lệ ngắm nhìn anh, mồ hôi trên thái dương vì anh mà nhỏ giọt, biểu lộ dịu dàng an ủi của anh làm cho cô say mê không thôi. Đau đớn thoáng qua đi, vật nam tính ở trong cơ thể nhẹ nhúc nhích, kích thích mẫn cảm, cô nhịn không được nhấn lại đôi mi thanh tú, hừ nhẹ một tiếng, giãy dụa hạ thân, vốn là muốn rũ bỏ cái cảm giác khó chịu này, không ngờ lại càng chặt hơn.

“Thật là khó chịu. Thật kỳ quái.”

“Á.” Một tiếng kêu cấp bách truyền tới, Hạ Thiên Khoát nhin không được phát ra tiếng rên, mông không tự chủ được mà bắt đầu tập kích, tại trong cơ thể cô vui càng sâu.

“Ừm.” Cô bất lực, cả đầu loạn choạng, từ chỗ giao hợp truyền đến nhiệt như lửa nóng, nóng rực lại mãnh liệt bắt cô phải tuân lệnh mà hò hét. Cô hí nửa đôi mắt nhìn về phía anh, chứa đựng nước mắt, ánh mắt tràn đầy khao khát, nhưng không biết mình muốn cái gì.

Hạ Thiên biết rõ cô đang dần thích ứng với mình, vì vậy chậm rãi di chuyển mông, từ cạn tới sâu, từ trì hoãn đến cuồng nhiệt, đem một luồng sóng nhiệt lực đưa vào trong cơ thể cô.

Vì vậy, ma vương không ngừng tấn công, tiểu ma nữ thân bất do kỷ bị kích động, cơ thể bị dục hỏa làm sôi sùng sục mà không ngừng ngâm nga rên rỉ, tuân lệnh thuần phục.

“Ừm.” Một mối thiếp sâu vào giấc ngủ, Mạc Ưu chợt tỉnh, xoay người một cái, hạ thân lại truyền đến cảm giác đau đớn. “Tiểu bảo bảo!” Cô phút chốc ngồi dậy, chợt nhớ tới những chú chó con mới sinh kia. Hạ Thiên Khoát đang nằm bên cạnh lười biếng lên tiếng: “Tôi vừa mới nhìn, chúng nó vừa uống xong sữa, đang ngủ say. Tôi cũng đã dứt cho Hỉ Nhạc.”

Mạc Ưu lúc này mới hơi yên tâm.”A! Cứ để tôi đi nhìn xem.” Cô vén chăn lên vội vã xuống giường, đối mặt với tình trạng quần bách này có chút thẹn thùng. Hạ Thiên Khoát lại một tay kéo lấy cô giam vào trong ngực. “Em vừa mở mắt lại đã nghĩ đến mấy nhóc kia, không muốn chăm sóc tôi à? Tôi cũng đói bụng lắm.”

Mạc Ưu lúc này mới ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn qua khuôn mặt tuần tú có chút râu ria kia “. Để tôi đi làm bữa sáng.” Cho rằng anh đói bụng rồi, Mạc Ưu giãy dụa muốn xuống giường, Hạ Thiên xoay người một cái đem cô đặt ở dưới thân.

“Đó là chuyện sau này, trước hết em phải làm cho tiểu huynh đệ của tôi no bụng cái đã...”

“A?” Mặt cô đỏ lên, rồi nghiêm mặt, bắt đầu nhìn anh. Hạ Thiên Khoát chỉ cười cười, bắt đầu tận hưởng bữa sáng của mình. . . .

Tình cảm mãnh liệt qua đi, thật nhiều suy nghĩ hiện lên. Sau bữa ăn tối hôm nay, Mạc Ưu đem Hỉ Nhạc cùng tiểu bảo bảo vào phòng xong, liền chạy ra ngoài, cô không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với Hạ Thiên Khoát, vì quá sợ nên đối với anh không có biểu lộ gì, coi tối hôm qua như là nước lã hòa đường ngọt, như là một giấc mộng chiêm bao, tối hôm qua tâm trạng anh thế nào mà lại cùng cô phát sinh quan hệ? Mà quan hệ của bọn họ bây giờ là gì?

Cô biết mình cũng không phải là rung động nhất thời, nhưng cũng không ngờ mình bị đè nén tâm tình lại bùng nổ nên cùng anh hưởng thụ hoan ái? Cô thậm chí còn không biết anh có bạn gái hay không, hay là cái cô thiên kim tiểu thư không coi ai ra gì là bạn gái của anh?

“Ai.” Có lẽ, cô không nên phóng túng tình cảm của mình, miễn cho càng lún càng sâu. Cô nhìn về nơi xa, nhìn ánh đèn mờ ảo kia, tâm tư tình cảm cùng hành động đều rối như tơ vò.

Bản thân kiềm nén không được mà nhớ đến Mạc Ưu, Hạ Thiên Khoát cả ngày đều cảm giác nóng ruột, nếu không phải công ty có quá nhiều việc cần phải xử lý, anh căn bản không muốn rời khỏi cô. Nhưng Mạc Ưu lại đang lo nghĩ, đối với tình cảm thì cực kỳ chậm chạp, anh cũng không quan tâm tình cảm từ đâu mà đến. Anh chỉ biết mình rất thích ở bên với cô, nhưng không biết đây có phải là bởi vì thói quen hay không, anh không thể nào nói rõ nguyên nhân. Gương mặt đầy kinh nghiệm khi giúp Hỉ Nhạc sinh nở, anh cảm giác từ một khắc này, thể xác và tinh thần của hai người luôn dính lấy nhau, cô đem lần đầu tiên hiến dâng cho anh, điều này làm cho nội tâm của anh cảm thấy mãn nguyện, còn có sự cảm động không thể thể hiện bằng lời. Hiện tại, anh lỏng ngóng mà nhớ đến cô, mới cố gắng trang thủ thời gian kết thúc hội nghị nhanh nhất mà chạy thẳng về nhà, bởi vì chỗ đó có cô! Trong phòng khách, ngọn đèn yếu ớt làm cho nội tâm của anh cảm thấy có chút lạc lõng, vì anh vốn nghĩ sẽ thấy khuôn mặt tươi cười của cô nhiệt tình nghênh đón anh trở về. Hạ Thiên Khoát đoán rằng Mạc Ưu có thể đang ở trong phòng của Hỉ Nhạc, nhưng dưới ánh đèn mờ mờ cũng chỉ có hình ảnh ảm áp của Hỉ Nhạc và đàn chó con. Anh xoa đầu Hỉ Nhạc, xoay người tiến tới phòng của Mạc Ưu gõ cửa, không người đáp, lại đẩy cửa ra xem, căn phòng tối đen làm cho anh thất vọng.

Anh hoài nghi có lẽ cô đã rời đi, bởi vì tối hôm qua mà hồi hận; hơn nữa Hỉ Nhạc cũng đã sinh nở bình an, cho nên anh đã không có lý do bắt cô ở lại. Suy nghĩ này làm cho tâm tình khó chịu của anh càng trầm đi hơn một nữa. Anh chán nản đi vào phòng khách, ngẩng đầu hướng ra ngoài cửa sổ nhìn, giữa người ra phía sau sofa, vừa hay bắt gặp được bóng dáng của Mạc Ưu đang chậm chậm hướng tới, lúc này Hạ Thiên Khoát mới phát giác lồng ngực mình đang đánh trống. Hạ Thiên cố gắng đè nén xúc động muốn cô ôm vào trong ngực, hi vọng bản thân không quá nóng nảy bởi vì anh cũng đoán không ra tâm tư của cô. Cô có lẽ chỉ là một phút cảm động mà sinh ra hành động như ngày hôm qua, có lẽ giờ này đang vì thế mà hối hận.

“Tại sao lại ra khỏi nhà? Đừng nghĩ tôi sẽ quan tâm mà đi tìm em!” Anh chậm rãi đi đến trước mặt cô, vốn muốn nói ra một chút lời thân mật..., nhưng lời vừa ra khỏi miệng rồi lại tự chế nhạo mình, liền biểu lộ bộ dáng vì bất an nên tức giận.

“Tôi nào dám phiền toái Hạ tiên sinh!” Khẩu khí của anh mặc dù vẫn ngoan cố giống như trước đây, nhưng Mạc Ưu thấy được sự dịu dàng nơi đáy mắt của anh. Anh ra vẻ ủy khuất bĩu môi, xem ra rất giống làm nũng với cô.

“Em còn có cái gì không dám?” Anh ngồi xuống ghế, tay ngoắc ngoắc, mắt không quên mà trừng với cô.

“Còn không qua đây!” Đè xuống trái tim đang kinh hoàng, cô rụt rè một chút mới chậm rãi đứng dậy đến gần anh. Hạ Thiên Khoát lập tức kéo tay cô, bắt cô phải ngồi bên anh, dùng cánh tay rắn chắc đem cô khóa ở trước ngực, nhắc đi nhắc lại:

“Đêm đã lạnh rồi mà còn muốn chạy lung tung đi đâu.....” Cảm nhận được hơi thở trên người Hạ Thiên Khoát, hai cánh tay của ma vương này như muốn dán chặt bên người cô, nhưng lại ầm ập làm cô cả đời này cũng không muốn rời đi.

“Ấm quá” Mạc Ưu vùi vào trong lồng ngực của anh, không nhận được than nhẹ.

“Em thật thơm.” Trên người cô truyền đến hương thơm làm anh thư thái, giờ phút này anh thầm nghĩ khoảnh khắc này rất có ý nghĩa đối với mình.

“Em biết không?” Nhìn qua những ngọn đèn màu xa xa bên dưới sân, anh chậm rãi nói ra tâm nguyện lớn nhất khi còn nhỏ. “Khi còn bé anh thích nhất ngồi ở chỗ này nhìn xuống, cảm thấy thật ầm ập. Khi đó anh đã nghĩ, nếu như cả nhà của anh cũng như những gia đình bình thường khác, không cần có tiền, chỉ cần ba mẹ mỗi ngày đều ở nhà cùng anh thì thật tốt. Nhưng mà, làm bạn với anh chỉ có Hỉ Nhạc.” Hạ Thiên Khoát chưa bao giờ kể cho bất kỳ người nào tình cảnh và tâm tình của mình lúc nhỏ, thậm chí những người bạn bè tốt nhất cũng không hiểu rõ nỗi cô đơn của anh, nhưng anh cho rằng Mạc Ưu chắc chắn sẽ hiểu.

Cô đương nhiên hiểu được lòng anh! Từ sau chuyện bác Tín kể, cậu bé nhỏ chỉ có mình con chó làm bạn, cô đã một mực yêu mến anh! Nay anh tự mình nói ra tình cảm của mình, càng làm cho Mạc Ưu ngơ ngác không hiểu, bị sự cảm động khuấy phục. Ngẩng đầu nhìn bộ dáng yếu ớt chưa bao giờ xuất hiện kia, cô xoay người ôm anh, dùng ngữ điệu dịu dàng an ủi Hạ Thiên Khoát: “Có em rồi! Từ nay về sau có em ở bên anh”

Chỉ cần anh còn muốn em, em sẽ vẫn luôn ở bên anh, trong lòng cô thầm hô lên nhưng không dám nói ra tình cảm này khỏi miệng.

“Mạc Ưu.” Hạ Thiên Khoát ôm cô càng chặt, khóe miệng bắt giác nhếch lên đầy vẻ thỏa mãn vui vẻ. “Đúng vậy, có em theo giúp anh rồi.” Bây giờ anh không còn hâm mộ những ngọn đèn ầm ập kia nữa, vì giờ phút này, mảng băng trong lòng anh đã bị tan chảy ra mất rồi.

11. Chương 08

Ăn ái ngày càng nồng nàn, cả hai người chẳng màng nghĩ tới tương lai, trong mắt chỉ còn có nhau. Hạ Thiên Khoát căn bản không để tâm đến quan hệ của hai người, hết thấy đều thuận theo lẽ tự nhiên mà xảy ra, anh chỉ biết sau này mình không còn bận rộn với công việc, chỉ nôn nóng muốn về nhà, nơi có cô luôn ở đó. Mạc Ưu thì đắm chìm trong hạnh phúc, cũng quên mất đàn chó con đã sinh ra rồi, mình không thể lưu lại nhà anh thêm nữa. Thậm chí, cô còn quên mất cả Bảo Bảo.

Vài ngày sau, Hạ Thiên Khoát vì mớ hàng mới chuyển tới, phải đi đến Châu Âu một chuyến. Nếu như hai người còn đang “giương cung bạt kiếm”, nhất định Mạc Ưu sẽ mừng rỡ như điên vì những ngày tự do ngắn ngủi không có anh. Nhưng, bây giờ vừa nghĩ tới vài ngày không được gặp anh, cô liền cảm thấy hụt hẫng. Trước hôm Hạ Thiên Khoát phải đi một ngày, cô không biết làm thế nào để hóa giải được cái cảm giác trống rỗng này, chỉ có thể kịch liệt dùng nhiệt tình của mình để đáp lại anh, coi như hai người đã không có ngày mai.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, cô ghé mình vào bên người anh, đem đầu vùi vào cổ anh không ngừng thở dốc, hai tay chăm chú vuốt ve. Hạ Thiên Khoát chậm rãi điều chỉnh hô hấp, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhẵn nhụi, trong tâm cảm nhận được có cái gì đó không đúng.

“Tôi sẽ không ở đây trong một tuần, em phải ngoan ngoãn ở nhà cùng Hỉ Nhạc và chó con, không được chạy loạn, biết không?” Mặc dù ngữ điệu rất nhẹ nhàng, nhưng khí thế rất bá đạo. Hạ Thiên Khoát quanh năm suốt tháng phải bay đến nước ngoài công tác, nhưng lại chưa bao giờ giống như lúc này, không nhớ xa nhà, thực ra là không nhớ xa cô gái nhỏ Mạc Ưu.

Tiểu ma nữ này rốt cuộc đã sử dụng ma pháp gì, làm một ma vương như anh khó có thể chống đỡ?

Mệnh lệnh cùng ngữ điệu của Hạ Thiên Khoát như là đang nhắc nhở mình nên chú ý tư cách, địa vị, Mạc Ưu cảm thấy thập phần ủy khuất, không khỏi buồn phiền.

“Em cứ chạy loạn! Anh chân trước vừa đi khỏi, em lập tức chạy đi, cho anh tìm không thấy người!” Hơi thở của cô phả vào cổ Hạ Thiên Khoát, ngữ điệu như là cố ý chống lại anh.

“Nếu em dám chạy loạn, tôi trở về liền đánh vào mông em!” Hạ Thiên Khoát dùng bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào mông cô, tỏ vẻ uy hiếp.

“Ừm.” Cô đầu tiên là kêu lên một tiếng đau đớn, bả vai bắt đầu run rẩy. Hạ Thiên Khoát cảm nhận được cổ mình hơi ướt, vội vàng trở mình đặt ở cô ở dưới thân, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không cần lo cho em!” Mạc Ưu lấy tay che mặt. Anh gạt tay của cô đặt ở trên gối, liền thấy được một đôi mắt đầm lệ, cùng cái mũi hồng hồng không chỗ nào trốn chạy. Cô quật cường nhìn về phía khác, nước mắt thừa dịp lăn xuống bên gối. Trong lòng Hạ Thiên Khoát lập tức bị hòa tan, bàn tay khẽ chạm lên gương mặt của Mạc Ưu, làm cô phải đối mặt với mình, anh nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại khóc?” Anh dịu dàng làm cho cô càng giống tiểu cô nữ khóc nức nở lên tiếng:

” Ma vương đáng ghét, chỉ biết bắt nạt người ta.” Ngoại trừ người nhà, cô chưa bao giờ khóc ở trước mặt bất kỳ người nào, nhưng lúc này, nước mắt làm thế nào cũng không thể ngăn lại được, chính cô cũng không biết nên giải thích loại mềm yếu này như thế nào

“Em Đã bắt đầu nghĩ tới tôi rồi, đúng hay không?” Anh nhẹ giọng hỏi, cảm thấy vừa kiêu ngạo lại vừa thỏa mãn. Tiểu ma nữ của anh! Anh cũng đã bắt đầu tin tưởng cô.

“Em sẽ không nhớ anh! Anh không biết em vui vẻ thế nào đâu, như vậy sẽ không bị anh bắt nạt nữa.” Mạc Ưu vừa khóc nức nở vừa ngoan cố không muốn thừa nhận là đã bị anh phát hiện.

“Em muốn thế nào cũng được mà.” Miệng mặc dù nói vậy nhưng tâm của cô lại đang phản kháng, làm cho trong lòng Hạ Thiên tràn đầy cảm động, anh cúi người hôn cô.

“Anh sẽ nhớ em.” Chó con đã sinh, nhưng bọn họ đều rất ăn ý không đề cập tới thỏa thuận, Hạ Thiên Khoát không thể tưởng tượng nổi bản thân sẽ làm thế nào nếu cô thật sự rời đi? Anh chỉ còn biết đánh cuộc tình cảm của cả hai, đánh cuộc cô hiểu ý anh, cam tình nguyện vì anh mà ở lại! Bởi vì cô đã hứa hẹn ở bên anh. Cuộc chia tay lần này có thể coi là cuộc khảo nghiệm tình cảm của cô, còn cả tình cảm của anh nữa.

Mạc Ưu thoáng chốc ngừng khóc, liếc mạng nuốt nước mắt, muốn nhìn rõ Hạ Thiên Khoát có toan tính gì? Là thật hay giả?

Có thật không? Hạ Thiên Khoát sẽ nhớ cô. Cũng như cô nhớ anh mãnh liệt? Dù cho đáy lòng đã bị chân tình của anh làm cảm động, mừng rỡ như điên, nhưng miệng của cô vẫn còn chưa chịu tình nguyện thừa nhận.

“Em sẽ rời đi.” Cô ôm chặt cái eo cường tráng, xoay người một cái giang chân đè lên trên người anh, lấy răng cắn nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của anh mà tuyên bố: “Em sẽ chạy thoát khỏi anh. Ma vương xấu xa!”

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng đã học được trải nghiệm, trong lúc bất tri bất giác cảm nhận được cái vật nam tính của anh ở dưới lớp vải đang vùng vẫy ham muốn. . . .Nhưng lúc này cô chỉ biết mình đã rơi vào mặt ngọt, thật hạnh phúc.

“Em cho rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của tôi sao? Tiểu ma nữ? . .” Anh ngữ khí bá đạo, sáng giọng, đồng thời dùng đôi tay trắng kiêu ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô kéo lên cao, nhẹ nhàng chạm vào hoa tâm, lập tức chuyển tư thế, tiến vào cô.

Mạc Ưu bị làm cho bất ngờ, thét lên một tiếng, còn không kịp thở, thân hình mảnh mai đã lần nữa cùng anh triền miên, không hề có khe hở, ôm trọn lấy anh, toàn tâm toàn ý.

“Ma vương.”

Cánh cửa rõ ràng đã mở ra, nhưng Mạc Ưu vẫn ngoan cố đối đầu, quyến luyến không nỡ xa rời.

Ngoại trừ ngày đầu tiên đến thăm Bảo Bảo ra, thời gian còn lại cô đều cảm thấy rất lười khi phải rời nhà.

Bà La rốt cục cũng đi làm lại, hơn nữa thái độ trái ngược lúc trước, không cho Mạc Ưu làm một chuyện gì, còn chủ động giúp cô một ngày chuẩn bị ba bữa cơm.

Phần lớn thời gian, Mạc Ưu với Hỉ Nhạc đều ở trong phòng cùng đàn chó con, nhưng tâm tư lại đặt ở phương xa, nhớ tới lúc Hạ Thiên Khoát ở bên cạnh mình, nghĩ xem bây giờ anh đang làm gì.

Trước đây chưa bao giờ cô biết thế nào là nỗi nhớ nhung. Mười giờ tối, Mạc Ưu vẫn chưa muốn vào phòng ngủ. Vì sau khi Hạ Thiên rời đi, mỗi buổi tối cô đều ngủ trên giường của anh, khoác lên cái áo ngủ của anh coi như an ủi nỗi tưởng niệm hơi thở của anh, nhưng sự vắng vẻ này vẫn làm cho cô cảm thấy thật khó chịu.

“Còn ba ngày.” Bên cô là Hỉ Nhạc đang cùng nằm trên ghế sofa, đàn chó con thất thần nhìn mẹ nhúc nhích bên người, chúng nó đã có thể mở mắt, nhưng chưa tập đi được.

Việc cô ở cùng với Hạ Thiên Khoát đã giúp những đứa trẻ này lấp đầy chỗ trống trong lòng! Đứa thứ nhất là anh cả, tên Ưu Ưu; đứa kế tiếp là chị hai, tên Nhạc Nhạc, cái tên dành để kỷ niệm chú chó đầu tiên Hạ Thiên Khoát nuôi dưỡng; thứ ba là cậu nhỏ Thiên Thiên; thứ tư là cô bé Hỉ Hỉ; cuối cùng là bé út với mái tóc trời sinh giống Bảo Bảo, cho nên lấy tên là Bách Bách.

Cô hi vọng anh có thể kịp nhìn thấy đàn chó con tập tành đi những bước đầu tiên, cùng cô chia sẻ niềm vui được nhìn thấy chúng trưởng thành trong vui sướng. Không có ai nói cho cô biết cảm giác mong chờ này lại khó khăn đến vậy, ngay cả một giây cô cũng không chờ nổi nữa rồi.

Dù cho thân thể mệt mỏi, nhưng cô vẫn không muốn trở về phòng ngủ, sẽ chỉ làm cho cô càng thêm nhớ tới Hạ Thiên Khoát, cùng anh ôm nhau ngủ thật ấm áp.

“Lạnh quá. . .” Cô ôm đệm, thân thể co rúm lại, cảm giác được mí mắt càng lúc càng trĩu nặng, lâm vào tình trạng mơ màng ngủ, không nghe thấy được tiếng động cơ của xe đang truyền tới bên tai.

Hành trình vốn kéo dài đến một tuần, nhưng Hạ Thiên Khoát không thể nhịn được khi không thấy cô ở bên, cố gắng trở về sớm hơn ba ngày.

Khi đứng ở sân bay, anh lại có chút cảm giác e sợ. Trên đường đi, anh hết sức kiềm chế để không gọi điện thoại về nhà, để tránh nghe được tin tức Mạc Ưu đã rời đi.

Trong lòng anh càng thấp thỏm lo âu. Tình cảm của hai người giờ đây đã gắn bó hơn lần đầu tiên. Lúc trước, anh chỉ cảm thấy mất mát, thất lạc, nhưng, tâm tình giờ này, có thể nói là bất an tựa như mất đi một bộ phận quan trọng nào đó trên cơ thể.

Anh nhanh chóng rảo bước đến cổng, phân phó A Xương đem hành lý đặt ở cửa trước. Tuy chậm rãi đi vào đại sảnh nhưng lòng lại đang run sợ, bất chợt phát hiện ánh đèn yếu ớt từ phòng khách phát ra làm cho tâm tình anh trầm xuống.

Thần thờ trong giây lát, Hạ Thiên Khoát nhẹ nhàng hướng tới phòng của Hỉ Nhạc. Vừa thấy được thân ảnh đang nằm trên ghế sofa làm cho anh nặng nề mà thở phào một hơi, cảm nhận được một cỗ tâm tình mãnh liệt đang phản kháng trong lồng ngực hướng tới cuống họng.

Anh lẳng lặng ngồi xổm bên người Mạc Ưu, lòng bàn tay dịu dàng vỗ về cô gái suy yếu mệt mỏi này, làm cho anh không khỏi đau lòng.

Mặc dù động tác nhu hòa nhưng Mạc Ưu vẫn bị đánh thức. Mí mắt hé mở, nhìn thấy thân ảnh mà cô ngày ngày nhớ đến, không tự giác mà giương môi tạo ra một nụ cười ngọt ngào.

“Anh đã về rồi.” Gương mặt tươi cười chào mừng anh về của cô lúc này so với những cái ôm đối với anh còn ấm áp hơn.

“Tại sao không vào trong phòng ngủ?” Anh khẽ chạm vào gò má lạnh băng của cô, lông mày hơi nhíu lại.

Mạc Ưu dùng thân mình ôm trọn bàn tay của anh, kiều mị mà phàn nàn: “Anh hại em ngủ không được.”

“Để tôi ôm em vào phòng.” Hạ Thiên Khoát duỗi hai tay ra, cô tự nhiên mà bám chặt ở cổ anh.

Nhẹ nhàng kéo áo ngủ lại, cô lười biếng ngáp một cái, vùi sâu vào lòng anh hơn, mí mắt lần nữa khép lại.

“Em rất nhớ anh.” Cô mơ hồ lầu bầu một tiếng nhưng Hạ Thiên Khoát lại có thể nghe thấy rõ ràng.

“Tôi cũng vậy.....rất nhớ em.” Trong lòng Hạ Thiên Khoát lúc này đang xuất hiện một loại vui sướng khó nói nên lời.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Ưu bừng tỉnh. Cô phút chốc đứng dậy, vội vàng dọn dẹp giường ngủ, cảm giác được đã có người nào đó lặng lẽ nằm bên. Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Tối hôm qua hình như cô mơ màng thấy anh đã về nhà. . . Không kịp mang vào đôi dép lê, cô vội vã nhảy khỏi giường, lao thẳng người xuống dưới lầu. Chợt thấy phòng khách không có một bóng người, Mạc Ưu đành nén lại cảm giác cô đơn đi vào nhà bếp, chợt thấy Hạ Thiên Khoát đã chuẩn bị bữa sáng, xem báo chí, hình ảnh này làm mắt cô đỏ hoe.

Mạc Ưu thần thờ đứng lại một chỗ, phút chốc hốc mắt lại thêm phiếm hồng, Hạ Thiên Khoát thấy thế, nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống mà ân cần hỏi: “Sao em không ngủ thêm chút nữa?”

Mạc Ưu không nói không rằng, xoay người rời đi cùng với nước mắt đang chảy xuống, luống cuống trở về phòng của mình.

Sự thật là cô cũng rất muốn chạy tới lồng ngực của anh mà thổ lộ hết tâm tình mình đã trải qua mấy ngày nay, nhưng cô không làm được, cũng không thể làm như vậy. Vì nhận thức được điều này nên cô cảm thấy bất đắc dĩ, tâm trạng lâm vào tình cảnh khó chịu không biết nên làm như thế nào, buồn khổ.

“Không thích nhìn thấy tôi trở về sao?” Hạ Thiên Khoát lập tức theo sát cô vào trong phòng, nhìn thấu được nội tâm của cô đang giãy dụa đem giấu tại đáy mắt.

Lưng cô cứng đờ, lại không muốn đối mặt với Hạ Thiên Khoát vì sợ anh nhìn thấy hết tâm tư của mình, sợ anh biết được cô đã động tâm với anh nên chỉ có thể khẩu thị tâm phi nén giận mà kể lể: “Đây là nhà của anh, anh muốn trở về thì trở về, ai có thể ngăn được anh!” Ngữ khí không vui, tâm tình vì anh mà phập phồng bất định, càng tức chính mình thương anh như thế, nên không khống chế được mà nổi giận!

Hạ Thiên dịu dàng đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng mà ôm trọn lấy cô, đem đầu tựa ở bả vai Mạc Ưu, toàn bộ cơ thể đều dán lên cô, thâm tình mà nói:

“Không có ai bắt tôi về nhà. . . Nhưng có một người phụ nữ có thể khiến tôi bước ra khỏi nhà rồi lại vội vã quay về, hại tôi bay đến Châu Âu cố gắng hoàn tất chính sự cho sớm rồi lập tức ngồi lên máy bay hai mươi tiếng đồng hồ, hiện tại mệt mỏi muốn chết. . . . Em nói xem tôi nên tìm người nào chịu trách nhiệm đây?”

Ngữ khí lên án của anh lại như một lời thân mật nhẹ nhàng thoáng qua bên tai Mạc Ưu, làm khóe miệng cô vụng trộm cười, trong nội tâm không kìm nén được một dư vị ngọt ngào.”Không hề liên quan đến tôi. . . .”

“Còn nói không liên quan đến em?! Em, tiểu ma nữ này chỉ biết khẩu thị tâm phi. . .” Ngón tay càng quấy mà bám lấy cô, hơi thở dịu dàng phả vào bờ vai, cánh tay lại đem cô giữ càng chặt hơn.

“. . . . Anh muốn thế nào? Đại ma vương!” Cô nũng nịu hỏi lại, thân thể lại không ngừng hướng trong lòng ngực của anh mà dựa vào.

“Nhiệm vụ của tiểu ma nữ không phải là hầu hạ ma vương sao? Kể cả trên giường. . . .” Anh ôm lấy cô hướng tới bên giường ,hành động này thật phần mờ ám.

“Đừng! Bây giờ còn là ban ngày. . . .” Mạc Ưu nũng nịu kháng nghị, biểu lộ nhăn nhó còn mang theo ngưỡng ngừng. Bọn họ chưa bao giờ giữa ban ngày mà thân mật, cô thật đúng là có chút ít không quen, huống chi bà La còn đang ở đây. . .

“Anh chỉ muốn ôm em một lát thôi, em nghĩ đi đâu vậy?” Hạ Thiên Khoát cố ý giễu cợt cô.

Mạc Ưu xấu hổ phản bác, “Anh thật đáng ghét. . . Cố ý trêu cợt em!”

“Không trêu cợt em, anh còn xứng là ma vương sao?” Anh nhanh chóng đem Mạc Ưu đặt ở dưới thân, dịu dàng vuốt lấy cánh môi đang lải nhải của cô, nhẹ giọng hỏi: “Bé ngoan...ngủ với anh một lát được không?”

Giờ phút này anh là lực bất tòng tâm, chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức sau đó giành lại quyền lợi với cô cũng chưa muộn mà!

Mạc Ưu chân thành”Ừ!” một tiếng.

Hạ Thiên xoay người một cái đem cô ôm vào trong ngực, hai người chăm chú dựa vào nhau, Mạc Ưu rất nhanh liền cảm giác đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Anh thật sự mệt mỏi muốn chết rồi. . . . Cô nhắc chân bông phủ lên hai người, nhìn gương mặt đang ngủ say kia, mới biết được tận trong đáy lòng đang trải nghiệm một cảm giác mang tên “Hạnh phúc”.

Buổi tối đêm nay , Mạc Ưu đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Cô chủ động làm bữa tối cho Hạ Thiên Khoát rồi đợi anh về nhà cùng ăn. Nghe được tiếng động cơ truyền đến, còn tưởng rằng là Hạ Thiên Khoát đã về tới nhà, không khỏi nhếch lên nụ cười hạnh phúc. Mặc dù muốn đi ra ngoài cửa nghênh đón anh, sau đó trao cho anh một cái ôm nhiệt tình, nhưng Mạc Ưu vẫn thấy hay là nên nhịn xuống đi . Dù sao bà La còn đang ở nhà, cô không biết vị quân gia này đã tìm thấy manh mối gì rồi, bởi vì trước mắt, cô dù sao vẫn đang trong vai trò người hầu, hơn nữa, cô không muốn làm cho tên ma vương kia quá đắc ý!

Cô nhịn xuống tâm tình vui vẻ, đang tung tăng như chim sẻ mà chuyên tâm vào nấu bữa tối, lẳng lặng chờ anh vào. Hạ Thiên Khoát vừa về tới nhà chắc sẽ lập tức hướng tới phòng bếp, len lén ôm cô, sau đó trộm hôn một cái, nhẹ giọng nói : “Anh đã trở về.”

Đột nhiên, cửa phòng bếp bị đẩy bật ra, hình ảnh Hạ Thiên Khoát nhanh chóng lảng đi, sau đó xuất hiện Lưu Anh Mị với động tác ngang ngạnh, phía sau cô là một đám đầu bếp nịnh nọt , mỗi người trong tay đều bưng một thùng đồ.

“Chỉ còn hai tiếng, các người phải nhanh lên một chút, sáu giờ khách khứa sẽ đến.” Lưu Anh Mị ra lệnh một tiếng, cả đám đầu bếp xem ra lại lịch không nhỏ rất nhanh liền bắt tay vào việc, đem Mạc Ưu đang chuẩn bị cơm tối mà đẩy ra, càng chẳng để ý tới cô.

“Cái này. . . Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lưu Anh Mị kiêu ngạo làm cho người ta nhìn không được, Mạc Ưu cũng sẽ không để cho người phụ nữ này lấn át, bởi vì bà La từng lơ đãng kể ra thân phận của Lưu Anh Mị trước mặt cô, làm cho nghi kỵ trong lòng cô cũng tan thành mây khói.

Lưu Anh Mị liếc xéo Mạc Ưu, ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo Mạc Ưu đi ra phòng bếp.

Không hiểu tại sao Mạc Ưu vô cùng hiểu ý mà đi khỏi, lập tức bị cảnh tượng trước mắt hù dọa. Không biết từ chỗ nào mà đến cả đoàn tạp vụ thân vận toàn màu đen đang chiếm cứ lấy phòng ăn, cầm khăn trải bàn, bài trí như một nhà hàng cao cấp.

Lưu Anh Mị đi theo sau Mạc Ưu, cùng với vẻ mặt không tài nào giải thích được của bà La, mặt của hai người đều đỏ ửng, không biết vị đại tiểu thư này đang chơi trò gì.

Lưu Anh Mị đứng ở trước mặt, khí thế giống như là một nữ chủ nhân.”Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của anh Thiên, tôi giúp anh ấy làm một bữa tiệc sinh nhật, muốn cho anh ấy một bất ngờ.”

Sinh nhật ba mươi tuổi của anh? Mạc Ưu có chút kinh ngạc.

“Nhưng cô cũng không thể ở đây mà làm loạn!” Mạc Ưu thật sự không quen nhìn người phụ nữ này phách lối. Lúc trước, cô ta làm loạn như thế còn không sao, nhưng bây giờ tình huống khác rồi.

“Cái gì? Đây là nhà của cô à? Chỗ này đối với tôi quen thuộc như là nhà của mình. Bà La, bà nói có phải không?” Lưu Anh Mị cố ý ở trước mặt Mạc Ưu mà tỏ vẻ đương nhiên, vô tư, hận không thể đem Mạc Ưu dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Bà La liếc nhìn Mạc Ưu, khó xử gật đầu.

Mạc Ưu biến sắc, Lưu Anh Mị tiếp tục được nước mà lấn tới.”Huống hồ, tuần trước tôi cùng anh Thiên cùng đi Châu Âu một chuyến để tham gia nghi lễ lần này, quan hệ của chúng tôi. đã đi đến giai đoạn không cần phân chia ranh giới với nhau rồi.”

Từ xưa tập đoàn Hải Thiên đã là một trong những cổ đông lớn nhất, vừa nghe nói Hạ Thiên muốn tham gia kiểm tra mở hàng cùng nghi lễ lần này, Lưu Anh Mị lập tức tỏ ý muốn đi cùng, nói là cô cũng thuộc một trong những cổ đông lớn. Hạ Thiên vốn không muốn để ý tới Lưu Anh Mị nữa, ai ngờ Lưu Anh Mị và cha lại tạo áp lực với Hạ Thiên, không lay chuyển được Lưu Anh Mị và lời cầu khẩn dây dưa của bác Thế, anh đành phải cố gắng mang cô cùng đi.

Ai ngờ anh sau khi tham gia hết nghi thức, liền vội vàng bay trở về Đài Loan, quảng cô một mình ở lại Châu Âu, cô đoán anh lần này vội vã quay về đều là do Mạc Ưu giở trò, vì vậy hôm nay đặc biệt xuất đòn ra oai phủ đầu trước.

“Có lẽ. không lâu nữa tôi sẽ trở thành nữ chủ nhân của cái nhà này không chừng!” Lưu Anh Mị tiếp tục đổ dầu vào lửa, Mạc Ưu vừa nghe sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hoá ra anh và Lưu Anh Mị cùng đi Châu Âu. Thật nhiều ngờ vực vô căn cứ cùng dấu chấm hỏi đang trở mình quẩn lầy cô, Mạc Ưu không muốn tin rằng Hạ Thiên Khoát gần đây đối với cô quyến luyến chỉ là giả vờ. Mặc dù anh chưa bày tỏ gì với cô, nhưng đáy mắt thâm tình như vậy rõ ràng là.

Mạc Ưu nhin xuống, đột nhiên trong người cảm thấy choáng váng, tay vịn vào thành sofa để cân bằng thân thể. “Nếu thật là như vậy, chúc mừng cô.” Cô hít sâu một hơi, cố gắng tỏ ra lạnh nhạt tựa như mọi chuyện đều không liên quan tới mình, lại càng cố kìm chế bản thân không xúc động để Lưu Anh Mị phát giác.

“Ha ha, hi vọng là cô thật lòng.”

Miệng dù nói vậy, nhưng Mạc Ưu vô cùng bình tĩnh làm cho Lưu Anh Mị không khỏi kinh ngạc, không ngừng hoài nghi suy đoán của mình đã sai.

Nhưng Lưu Anh Mị vẫn đem Mạc Ưu trở thành kình địch, không buông tha cơ hội làm nhục Mạc Ưu, cũng nhân cơ hội trả thù chuyện lần trước.”Hôm nay cô không cần nấu cơm, trước tiên vào phòng bếp hỗ trợ, sau bữa tiệc phải rửa chén, thu dọn.”

Mạc Ưu không muốn cùng Lưu Anh Mị cãi cọ, dù sao thân phận của cô coi như chỉ là người hầu, cô cứ tiếp tục làm tròn nhiệm vụ đúng như thân phận của mình là được rồi, Hạ Thiên Khoát cũng đâu có phân trần thân phận của cô hay công khai quan hệ của hai người.

“Đã biết.” Mạc Ưu nhàn nhạt trả lời một câu liền tiến đến phòng bếp, bà La cũng đi theo để phụ giúp, hình như cũng muốn thanh minh với cô về quan hệ của Hạ Thiên Khoát.

“Hừ, đã là người hầu thì nên giữ bổn phận, đừng ra vẻ cùng bổn tiểu thư tranh cái gì!” Lưu Anh Mị hừ nhẹ một tiếng, đồng thời đi về hướng nhà ăn, dáng điệu như là một nữ chủ nhân chân chính.

12. Chương 09 Part 1

Hạ Thiên Khoát sau khi nhanh chóng làm xong công việc liền vội vàng chạy về nhà, dự tính mang Mạc Ưu đi ra ngoài thưởng thức bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, êm đềm trải qua sinh nhật tuổi ba mươi ba. Vừa vào cửa, bất ngờ xung quanh anh ủa ra nhiều người bắn pháo rôm rả và hô to “Sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn.” Nhìn thấy lần lượt từng người đều là quen biết, đều là những người bạn chơi với anh từ khi còn nhỏ, mặc dù là do Lưu Anh Mị tự chủ trương làm cho Hạ Thiên Khoát cảm thấy bức mình, nhưng anh vẫn tươi cười cảm tạ lời chúc phúc của bạn bè.

Nhưng người anh một lòng muốn gặp lại không có ở đây, anh không khỏi hướng mắt nhìn chung quanh phòng khách và nhà ăn, cũng không nhìn thấy bà La nữa.

Lưu Anh Mị nắm một bên cánh tay của anh, đang lúc mọi người túm tụm xuống đến nhà ăn, bên cạnh sáu gã nhân viên tạp vụ đang cầm bình rượu, chờ các tân khách ngồi vào chỗ của mình. Đối với các món ngon đều do đầu bếp nổi danh từ nhà hàng năm sao mời tới tỉ mỉ làm ra, Hạ Thiên Khoát lại không cảm thấy vị ngon. Lòng của anh thủy chung đang lo lắng cho Mạc Ưu, nhưng thân là chủ nhân anh lại không thể rời tiệc, thêm nữa Lưu Anh Mị lại hết sức quán quýt ngăn trở anh, làm cho anh rất cực hiểu được cảm giác quần bách như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Thiên Khoát, Mạc tiểu thư đâu? Nghe nói cậu coi cô nương nhà người ta như người làm Cũng đừng như vậy chứ, cô ấy đã thiếu nợ cậu năm trăm vạn rồi, còn muốn nhục nhã người ta như vậy.” Tôn Thiên hôm nay cũng là thượng khách, rượu qua ba tuần uống nhiều mấy chén anh bắt đầu nói nhảm.

Sắc mặt Hạ Thiên Khoát trầm xuống, vội vàng ngăn Tôn Thiên nói tiếp. “Cô ấy đã rời đi, chuyện này cũng đừng lại nhắc đến.”

Từ trong lời nói của Tôn Thiên cùng với việc Hạ Thiên Khoát nói tránh đi, Lưu Anh Mị cảm thấy có điều không ổn, vội vàng hỏi dồn. “Cô hầu gái đó sao? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng qua là một người hầu nho nhỏ, vật đổi sao dời, không đáng nhắc tới.” Khẩu khí Hạ Thiên Khoát cực kỳ lãnh đạm nói cho qua chuyện, không muốn làm cho Mạc Ưu bị chú ý sớm như vậy, anh còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Tôn Thiên lại không ý thức được mình đã nói sai, uống tiếp nửa chén sâm banh, không để ý vẻ mặt âm trầm của Hạ Thiên Khoát, không muốn sống lại tiếp tục nói.

“Người phụ nữ kia thật đúng là không may, chỉ vô tình mang thai, chẳng những phải bồi thường năm trăm vạn, còn phải tới nơi này làm nữ hầu, người này bảo là muốn giáo huấn cô ta, vì trả giá cho sai lầm của mình.”

Lưu Anh Mị vừa đoán liền biết ngay “Cô hầu gái” kia là ai, cố ý đề cao âm điệu phụ họa: “A, tôi đã gặp qua người phụ nữ anh nói, thì ra là đến chuộc tội nha. Thực nên giáo huấn cô ta nhiều một chút, làm cho cô ta nhận rõ thân phận của mình!”

“Đúng đó! Bây giờ tố chất người hầu thật kém, chúng ta nên giáo huấn nhiều một chút.” Mỗi người đang ngồi ở đây đều là thiên kim, công tử có gia thế bất phàm, nhắc tới người hầu, mỗi người cũng giống như có đầy bụng nước đắng nói không ngừng.

“Đủ rồi. . . . Chúng ta không cần phải thảo luận tiếp những chuyện nhàm chán này!” Hạ Thiên Khoát ngăn mọi người bàn tán, cùng lúc lại dùng ánh mắt chỉ trích nhìn chăm chăm vào Tôn Thiên. Tôn Thiên đang cùng bạn gái liếc mắt đưa tình, không chút nào biết mình sai cái gì. Hạ Thiên Khoát nhìn qua những “Hảo hữu” này đều là từ danh môn thế gian, lại nhìn những thứ tinh xảo trước mắt, đột nhiên cảm thấy tất cả đều vô nghĩa.

Đặc biệt những ngày gần đây, anh và Mạc Ưu hai người cùng đi ăn tối, dù cho là cháo loãng hay chút thức ăn cũng đều vui vẻ chịu đựng. Lúc này, anh hoàn toàn không ngờ tới “Cô hầu gái” của anh đang đứng sau lưng, nghe được thanh âm của anh, Mạc Ưu vốn định đi ra ngoài để xem phản ứng của anh, lại trong lúc vô tình nghe được đoạn đối thoại làm cô tan nát cõi lòng, hiểu được hoàn toàn dụng tâm của Hạ Thiên Khoát.

Chẳng qua là một người hầu nho nhỏ Thực nên giáo huấn cô ta nhiều một chút, làm sai phải trả giá thật nhiều.

Những lời nói vô tình này không ngừng vọng lại trong đầu, cô cảm thấy thấy cả người lạnh từ lòng bàn chân lên, sắc mặt vốn tái nhợt lại càng trở nên không có huyết sắc, thân thể lạnh như băng phát run. Một cái giá lớn? Giáo huấn? Kể cả lên giường của anh, kể cả tùy ý bạn tốt của anh nhục nhã sao? Hoá ra trong lòng của anh, cô không đáng kể như vậy, có thể tùy ý chà đạp.

Những người giàu có kia dùng lời nói đầy xéo tự ái của cô, mà thái độ của anh cũng là chà đạp tấm lòng của cô!

Cô phải làm cái gì đó, nếu không cô sẽ nổi giận, sẽ hỏng mất. . .

Lúc này, phục vụ viên vào phòng bếp, lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, đốt ba mươi ba căn nến chuẩn bị mang ra chúc mừng sinh nhật.

“Để tôi.” Mạc Ưu nhợt nhạt tươi cười giải thích với phục vụ viên, “Tôi là người hầu hiện giờ, tôi muốn tự mình phục vụ ông chủ.”

Phục vụ viên hiểu ý giúp Mạc Ưu mở cửa, Mạc Ưu cố gắng tươi cười bưng bánh ngọt đi vào nhà hàng, các tân khách bắt đầu hát bài sinh nhật vui vẻ.

“Mạc Ưu?” Hạ Thiên Khoát không ngờ Mạc Ưu hoá ra ở trong phòng bếp, hơn nữa sắc mặt của cô tái nhợt như ma, thân thể cũng lung lay sắp đổ.

Anh bất chấp tân khách nghĩ gì, đứng dậy đang muốn vịn lấy cô, Mạc Ưu lại tỏ ra xa cách với anh, nụ cười quỷ dị. “Hạ tiên sinh, chúc ngài sinh nhật vui vẻ!”

Cô một hơi thổi tắt nến trên bánh ngọt, sau đó bất ngờ dùng sức đem bánh ngọt ném tới Hạ Thiên Khoát, ngồi ở bên cạnh anh, Lưu Anh Mị cùng các tân khách khác đều bị kem văng trúng người.

“Á! Tại sao vậy.” Các tân khách đều từ trên chỗ ngồi bắn lên, kinh hô vội vàng dùng khăn ăn lau người.

“Mạc Ưu! Em làm cái gì vậy?” Hạ Thiên Khoát sững sờ tại chỗ, khó tin nhìn cô.

Mạc Ưu mất lạnh nhìn cảnh hỗn loạn, khóe miệng lộ ra nụ cười quật cường lại bị thương.

“Không phải muốn giáo huấn tôi sao, một người hầu không đáng nhắc đến? Anh cho là mình thành công không?”

Cô thật sự rất muốn cười. Nhìn bộ dáng chật vật của những danh môn thực nữ cao cao tại thượng kia thật sự rất sáng khoái! Nhưng vành mắt của cô lại nóng rực, ngực đau đến không thở nổi.

“Sự tình không phải như em nghĩ, em hãy tỉnh táo nghe anh giải thích.” Biết cô đã nghe được lời nói vừa rồi, nước mắt phần hạn trên mặt cô làm cho Hạ Thiên Khoát ảo não không thôi. Anh cởi áo vest dính đầy kem cất bước tiến lên vội vã muốn ôm chặt Mạc Ưu, về mặt cô làm anh kinh hoảng không thôi.

Mạc Ưu lại lui về phía sau một bước, lưng ưỡn thẳng. “Đối với người hầu dè tiện còn cần giải thích gì? Chỉ là, không biết Hạ tiên sinh có thoả mãn với sự ‘ phục vụ ’ hơn một tháng qua của tôi không? Dù sao cô hầu gái thiếu giáo huấn như tôi thật đúng là dùng tốt, không phải sao?”

Cô cắn chặt hàm răng tròng mắt quật cường, mỗi một câu nói ra sự thật, lòng của cô lại có cảm giác giống như bị lãng trì.

“Không cho phép em hiểu lầm tôi như vậy, cũng không cho phép em tự hạ thấp bản thân như vậy!” Hạ Thiên Khoát thấp giọng rít gào. Mặc dù anh trước giờ đều tỉnh táo tự kiềm chế, mấy năm qua trên thương trường những khi đối mặt với mưa gió đều chưa từng lùi bước hoặc cảm thấy sợ hãi, nhưng giờ phút này anh lại không biết nên trấn an tâm tình của cô như thế nào, hóa giải hiểu lầm của cô, chỉ có thể dùng phương thức trực tiếp nhất cũng là ngu xuẩn nhất an ủi cô.

“Không cho phép? Ha ha. Tôi đúng là không có tư cách nói những lời này, lần này lọt vào trong tay ma vương anh, tôi thật sự được giáo huấn đủ. . . Thật là phải trả một cái giá lớn đau đớn.”

Anh vẫn dùng loại giọng điệu bá đạo đối với cô, lại còn biến cô thành người hầu cho mọi người sai sử
. Mặc Ưu rốt cục nhận rõ lời ngon tiếng ngọt lúc trước chỉ là thủ đoạn lừa bịp nhân tính của ma vương.

Cô nhận thua. Thua do quá đơn thuần, thua vì tự cho là ma vương cũng có chân tình, kết quả là đây, chẳng qua chỉ là công cụ trên lừa nhân tâm của anh

Thật sự cô đã bị giáo huấn, loại giáo huấn xuyên tim thấu xương vĩnh viễn khó quên! Tỉnh mộng, cô chỉ muốn trở lại nơi thuộc về mình, yên lặng liếm láp miệng vết thương.

Trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người, Mặc Ưu vét hết chút kiêu ngạo cuối cùng đi ra cửa, Hạ Thiên Khoát vội vàng gọi cô lại: “Em muốn đi đâu? Đứng.”

Mặc Ưu dừng bước, nhưng không xoay người lại: “A đã nói rồi, ta muốn đi thì đi, hiện tại tôi một khắc cũng không muốn ở lại đây, sự dối trá của anh khiến cho tôi buồn nôn.”

“Mặc Ưu!” Hạ Thiên Khoát dậm chân định đuổi theo, nhưng Lưu Anh Mị ngay lúc đó lại giữ chặt anh, các tân khách đối diện anh đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Thật có lỗi, làm cho mọi người bị liên lụy.” Hạ Thiên Khoát chỉ có thể trước trấn an khách nhân, đem hết thấy đều xử lý thỏa đáng, sau sẽ tìm Mặc Ưu giải thích rõ ràng.

Dựa vào tình cảm của cô đối với anh, hẳn là hiểu lầm rất nhanh sẽ tiêu tan, anh có lòng tin này! Hạ Thiên Khoát lạc quan nghĩ.

Mặc Ưu như du hồn trở về cửa hang Bạn Tốt Cửa Bảo Bảo, A Khoan đang chuẩn bị đóng cửa.

“Bà chủ, cô đã trở lại? Cô vẫn còn muốn rời đi sao?” A Khoan vừa gặp cô giống như nhìn thấy cứu tinh, “Nếu cô không trở về, tôi và Tiểu Khiết cũng chống đỡ không nổi nữa.”

Mặc Ưu cố gắng tươi cười “Tôi sẽ không rời đi nữa! Anh nói cho Tiểu Khiết, ngày mai hai người bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi một tuần lễ, nghỉ ngơi thoải mái.”

“Quá tuyệt vời!” A Khoan hưng phấn hét to, lại phát giác sắc mặt Mặc Ưu không ổn.

“Bà chủ, cô có khỏe không? Sắc mặt cô thật tệ, thoát nhìn giống như sắp xỉu.”

“Tôi không sao.” Mặc Ưu thúc giục A Khoan rời đi, bởi vì cô cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi nữa.

Chờ A Khoan rời đi, cô mở cửa lồng thú nuôi bằng thủy tinh, Bảo Bảo lập tức từ sau phòng chạy ra, hưng phấn vừa nhảy vừa vẫy đuôi bên cạnh chân cô.

Mặc Ưu ngồi xổm người xuống ôm chớ cứng, dùng giọng điệu yêu chiều trấn an chú chó. “Bảo Bảo. Mẹ rất nhớ cưng.”

Vừa nói nước mắt lại bắt đầu òa ra như vỡ đê, cô ôm chặt chớ cứng khóc rống nghẹn ngào, vì cô vừa cảm thù đến tận xương tủy vừa nhớ đến tên ma vương đáng chết kia

Bảo Bảo lặng yên bên người chủ nhân, thỉnh thoảng liếm láp tay cô, đôi mắt ôn hòa mang theo một chút không biết làm sao, trong nội tâm thầm nghĩ: Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Đã khóc rồi, ảo não cũng qua, Mạc Ưu nằm ở trong căn gác nhỏ, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà thấp bé. Giờ phút này cô nguyện mình là một con rối vô tri ngốc nghếch, bị làm thương tổn cũng không biết đau. Chuông cửa giõn giã vang lên, rất có thể là khách hàng vội vã tới đón thú cưng gởi nuôi hoặc khách hàng có việc gấp, nhưng giờ phút này việc Mạc Ưu không muốn nhất làm chính là vui vẻ tiếp khách.

Nhưng người đến kiên nhẫn còn hơn cả cô, cuối cùng làm Bảo Bảo có chút không kiên nhẫn thấp giọng rít gào.

Mạc Ưu đành phải cử động thân thể mỗi một không chịu nổi, nhấn nút bộ đàm.”Xin chào, Chúng tôi đã đóng cửa rồi, có chuyện gì không?”

“Là anh, nhanh mở cửa.” Đầu kia truyền đến giọng nói gấp gáp của Hạ Thiên Khoát.

13. Chương 09 Part 2

Anh thật vất vả xử lý xong đồng hồ loạn trong nhà, cũng tiện chân tất cả khách khứa, đang muốn gọi điện thoại cho Mạc Ưu, lại sực nhớ ra là không có số điện thoại của cô, còn may là nhớ rõ địa chỉ của tiệm thú cưng.

Không ngờ anh sẽ tìm tới cửa, hiện tại người cô không muốn thấy nhất chính là anh. “Anh đi đi! Tôi không muốn gặp anh.”

Giọng nói lạnh lùng như băng tuyết xen lẫn nghẹn ngào, Hạ Thiên Khoát tin tưởng vững chắc cô chỉ là một chút hờn dỗi.

“Sự tình không phải như em nghĩ, em mở cửa nghe anh giải thích được không?” Anh nói gấp gáp. Hạ Thiên Khoát không muốn bởi vì hiểu lầm nhỏ đó mà mất đi cô, lại không nghĩ ra rằng việc anh không có bất kỳ một hứa hẹn tình cảm nào chính là chỗ khiến cô không chịu nổi một kích.

“Không có gì để nói.” Mạc Ưu trả lời dứt khoát.

“Anh sẽ nhấn chuông cho đến khi em mở cửa.” Quả nhiên như anh nói, tiếng chuông điện liên tục làm cho Mạc Ưu buồn bực đến muốn giết người.

Được! Anh tự cho là có thể tùy ý đùa bỡn tình cảm của người khác, chẳng lẽ cô lại ngây ngốc mặc cho người định đoạt sao?

Mạc Ưu cầm lấy điều khiển từ xa mở cửa cuốn, cửa sắt mở không đến một nửa, Hạ Thiên Khoát liền chui vào, dùng ánh mắt ân cần nhìn qua con mắt sừng đỏ không chịu nổi của Mạc Ưu.

“Em” Anh muốn vuốt ve gò má tái nhợt của cô, cô lại lui về phía sau một bước.

“Có lời gì nói mau.” Hai tay cô vòng quanh trước ngực, bày ra vẻ mặt cự tuyệt gặp người ngoài ngàn dặm.

“Em Anh” Hạ Thiên Khoát cả đời này lần đầu tiên cảm thấy không nói nên lời. Vốn tưởng rằng nhìn thấy cô, lời nói sám hối giải thích gì đều nói được, nhưng thái độ cô lạnh lùng lại làm đầu anh cũng theo đó đông đặc.

Anh rất nhanh lấy lại suy nghĩ.

“Anh thừa nhận, vừa mới bắt đầu ký đơn bồi thường là muốn giáo huấn em. Nhưng, về sau anh thật sự bị em hấp dẫn, mới có thể kim lòng không được tiếp cận em; em cũng cùng anh có cảm giác giống nhau, không phải sao?” Lời ngon tiếng ngọt từ trước đến nay đều không phải là thể mạnh của anh, đối với việc giải thích với phụ nữ hoặc biểu đạt tình ý càng là lần đầu tiên, đây đã là cực hạn của anh.

Cảm giác? Hoá ra anh ôm cô chỉ là bằng cảm giác, vậy còn tình yêu thì sao? Hai người ở cùng một chỗ không nên chỉ bằng cảm giác nhất thời

Mạc Ưu nghĩ mà đau lòng, cố không để anh thấy mình đau lòng.

“Ha ha, bản thân anh cho rằng rất hiểu tôi sao?” Cô cố gắng ra vẻ lạnh nhạt không thèm quan tâm, “Tôi cho anh biết, giữa chúng ta chỉ là dục vọng kết hợp. Anh cần, tôi cũng vừa vặn muốn dứt bỏ gánh nặng xử nữ, chúng ta trên giường coi như rất hợp, theo như nhu cầu không phải rất tốt sao? Dù sao tất cả đều là người trưởng thành, huống hồ ngay lúc đó cùng nhau tốt như vậy.”

“Dục vọng kết hợp?” Thấy cô đem quan hệ giữa hai người coi như một loại trao đổi, Hạ Thiên Khoát dùng ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, bình tĩnh hỏi: “Đây là lời thật lòng của em sao?”

Mỗi một lần triển miên, cô luôn dùng ánh khó nhẹn mà lại thâm tình ngắm nhìn anh, tình ý đó dù cho không nói ra miệng, anh vẫn có thể cảm thụ được. Anh biết rõ Mạc Ưu bề ngoài xem ra rất cứng rắn phòng ngự, nhưng bỏ đi lớp nguy trang mạnh mẽ, lòng của cô so với bất kỳ ai khác đều nhiệt tình hơn.

“Lừa anh tôi được lợi gì? Có lẽ thiếu gia sẽ cho rằng chuyện này thua thiệt là người phụ nữ, nhưng tôi không nghĩ như vậy! Quan niệm trinh tiết đã lỗi thời rồi! Người phụ nữ cũng có tính dục, cũng cần giải quyết.” Cô nhún vai có vẻ chẳng hề để ý, lại thủy chung không nhìn thẳng anh.

Hạ Thiên Khoát vẫn chưa tin lời cô. “Em thật sự cho là giữa chúng ta trong lúc đó chỉ tồn tại dục vọng?”

Mặc dù không có chính miệng tỏ tình, nhưng đây là lần đầu tiên anh đối với một người phụ nữ trả giá tình cảm, lần đầu tiên đối với dục vọng của mình không khống chế được, lần đầu tiên nếm thử cảm giác nhưng nhớ Anh không cho rằng Mạc Ưu hoàn toàn không có cảm giác.

Mạc Ưu nhếch khóe miệng hỏi lại anh: “Chẳng lẽ không phải anh cũng dùng loại phương thức này đối đãi quan hệ của chúng ta sao? Không sao cả! Coi như tôi dùng thân thể hoàn lại tổn thất của anh, như vậy không ai nợ ai!”

Hạ Thiên Khoát yên lặng một hồi lâu, mới chậm rãi nói ra cảm xúc chân thực của nội tâm.”Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy. Có lẽ vừa mới bắt đầu chỉ là hấp dẫn giữa nam và nữ, nhưng về sau anh thật sự dùng ‘nơi này’ mà đối đãi em, mặc kệ em có tin hay không.” Anh vừa nói vừa đặt tay lên ngực, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Mạc Ưu sửng sốt một chút, cuối cùng lựa chọn tin tưởng mắt thấy mới là thật.

“Anh đừng dùng loại phương thức này an ủi tôi, tôi sẽ không cảm kích. Hơn nữa, tôi chưa bao giờ nghĩ đến tình yêu, với tôi mà nói đàn ông so với chó còn không bằng. So với việc tin tưởng một tình yêu chân thật không lâu dài, tôi còn không bằng trông coi một con chó, ít nhất nó sẽ không lợi dụng tôi, sẽ không thay lòng” Cô không thể bị thương tổn thêm nữa, nếu không cô sẽ điên mất. Hạ Thiên Khoát thật sự không biết nên thuyết phục người phụ nữ ngoan cố này như thế nào, dựa vào tình huống hiện nay mà nói, anh tổn nước miếng nhiều hơn nữa cũng vô ích sao? Đối phó tiểu ma nữ vừa kiêu ngạo vừa cố chấp này không thể gấp gáp trong nhất thời, anh phải phát huy bản lĩnh ma vương một lần nữa mở cửa trái tim của cô, bức ra chân tình của cô!

Anh thở dài, nhìn qua nét mặt của cô, tràn đầy vẻ không biết phải làm thế nào.

Mạc Ưu nhìn phản ứng của anh, nhẹ nhàng thở ra, cố nén bi thương đẩy anh ra xa hơn.”Anh đi đi! Coi như giữa chúng ta huề nhau Anh đừng đến đây nữa, để tránh làm tôi phiền phức.”

Cô cố gắng ngăn nước mắt sắp tràn mi trường anh, Hạ Thiên Khoát nhìn cô thật sâu.

“Coi như huề nhau.” Anh than thở nhẹ đến cơ hồ nghe không được, tiếp đó xoay người rời đi.

Mạc Ưu không lập tức đóng cửa sắt, chỉ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng đang rời đi, nước mắt làm nhòe tầm mắt, cô không hề chớp mắt, cố ý đem hình ảnh cuối cùng này khắc thật sâu nơi đáy lòng.

Những ngày tiếp theo, Mạc Ưu trước mặt khách hàng miễn cưỡng cười vui, nụ cười so với dĩ vãng còn muốn sáng sủa khoa trương hơn, coi như làm vậy trong nội tâm sẽ khá hơn một chút. Nhưng sau khi mọi người đi hết, sau sự ồn ào náo nhiệt chỉ còn lại là cảm giác cô tịch, còn có phiền lòng tưởng niệm. Âm hồn ma vương chưa tiêu tán mỗi lần thừa dịp đó chiếm lấy suy nghĩ của cô, đêm dài hiu quạnh làm cô không thể chịu được, còn biến thành con ma khóc nhè.

Không chỉ tâm tình không khống chế được, cô cảm giác thân thể cũng không có sức lực, luôn lười biếng, một chút thêm ăn cũng không có.

Cô tức giận mình vô dụng! Cũng chỉ là thất tình —— nói khó nghe một chút là bị lừa dối —— sao phải đem chính mình làm cho thành như vậy, đám bạn bè mà biết, khẳng định kinh ngạc đến cằm cũng rớt xuống! Không được! Cô phải tỉnh lại! Không thể lại tiếp tục trầm mê bị thương, người ta không phải nói “Thời gian chính là liều thuốc chữa thương tốt nhất” sao?

“Bảo Bảo, cứng cũng tỉnh lại đi, chúng ta cùng nhau quên đi chuyện không vui được không?”

Cô vỗ nhẹ lưng chó cưng. Gần đây Bảo Bảo cũng có vẻ không hoạt bát, có thể là do cảm nhận được tâm tình của cô, cùng cô trầm mê vì chuyện không nên xảy ra kia.

“Thế giới của bọn họ và chúng ta không giống nhau, hãy đem quá khứ coi như một giấc mộng đi.”

“Được rồi! Nên thay đổi thôi!”

Hạ Thiên Khoát đối với cô, cũng giống như Hỉ Nhạc đối với Bảo Bảo, chẳng qua là một hồi kết hợp sai lầm, nhất định không có tương lai. Bảo Bảo thấp giọng rên rỉ, tựa bên chân chủ nhân làm nũng, tựa hồ nghe hiểu lời của cô. Mặc Ưu đột nhiên đứng dậy, bắt buộc mình phải phấn chấn tinh thần. Chỉ là, cô vừa đứng lên đến liền cảm giác trần nhà trước mắt cô không ngừng lay động, cô vươn tay muốn vịn vào một cái gì gần đó, đột nhiên có người đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của cô.

“Em có khỏe không?” Bên tai truyền đến thanh âm ân cần, chờ bóng đen trước mắt biến mất, cô mới xoay người cười yếu ớt nói với người vừa giúp đỡ mình.”Tôi. không có việc gì.”

Nhìn lên bất gặp Hạ Thiên Khoát đang nghiêm túc nhìn mình, cô lập tức giãy ra trong nháy mắt, không hề nề mặt.

“Anh tới làm gì? Không phải đã nói dừng gặp nữa hay sao?” Thanh âm của cô lạnh lùng đến không thể lạnh hơn nữa, lại rất yếu ớt.

Mặc dù miệng ngoan cố, nhưng gần đây cô luôn hữu tình vô ý nhìn về phía cửa ra vào, chỉ là chính mình không muốn thừa nhận.

“Đó là em một mình tình nguyện.” Hạ Thiên Khoát nhẹ giọng đáp, lại không thể che hết ân cần nơi đáy mắt. Cô nhìn rất tái, thật yếu ớt, giống như sau khi anh rời đi không có bữa cơm ngon. Như vậy bảo anh làm sao yên tâm được? Cũng may hôm nay anh có chuẩn bị mà đến, không thể lại làm cho tiểu ma nữ tiếp tục tùy hứng bỏ đi.

“Hôm nay tôi tới là muốn cùng với em làm một cuộc giao dịch.” Hai tay anh vòng trước ngực, thần sắc cũng thay đổi, trở lại vẻ đạm mạc nghiêm túc như trước đây.

“Tất cả tiện nghi anh đều chiếm hết, tôi đã không còn tiền vốn cùng anh làm giao dịch!” Hoá ra, không phải anh đến cầu hoà, mà là có mục đích. Chút hi vọng còn lại vụt tan biến, lời của anh làm trái tim Mặc Ưu băng giá.

“Với tôi mà nói, tiền vốn của em vẫn coi như hùng hậu, ít nhất trước mắt cũng còn có giá trị.” Hạ Thiên Khoát không có hảo ý đánh giá cô.

Mặc Ưu không biết anh có chủ ý gì, nhưng việc bị anh nhìn chăm chú vẫn có ma lực làm tim cô đập rộn lên, cô tức giận mình vô dụng!

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Cô chần chờ nhìn anh, vẻ mặt cảnh giác.

Lại một lần nữa cô tự dựng lên bức tường ngăn cách giữa hai người, cao đến mức làm anh khó có thể vượt qua. Hạ Thiên Khoát lặng lẽ nuốt xuống sự chua xót, bắt buộc mình bày ra sắc mặt người làm ăn khôn khéo: “Tôi có thể huỷ bỏ món nợ năm trăm vạn em thiếu tôi.”

Mặc Ưu cho là mình nghe lầm, Hạ Thiên Khoát tiếp thêm vào một câu: “Chỉ cần em theo tôi về nhà.”

“Anh muốn dùng năm trăm vạn. bảo tôi làm kỹ nữ của anh?” Nghĩ vậy hốc mắt cô lại phấp phỏng. Anh. Làm sao có thể nhục nhã cô như vậy? Cô suy yếu lung lay sắp đổ làm cho anh đau lòng

không thôi, đồng thời cũng bởi vì cô không tín nhiệm mình nữa mà cảm thấy đau lòng. Biết rõ dung cách gì cũng không thể làm cho cô lần nữa tin tưởng mình, Hạ Thiên Khoát chỉ có thể dùng chiêu thức ngoan tuyệt đem cô bức về bên người.

“Tôi muốn người phụ nữ nào chẳng có, làm gì phải bắt buộc một người phụ nữ không tình nguyện?” Anh cố ý nhếch khóe môi lộ ra biểu lộ chán ghét, “Huống hồ, không ít phụ nữ biết nghe theo lời tôi.”

Mạc Ưu nắm chặt nắm tay, nhin lại ý nghĩ muốn đắm vào biểu lộ tràn đầy khinh miệt kia. Cô cố giấu đi nước mắt tràn mi.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Một tháng. Chỉ cần em trở về nhà của tôi làm người hầu một tháng nữa, chủ yếu là chăm sóc Hỉ Lạc và đàn chó, coi như hoàn thành món thiếu nợ tôi năm trăm vạn. Một tháng sau, tôi và em không còn thiếu nợ lẫn nhau.” Anh chỉ có thể trước tiên đem cô lừa gạt về nhà, lại dùng một tháng này vân hồi tẩm lòng của cô.

Mạc Ưu có chút chần chờ. Chẳng lẽ cô lại phải chịu đựng mặc cho người nhục nhã một thời gian nữa sao? Cô không biết mình có chống đỡ nổi không? Huống hồ, mỗi ngày đều phải nhìn thấy anh, cô sợ sẽ không thể kiên trì đến cùng Như là nghe được tiếng lòng cô, Hạ Thiên Khoát đón ý nói thêm để làm cho cô an tâm.”Trong tháng này anh sẽ không để cho bất kỳ bạn bè nào tới nhà, em cũng có thể tự do ra vào” Tiếp theo anh từ trong túi áo móc ra một trang giấy bày tại trên bàn, chỉ vào chỗ cần cô kí tên, “Chỉ cần em ký vào cái đơn này, sẽ không phải tiếp tục nợ năm trăm vạn nữa”

Chống đỡ một tháng, sẽ không thiếu nợ anh năm trăm vạn. Giao dịch này xem ra là có lợi cho cô.

Mạc Ưu không muốn đi suy đoán động cơ anh, dù sao năm trăm vạn này cũng là dễ dàng có được, đối với anh giá trị đó chỉ có thể coi là một con số lẻ, lấy ra mua tôn nghiêm của cô, có lẽ đối với kẻ có tiền mà nói việc đó rất thú vị.

Cô chỉ cần cũng giữ vững chút tôn nghiêm còn sót lại, bất luận kẻ nào cũng không đoạt đi được. Trừ phi cô không giữ được bí mật giấu ở đáy sâu trong lòng.

Mạc Ưu dùng sức đoạt cây bút anh đưa, nhìn cũng không nhìn liền kí tên, cô thầm nghĩ tốc chiến tốc thắng.

“Còn phải lẩn tay.” Anh thậm chí ngay cả mực đóng dấu đều chuẩn bị xong, chắc hẳn đã có kế hoạch từ trước.

Rất nhanh cô đã đóng vân tay, nước mắt nhin không được chảy xuống. Ký tờ giấy này, một tháng sau cùng với anh không còn bất kỳ quan hệ gì, ý nghĩ như vậy làm cho cô khó có thể ngăn sâu não.

Cô cực kỳ nhanh lau đi những giọt nước mắt không cách nào khống chế, quyết định không để lộ sự yếu ớt trước mặt anh. Hạ Thiên Khoát thầm thở phào nhẹ nhõm, cẩn thực thổi khô mực đóng dấu, cất kỹ vào trong ngực áo “Chúng ta đã có chung quan điểm, vậy đi thôi!”

“Bây giờ? Tiệm của tôi thì làm sao?” Ngồi tù cũng phải cho thời gian chứ?

“Anh sẽ gọi nhân viên kia trở về hỗ trợ, trong lúc này tiền lương của em do anh trả.” Anh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Tháng này em sẽ phải loay hoay không có thời gian trở về. Đưa chìa khóa giao cho anh, em chỉ cần ở trong nhà thực hiện các nghĩa vụ theo kế ước. Anh làm như vậy là không muốn có người thừa cơ trở về, tổn hại quyền lợi của anh.”

Coi như suy nghĩ chu đáo, không cho cô đường lui, Mạc Ưu có cảm giác không đường thối lui.

“Những thứ khác có thể không cần, nhưng tôi muốn mang Bảo Bảo cùng đi!” Khẽ cắn làn môi không có chút huyết sắc, đây là sự kiên trì duy nhất của cô.

Vừa nghe đến tên của mình, Bảo Bảo đứng dậy ngoắt ngoắt cái đuôi nũng nịu với chủ nhân.

Hạ Thiên Khoát không ngờ lại sáng khoái đáp ứng “Vậy thì mang đi, dù sao trước mắt nó cũng không làm chuyện gì xấu được.”

Mạc Ưu thở dài một hơi, cô cúi người ôm chó cưng, đẩy mắt lộ ra ánh hoang mang không biết làm sao.

Hạ Thiên Khoát kinh ngạc nhìn nét mặt cô tiêu tụy thống khổ, kèm lại suy nghĩ muốn ôm lấy cô “Xe chờ ở bên ngoài, em mang Bảo Bảo lên xe trước đi.” Mang theo Bảo Bảo ngồi vào chỗ ngồi phía sau chiếc Mercedes, Mạc Ưu trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn cửa cuốn của tiệm chậm rãi đóng xuống, lặng lẽ lau đi nước mắt nơi khóe mắt, không quay đầu nhìn sang bên cạnh.

“Chạy đi.” Hạ Thiên Khoát nhìn cảnh cô lau lệ trong đáy mắt, cánh tay vừa vươn ra lại thu về.

Anh cũng không quay đầu nhìn sang bên cạnh, bầu không khí trong xe ngưng đọng làm cho người ta hít thở không thông.

Chỉ có Bảo Bảo không an phận lè lưỡi, trong lòng suy nghĩ: A, có thể gặp Hỉ Nhạc rồi!

14. Chương 10 Part 1

Trở lại Hạ gia, lần này tâm trạng của Mạc Ưu so với lần trước càng trở nên nặng nề hơn, nhìn khắp cái “Nhà tù” quen thuộc lòng cô chợt thấy có một loại cảm xúc buồn vô cớ dường như đã mấy kiếp rồi. Chung quy cô chính là không thể rời bỏ nơi đây được. Chỉ là cô cảm thấy không có sức cùng ma vương đầu pháp, cô mệt mỏi quá, mệt mỏi quá rồi... Lặng lặng đứng ở phòng khách, hai mắt cô vô thần nhìn về phía trước, chờ đợi ma vương sai khiến.

Vốn tưởng rằng anh sẽ lại giống như lần trước tìm một đồng việc vô tích sự làm cô mệt mỏi, nhưng Hạ Thiên Khoát lại tới trước mặt cô, dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng tuyên bố: “Em từ nay về sau không cần phải nấu cơm nữa, nhà cửa cũng có bà La quét dọn...”

Cô giương mắt lên kinh ngạc, không tin anh lại có lòng tốt như vậy. “Vậy... muốn tôi làm gì?”

“Em chỉ cần chơi cùng Hỉ Nhạc và mấy con chó con nữa...” Anh vươn tay vỗ về vành mắt đen thui của cô, trông mắt cô trông càng lớn.

“Tôi — tôi đi thăm Hỉ Nhạc.” Mạc Ưu không được tự nhiên mà quay mặt rời đi, mượn cơ hội tránh né sự thân mật bất ngờ này. Cô tha quen với sự tuyệt tình của anh ta, sự dịu dàng đối lại sẽ càng làm cô lưu luyến, lại càng đắm chìm trong quá khứ——

Hạ Thiên Khoát thể nhưng lại kéo tay cô. “Hiện tại tôi muốn em đi tắm, lên giường ngủ một giấc, những cái khác ngày mai sẽ nói sau.”

Cô không còn sức lực đâu mà tranh cãi, đúng là cô cần phải ngủ.

“Vậy——tôi đi tắm.” Cô vội vã rút tay về trở lại căn phòng nhỏ của mình, Hạ Thiên Khoát lại không buông tay, trực tiếp kéo cô lên gác. “Sau này, em và tôi ngủ cùng nhau.”

Cùng anh ta ngủ? Mạc Ưu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bóng lưng còn đang cầm chặt tay mình, vẻ mặt ngỡ ngàng. Đề nghị này rất cảm động, lòng bàn tay anh quả là ấm áp, lúc này mà cứ ra vẻ kiên trì không chịu có lẽ không cần thiết.

Chỉ cần đêm nay là tốt rồi...

Anh lại cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt trêu chọc. “Đừng nói với tôi là em rất mong đợi nhé...”

Mạc Ưu mặt trắng không còn chút máu, trực tiếp bỏ tay anh ra đi lên gác, Hạ Thiên Khoát bước tới một bước dài ôm lấy cô, nhanh chóng khiến cô phát ra một tiếng thở nhẹ.

“Tôi tự có thể đi.” Cô giận dữ trừng mắt nhìn anh.

“Tôi cứ muốn ôm em, không được sao?” Anh giương lông mày cổ tình khiêu khích.

Mạc Ưu quay mặt qua chỗ khác, thân thể cứng đờ trong ngực anh.

Hạ Thiên Khoát than khẽ, cô lại không nghe thấy.

“Các cưng một nhà có thể đoàn tụ, mẹ thật là cao hứng...” Mạc Ưu đùa nghịch học theo bước đi của chó con, Bảo Bảo hòa nhã trông coi ở một bên, tùy ý bọn nhỏ bò lên bò xuống trên người nó, Hỉ Nhạc lại theo tình nhân nằm bên cạnh, dáng vẻ ân ái của hai con chó khiến Mạc Ưu hết sức xúc động.

Cô không hiểu Hạ Thiên Khoát vì sao lại trở nên nhân từ như vậy, sẵn lòng nhượng bộ cho Bảo Bảo và Hỉ Nhạc ở cùng một chỗ, cũng như thái độ của anh mấy ngày nay khiến cô không sao lần được tí manh mối nào.

Mỗi buổi tối, anh nhất định sẽ về nhà cùng cô ăn tối, thậm chí sẽ về sớm một chút, dựa vào người cô cùng lũ chó chơi đùa, khoảng thời gian này khiến cô nhớ tới lúc hai người vẫn chưa lộ mặt nạ của nhau, nhưng những nồng nàn ân ái đó nay đã nguội lạnh.

Mỗi tối anh đều ôm cô ngủ, không làm gì khác cả, khiến cho cô không thể nào hiểu được đồng thời đáy lòng lại cảm thấy có chút mất mát. Bọn họ lúc ấy khoảng cách thì gần gũi như thế nhưng tâm lại cách xa...

Xem ra anh không có hứng thú với thân thể của cô nữa rồi, không sinh ra dục vọng, lại không vì hai thân thể tiếp xúc mà tâm ngứa ngáy khó chịu.

Cô chỉ có thể giải thích như vậy.

“Ôi! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?” Giống như nhớ lại ngày trước, cô sẽ lại vô lực chống lại sự mê hoặc của ma vương, giấu đi những yêu thương càng ngày càng tăng ở dưới đáy lòng, khiến cho đôi mi thanh tú thủy chung khẽ cau lại, thường xuyên vô cớ thờ dài.

Không thể tiếp tục kéo dài như thế. Cô thấy gia đình lũ chó hạnh phúc vui vẻ, ánh mắt trở nên hoang mang.

Đêm nay, Hạ Thiên Khoát còn đang ở trong thư phòng liên hệ công việc với bên Mỹ, Mạc Ưu cảm thấy mệt mỏi, bèn lên giường trước, nhưng nằm một mình lại thấy không ngủ được.

Ý thức được Hạ Thiên Khoát vào phòng, trong lòng không khống chế được mà rối loạn. Cô từ từ nhắm chặt hai mắt giả vờ ngủ, chờ anh ôm cô vào trong ngực.

Hạ Thiên Khoát cũng bị dục vọng nhiều ngày không được thỏa mãn mà đứng ngồi không yên thật khó khăn, vừa tiếp xúc với hương thơm ngọt ấm nóng, cơ thể mềm mại của cô, dục vọng tự động ngang ngạnh ngóc đầu dậy xin hàng.

Cứ tưởng cô đang ngủ, Hạ Thiên Khoát nhẹ nhàng lật người cô lại, dùng lực gần như không có mà cởi áo của cô, bầu ngực của cô so với trước đây càng thêm đầy đặn giống như món bánh pudding ngon miệng đang dâng lên trước mắt anh. Hạ Thiên Khoát lập tức đưa lưỡi ngậm lấy nụ hoa nhỏ tưởng niệm đã lâu ngày, chỉ cảm thấy chúng dường như nở căng không ít, trong miệng bất ngờ tỏa ra hương thơm quyến rũ. Đói khát mà liếm mút khiến cho nó càng dựng thẳng, đến nỗi phát ra những tiếng chụt chụt đầy dâm mị, Mạc Ưu giả vờ ngủ mà nhẩn nhẩn quả thật rất khổ cực.

“Ừm...” Cô nhin không nổi mà ngậm khẽ ra tiếng, vòng eo không chịu nổi liên vặn vẹo, thoáng cái đã bị Hạ Thiên Khoát nhìn ra được trò giả vờ ngủ của cô.

Thấy cô không kháng cự lại sự xâm lược của anh, anh thực tủy tri vị (được một lần lại muốn một lần) bắt đầu càng mãnh liệt điên cuồng tiến công, nóng lòng muốn bù lại mấy ngày thiếu vắng. Cô giống như hưởng ứng cùng anh kích cuồng, anh vì vậy càng ra sức mà chiều ý cô.

“Ừm...Nhanh lên một chút...Em muốn...” Thân thể cô mang thai lại càng nhạy cảm hơn, đem phần nóng rực kia đâm nhẹ vào hoa tâm ướt át, Mạc Ưu tự động giơ chân ngọc lên kẹp chặt lấy thắt lưng anh, ngay cả cái móng nhỏ cũng đóng đưa thúc giục anh tiến vào khó nhẹn được mà đòi hỏi.

Nhiệt tình trước nay chưa từng có thiếu chút nữa khiến anh không giữ được bình tĩnh, nhưng anh vẫn còn có thể nhin xuống dục vọng gần như muốn bùng nổ, không có làm bước tiếp theo, cổ tình không thỏa mãn ham muốn của cô. “Muốn cái gì? Anh muốn em nói...”

“Ừ...Không...” Mạc Ưu xiết chặt cái gối không ngừng run rẩy, bụng dưới không ngừng cảm thấy trống rỗng khiến cô khó chịu khẽ rên rỉ.

“Hu hu... Tên xấu xa. Ma vương thôi!”

“Không nói phải không? Vậy thì ngủ đi.” Cái miệng sẵn chắc giả vờ chuẩn bị co rụt lại, anh khó khăn dùng ý chí cố gắng nén xuống.

“Không...” Mạc Ưu vô thức lấy chân cuốn lấy càng chặt, lắc lư hạ thân càng mạnh, hoa tâm ướt đầm quần lấy phần rắn chắc hừng hực kia. ” Em muốn anh... Nhanh lên một chút tiến vào...”

Hạ Thiên Khoát cảm giác phần thân dưới căng đau đến khó chịu, nhưng anh vẫn như trước cứng rắn chống lại sự giày vò đến chết này, chỉ tiến vào một chút, không vội mà đưa hết vào trong cơ thể cô.

Anh cúi người xuống ôm lấy bờ vai nhỏ yếu, thâm tình nhìn khuôn mặt của cô vì dục vọng mà đầy nước mắt, trở nên đậm đậm đáng yêu.

“Vậy, anh hỏi em...” Nhẹ liếm đi những giọt nước mắt, ngữ điệu vô cùng ôn nhu, “Em có yêu anh không?”

“Đừng hỏi em...” Mạc Ưu cắn chặt môi, ánh mắt đắm nước nhìn đầy vẻ bất lực.

Hạ Thiên Khoát chậm rãi co rút cái miệng cũng không muốn tiếp tục xâm nhập nữa, cố ý muốn cô thể hiện rõ tình cảm. “Em yêu anh không?”

Ham muốn bị khiêu khích cùng với cảm xúc bị đè nén đồng thời bùng nổ, Mạc Ưu sụp đổ khóc to gào lên: “Yêu anh...Em yêu anh...yêu anh...”

Hạ thân của cô cùng lúc đưa ra phía trước nghênh đón vật cứng của anh đưa vào thật sâu trong cơ thể cô, mãnh liệt mà lắc lư cái miệng nhỏ trước sau.

“A! Tiểu ma nữ của anh...” Hạ Thiên Khoát xúc động, vành mắt không khống chế được đỏ lên, không giấu được những yêu thương mà kêu lên, cũng không thể kiềm chế được dục vọng, để cho sóng tình đưa vào cơ thể cô.

“Em yêu anh...Yêu anh...Em yêu anh...Em yêu anh...” Mạc Ưu tuyệt vọng kêu khóc. Đây là lần đầu tiên cô phóng túng tình cảm của mình, cũng là lần cuối cùng.

...

“Mang thai?”

Tại quán “Thế giới cuối cùng”, bà chủ Lâu Phàm trừng lớn hai mắt, tiếng kêu vang dội khiến cho hầu như cả thế giới đều nghe thấy.

Mười phút trước cô còn chưa kịp mở cửa tiệm, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Mạc Ưu mặt mày lại mờ mịt đứng ở cửa quán.

Vừa thấy cô, Mạc Ưu lấy tốc độ cực nhanh chạy vào trong ngực cô khóc thất thanh.

Lâu Phàm rất nhanh ổn định tâm tình đỡ cô ngồi ở trên ghế, đợi cho nước mắt Mạc Ưu rốt cuộc thoáng dừng lại, uất ức nói ra tình cảnh quần bách hiện nay.

“Rốt cuộc là. Bảo Bảo nhà cậu làm cho con chó thuần chủng nhà người ta lớn bụng, hay là cậu bị người đàn ông kia làm cho lớn bụng?” Lâu Phàm bị làm cho rối loạn bởi vì giọng mũi của cô bạn thân làm cho cô không hiểu đầu đuôi ra sao.”Đều có cả.” Nghĩ đến tương lai mờ mịt, Mạc Ưu nhìn không được nữa chỉ rơi lệ.

Thân thể cô biến hóa một cách rất rõ ràng, chỉ là cô cố tình không muốn đối mặt. Tối hôm qua không khống chế được bật lên tình cảm nói những lời đó với anh, cô biết sau này không thể lại trốn tránh.

Buổi sáng cô cố ý giả bộ ngủ không dám đối mặt với anh, lại tỉnh tường biết rõ anh trước khi đi in lên trên môi cô nụ hôn có biết bao nhiêu là dịu dàng, điều duy nhất không rõ ràng chính là tình cảm của anh. Thừa dịp anh ra ngoài đi làm mới đến khoa phụ sản ở phòng khám bệnh gần đây kiểm tra, chờ xác định suy đoán trong lòng, cô liền một đường chạy trốn tới “Thế giới cuối cùng” .

“Vậy cậu phải nói cho anh ta biết, bắt người đàn ông kia chịu trách nhiệm!” Lâu Phàm không hiểu Mạc Ưu vì sao phải trốn.

Tình ái quả nhiên đáng sợ! Ngay cả Mạc Ưu bài xích đàn ông như thế mà cũng bị rơi vào, lại còn bị hãm sâu nhất. Từ trước đến nay Mạc Ưu đều khôn khéo quả quyết, vậy mà xử lý chuyện tình cảm sao lại giống như một người ngu ngốc vậy? Lâu Phàm thật sự khó có thể lý giải.

“Anh ấy sẽ bắt mình bỏ đứa nhỏ.” Mạc Ưu lúc này mới nghẹn ngào nói ra khúc mắc với Hạ Thiên Khoát.

Cô không nói ra thân phận của Hạ Thiên Khoát, bởi vì Lâu Phàm nhất định sẽ đi tìm anh nói phải trái, như vậy sẽ chỉ làm sự tình càng hồng hồng! Cô không thể mạo hiểm để mất đi đứa trẻ.

Lâu Phàm nghe xong thấy không thể tưởng tượng nổi, cùng cô bạn thân vừa thấy hồ đồ lại cảm thấy vừa tức vừa đau lòng.

“Này, Mạc Tiểu Ưu! Cậu là ngày đầu tiên ra xã hội hả? Vì mấy con chó con còn chưa ra đời liền ngoan ngoan bị nắm mũi dẫn đi, chẳng những đến nhà người ta làm người giúp việc, còn hiến thân, cậu thật sự là. Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời!”

Sao cô bạn này khi nói chuyện luyên ải lại không có đầu óc vậy? Đơn giản như vậy đã bị một người đàn ông lừa gạt trên giường, trước đó không tìm cô thương lượng, sau đó khi sự việc xảy ra mới chạy tới cô kể lể, bây giờ thì việc này càng to chuyện, còn mang theo một cái bụng bầu chạy trốn!

“Nhưng mà — đó là mấy sinh mệnh nhỏ mà! Mình có thể nào trơ mắt nhìn chúng nó chết.” Chuyện cho tới bây giờ Mạc Ưu chỉ có thể trách chính mình, trả giá bằng tình cảm quá nhanh, cũng không biết được lấy lại nó về đúng lúc, mới có thể mặc cho ma vương năm lần bảy lượt đùa bỡn.

“Cho nên, cuối cùng cậu còn ký đơn trên tay hử? Bên trong rốt cuộc viết những thứ gì?” Lâu Phàm thử từ trong đám lộn xộn sắp xếp lại để thấy ra một ít dấu vết.

Mạc Ưu hổ thẹn cúi đầu xuống. “Anh ta nói trừ đi món nợ năm trăm vạn.”

“Cậu! Cậu thậm chí ngay cả điều khoản cũng không có xem đã ký tên? Cậu thật sự là quá. Thật không biết nên nói cậu như thế nào! Vạn nhất đó là số tiền mấy ngàn vạn, hoặc lừa cậu là người đứng đầu của công ty, đến lúc đó hử đến lấy hết, trong két rỗng không, người bị bắt đi ngồi tù chính là cậu!” Lâu Phàm tức giận sắp nhảy chồm chồm đến nơi.

Nếu như người đàn ông kia có chủ tâm lừa gạt Mạc Ưu, đào hố làm bẫy cho cô nhảy vào, cái việc này thật khó mà giải quyết.

“Cậu không biết tình cảnh lúc ấy, mình.”

Mạc Ưu cũng không có cách nào khác, nhưng cô tin tưởng vững chắc Hạ Thiên Khoát sẽ không hại cô, nhiều lắm là chỉ biết ức hiếp cô.

Trên mặt cô biểu lộ sự thống khổ làm cho Lâu Phàm cũng mắng không nổi nữa, hôm nay có nói cái gì cũng chẳng thể giúp gì được, chỉ có thể nghĩ biện pháp xem giải quyết như thế nào.” “Vậy cậu có tính toán gì không?”

“Mình cũng không thể tạm thời ở đây trong lúc này được. Tiệm của mình bị anh ta để ý rồi, lại không thể quay về Bình Đông, chỉ có thể tới nhờ vả cậu.” Mạc Ưu biết rõ Lâu Phàm mềm lòng rồi, cũng khẳng định bạn tốt sẽ giúp đỡ mình.

“Thu lưu cậu đương nhiên không có vấn đề, nhưng mà, cậu định cả đời cứ ở tại chỗ này của mình, không cho người đàn ông kia biết mình đã làm cha ư?”

“Anh ta, mình khinh thường anh ta! Kể cả mấy đứa con của Bảo Bảo anh ta cũng không cần, làm sao có thể muốn đứa trẻ của mình? Anh ta giống như là chó thuần chủng cao quý, mà mình giống như Bảo Bảo không phải thuần chủng không có địa vị, anh ta làm sao có thể quý trọng mình, thậm chí là cả đứa nhỏ trong bụng mình?”

Nghĩ đến anh ta ngay cả chó con cũng không chịu, Mạc Ưu không khỏi đau buồn.

Lâu Phàm lại không nghĩ như vậy. “Mình van cậu! Cái gì mà chó thuần chủng, cái gì mà dòng máu cao quý Cậu không cần phải tự hạ thấp giá trị con người mình! Chúng ta đều là dựa vào chính bản thân mình có năng lực kiếm tiền, tốt xấu gì cũng là bà chủ của một cửa hàng nhỏ. Huống hồ, đầu năm nay không có người coi trọng những thứ này nữa rồi! Chẳng phải chồng của Bách Trữ, Ninh Hoà cũng không phải là nhà giàu có ư? Các cô ấy bây giờ đều rất hạnh phúc!”

“Đó là vì các cô ấy may mắn, gặp được người đàn ông tốt.” Mạc Ưu đối với chuyện tình cảm không có lạc quan như vậy, thực tế Hạ Thiên Khoát không giống người chồng tốt giàu tình cảm, anh ta là một ma vương khát máu.

Biết rõ bạn tốt vì sao đối với tình ái không tin tưởng như thế, Lâu Phàm nhất thời cũng không biết khuyên răn Mạc Ưu như thế nào, chỉ có thể để cho cô tự mình suy nghĩ, mới có thể có động lực để truy cầu hạnh phúc.

“Được rồi, cậu cứ an tâm ở lại, đừng nghĩ quá nhiều” Lâu Phàm chỉ có thể dùng loại phương thức này giúp bạn tốt. “Nhưng mà, cậu nói trước cho mình biết, cậu yêu anh ta sao?”

Mạc Ưu nghe vậy mũi cay cay.”Mình yêu anh ấy.” Cô hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn chằm chằm Ba Tư ngoài cửa sổ, không tự giác lộ ra vẻ mặt si mê, làm cho Lâu Phàm không còn lời nào để nói.

15. Chương 10 Part 2 (hết)

Bụng Mạc Ưu càng ngày càng to, thân thể mang thai nhưng lại không có nhiều thịt, tuy cô mỗi ngày giúp quán cà phê kinh doanh, tươi cười chân thành, bộ dáng thoát nhìn rất thấy thoải mái, nhưng Lâu Phàm biết rõ cô chỉ là đang gắng gượng chống đỡ.

Cô lên đi sang nhà chồng của Lam Hồng Nhạc, nghe nói là một nhân vật tai to mặt lớn được cả hai giới hắc bạch đều hoan nghênh, giúp thăm dò tin tức người đàn ông trong miệng Mạc Ưu, vài ngày sau, cô rút cuộc biết Mạc Ưu chọc tới đại nhân vật nào.

Lâu Phàm gọi điện thoại đến tập đoàn vận tải đường biển Hải Thiên tìm tổng giám đốc, thư kí của Hạ Thiên Khoát cũng không định sẽ chuyển điện thoại cho anh.

”Mời cô chuyển lời cho Hạ tiên sinh, anh mất đi cái gì thì mời anh nhanh chóng tìm trở về tại quán ‘Thế giới cuối cùng.’” Lâu Phàm không lưu lại số đã cúp điện thoại, đánh cuộc là Hạ Thiên Khoát có nóng vội tìm Mạc Ưu không.

Ba tiếng sau lúc chạng vạng tối, Mạc Ưu có thói quen ra ngoài tản bộ vào lúc này, Lâu Phàm thì rửa cốc chén ở quầy bar, sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng tra hỏi kinh sợ:

“Mạc Ưu ? Em ở đâu?” Hạ Thiên Khoát nghe được thư kí giọng không chắc chắn nhắc lại lời nhắn quái lạ, anh lập tức ra lệnh cho người ở phòng thư kí điều tra xem “Thế giới cuối cùng” nằm ở chỗ nào, tra được một địa chỉ liền vội vàng chạy tới.

“Anh là ma vương?” Lâu Phàm không khách khí hỏi lại, liếc một cái liền đoán ra thân phận của anh.

Động tác rất nhanh! Chỉ là thái độ quá kém, tính tình quá xấu, biểu hiện trên mặt quá nghiêm túc. Quả nhiên người cũng như tên!

Hạ Thiên Khoát đối mặt với Lâu Phàm trực tiếp cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng thực sự buông xuống được tảng đá phiền muộn tích trong ngực hơn ba tháng nay.

“Cô là người nhắn lại?” Người phụ nữ trước mắt cùng Mạc Ưu có vài phần tương tự về thái độ kiêu ngạo, nhưng cô lại có vẻ là người nội tâm thâm trầm, không giống tiểu ma nữ có bao nhiêu bướng bỉnh ngang ngược đều hiện hết lên trên mặt.

“Đúng thì sao? Không đúng thì sao?” Lâu Phàm nhún vai, không trực tiếp thừa nhận.

Biết rõ cô cố ý làm khó dễ, Hạ Thiên Khoát thoáng mềm giọng.”Tôi tìm Mạc Ưu, tìm đến sốt ruột, xin cô nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào.”

Lâu Phàm vẫn xoay người tiếp tục rửa chén, thờ ơ nói: “Dù sao Mạc Ưu chỉ là người giúp việc, lại đi thuê một người khác là được? À. Hay là anh không nỗ lực dùng tiền tìm phụ nữ, mới có thể vội vã tìm cô gái ngọc ký văn tự bán mình ấy tính làm người tình à?”

“Mạc Ưu không phải người hầu, cũng không phải người tình, không cho phép cô nói cô ấy như vậy!” Hạ Thiên Khoát lớn tiếng phản bác. Anh không cho phép bất luận kẻ nào đối xử với Mạc Ưu như vậy, cho dù là bạn bè của cô!

“A? Không cho phép tôi đây nói cô ấy như thế, chính là anh đối xử với cô ấy như vậy, vậy đây tính là cái gì?” Lâu Phàm xoay người dùng đôi mắt lên án đe dọa Hạ Thiên Khoát, làm cho anh á khẩu không trả lời được.

Hoá ra, Mạc Ưu một mực đối đãi với mình như vậy, đều là do anh không sớm một chút cho cô thấy tâm tư của mình, làm cho cô một mực chìm trong thống khổ, khó trách cô nản lòng thoái chí mà rời khỏi anh. . . .

“Cô.” Hạ Thiên Khoát cố gắng nuốt sự chua xót xuống cổ họng, ngữ khí hơi nghẹn ngào, “Cô ấy là người phụ nữ tôi yêu nhất.”

Lâu Phàm lại cười khế, căn bản không tin tưởng anh là thật tâm.”Ha ha. . . Thật không? Đã yêu cô ấy như vậy, vì sao lại lừa gạt cô ấy? Có phải anh muốn dùng Mạc Ưu làm người gánh nợ cho công ty hay không, lá đơn kia chỉ là ngụy trang?”

“Đây không phải là đơn bồi thường. . .” Nếu người phụ nữ trước mặt đã biết hết thảy, Hạ Thiên Khoát cũng không giấu diếm. Anh móc ra một trang giấy từ trong túi, cực kỳ cẩn thận để trên quầy bar.

Lâu Phàm tiến lên trước, xác thực là cô ngọc Mạc Ưu kia đã kí tên và chỉ điểm, bên cạnh còn bị mấy giọt nước mắt thấm ướt.

Cô nhìn kỹ từng điều khoản một của lá đơn, mới lộ ra nụ cười.”Ha ha, quả nhiên là một người gian xảo, ma vương! Khó trách Mạc Ưu bướng bỉnh này cũng thua trong tay anh!”

“Phải nói là tôi thua trong tay cô tiểu ma nữ này.” Hạ Thiên Khoát bất giác lộ ra nụ cười khổ, cái kiểu bị nhìn thấu tâm tư này anh chưa từng có.

“Như vậy, xin cô nói cho tôi biết Mạc Ưu ở nơi nào, được không?”

Lâu Phàm nhìn đồng hồ, tùy ý chỉ một ngón tay hướng ra ngoài phòng.”Cô ấy vào thời gian này đều đi tản bộ, cũng không biết đi chỗ nào, dù sao cũng chỉ trong khu núi này thôi, chính anh tự đi tìm đi!”

Hạ Thiên Khoát thu hồi tờ giấy kia, vội vã đóng cửa xông ra, Lâu Phàm gọi anh lại.”Nhìn thấy cô ấy lúc này đừng quá kinh ngạc.” Nụ cười thần bí của cô có chút quỷ dị.

“A?” Hạ Thiên Khoát sửng sốt một chút, hoàn toàn không hiểu ý của Lâu Phàm, cũng không muốn hiểu. Người phụ nữ yêu thương gần trong gang tấc, còn có cái gì quan trọng hơn so với điều đó?

Hạ Thiên Khoát chạy nhanh theo con đường mòn bên triền núi, càng tìm không thấy Mạc Ưu càng sốt ruột, sau anh lại hướng một chỗ khác trên triền núi chạy đi, đầu đã đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Anh thoáng dừng bước lại, hai tay để trên đầu gối thở một hơi. Đợi cho hô hấp tạm ổn định, ngẩng đầu thấy thân ảnh nhớ thương đã rất lâu đang đứng ở nơi cao nhất trên núi. Ánh mắt anh thương yêu ngắm nhìn khuôn mặt âu sầu, mới biết được mình nhớ nhung người phụ nữ trước mắt đến cỡ nào, yêu cô đến cỡ nào.

Gương mặt của cô rõ ràng gầy đi trông thấy, nhưng thân thể tựa hồ có chút mập ra, bụng. Đợi đã! Hạ Thiên Khoát trừng lớn con mắt nhìn bụng Mạc Ưu không hiểu sao lại to ra.

“Mạc Ưu. . . .” Anh cảm giác có cái gì chen ở cổ họng, kích động không nói nên lời. Mạc Ưu chăm chú nhìn về phía xa sơn cốc, Hạ Thiên Khoát thấp giọng khê gọi khiến cho cô quay đầu nhìn quanh, nhìn rõ là anh, sắc mặt cô biến đổi, lập tức hướng một phương hướng khác nhanh chạy đi.

“Mạc Ưu!” Hạ Thiên Khoát vội vàng đuổi theo phía sau cô, anh bước nhanh một bước, Mạc Ưu lại đi nhanh hơn, anh vì vậy gấp đến độ hô to một tiếng: “Đứng lại!”

Mạc Ưu không dừng lại, ngược lại bắt đầu chạy băng băng lên phía trước, gấp đến độ anh ra sức hướng cô đuổi theo.”Mạc Ưu! Đừng chạy!”

Không biết ý đồ của anh, Mạc Ưu hai tay che chỗ bụng chạy nhanh hơn, lại bị vấp phải hòn đá nhỏ trên đường, lảo đảo một cái, mắt thấy cô sắp ngã nhào về phía trước, theo sau là Hạ Thiên Khoát vượt lên một bước ôm lấy cô từ phía sau lưng, đem cô ôm chặt trong ngực. Hai người duy trì cái tư thế này không ngừng thở dốc, trái tim kinh hoàng hòa lẫn vào nhau.

Hạ Thiên Khoát hô hấp bình thường, mới mở miệng vội vàng chất vấn.”Vì sao vừa nhìn thấy anh đã chạy đi? Anh càng gọi em lại, em lại chạy trốn càng nhanh. Còn tí nữa là té ngã!”

Giọng điệu trách mắng làm cho Mạc Ưu nghe được thấy rất oan ức. “Anh kêu tôi dừng tôi dừng được à? Chỉ vì không muốn anh đuổi theo, bằng không làm gì mà phải chạy như vậy?”

Anh ta rốt cuộc muốn thế nào? Đang ở thật xa chạy tới nơi này để mắng cô sao? Mạc Ưu chỉ cảm thấy rất ủy khuất.

“Em. Anh thực nên đánh cái mông của em một trận!” Tiểu ma nữ này sắp làm mẹ đến nơi còn quật cường như vậy, nhưng anh lại yêu chính cái tính xấu này của cô. Hạ Thiên Khoát bắt đắc dĩ nghĩ, một đôi bàn tay đồng thời xoa cái bụng tròn vo của cô, lồng ngực tràn đầy sự cảm động và kiêu ngạo.

Cảm giác sự dịu dàng lòng bàn tay anh truyền đến, đứa bé trong bụng cũng đá một cái chào hỏi cùng cha, mũi Mạc Ưu lập tức cay cay.

“Anh. . . chỉ biết bắt nạt em!” Cô quật cường vịn vẹo thân hình đẩy anh, ra Hạ Thiên Khoát nói thế nào cũng không thả.

“Không bắt nạt em thì bắt nạt ai? Em tiểu ma nữ này lại bội ước lẩn trốn, còn mang theo bảo bối của anh, tự em nói có phải là nên đánh mông không?” Anh hôn hít lấy tóc của cô, tiếp tục hôn tới vết nước mắt nơi khóe mắt cô, ngữ điệu trách mắng lại như là liếc mắt đưa tình. Từ ngôn ngữ và hành động cảm nhận sự quan tâm của anh đối với mình, Mạc Ưu mạnh mẽ che giấu nỗi vui mừng khôn xiết trong lòng.

“Nó không phải là bảo bối của anh, cũng không có cùng một loại dòng máu cao quý, mẹ nó chỉ là một người giúp việc bé nhỏ, em nghĩ là anh sẽ không muốn, càng sẽ không thương nó.” Cô cố ý dùng lời nói của anh lúc trước mỉa mai chính mình.

“Làm sao em biết anh không cần? Hơn nữa ai dám hoài nghi con ta huyết thống không thuần khiết, anh sẽ cùng hấn nói cho rõ ràng!” Hạ Thiên Khoát nói xong lòng đầy tức giận, bàn tay không rời khỏi cái bụng của cô.

“Làm sao anh biết được em có con? Làm sao biết được huyết thống cục cưng có bao nhiêu phần thuần khiết?” Cô nhin không được chất vấn anh, nhìn anh tự bào chữa.

“Trên người nó chảy dòng máu của ma vương và tiểu ma nữ, thuần túy là huyết thống của ‘Ma giới’, từ nay về sau nhất định là một tiểu ma vương hoặc tiểu ma nữ hậu sinh khả úy.” Hạ Thiên Khoát nói xong, thấy Mạc Ưu không có bộ dáng cảm động chút nào, đành phải ăn nói khép nép khẩn cầu: “Theo anh trở về, mang theo tiểu ma vương hoặc tiểu ma nữ của chúng ta cùng về nhà được không?”

“Chúng em tại sao phải trở về với anh? Trở lại nhà của anh còn không phải là làm người giúp việc sao, cái gì cũng phải nghe lời anh sao.”

Thấy tình thế nghịch chuyển, Mạc Ưu đương nhiên không chịu nhanh như vậy mà thỏa hiệp, lại càng không nguyện nữa đời sau đều bị ma vương nắm mũi dẫn đi.

“Đừng quên, em đã ký tên, còn điểm chỉ, chứng cứ ở chỗ này.”

Hạ Thiên Khoát vội vã móc ra từ trong lòng ngực tờ đơn bày trước mặt cô, trên đó viết: “Bên B (Mạc Ưu) đồng ý làm thê tử của bên A (Hạ Thiên Khoát), cả đời ở bên cạnh anh, không rời không bỏ . . .”

Mạc Ưu đoạt lấy tờ đơn cẩn thận nhìn, giờ mới hiểu được lúc trước mình kí là lời thề kết hôn, đột nhiên làm cho cô tràn đầy vui sướng cảm động.

Bất quá, cô sẽ không lại để cho ma vương gian trá kia trên đùa nữa!

Mạc Ưu cầm lấy lá đơn, xé làm hai ba mảnh.

“Đừng xé!” Hạ Thiên Khoát không kịp lấy lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn những mảnh giấy nhỏ theo gió bay đi. Vật duy nhất có thể mang người phụ nữ thương yêu trở về đã không còn, mất đi lợi thế cuối cùng, anh đột nhiên cảm thấy rất chán nản, cảm dựa vào bả vai Mạc Ưu, không biết nên nói gì.

“Anh nói xem, em còn có lý do gì về nhà với anh?”

Khóe miệng cô vung trộm lộ ra vẻ nụ cười đắc ý, chờ đợi.

“Anh chỉ có. . . . chỉ có tình yêu với em! Cũng không biết em muốn hay không. . . .” Không biết tỏ tình, người đàn ông này nói ra ba chữ này xong, chỉ dám xấu hổ tránh ở phía sau cô, đỏ mặt nói ra tình cảm tự đáy lòng.

“Anh yêu em! Tình yêu này không biết bắt đầu từ lúc nào, nhưng có thể khẳng định là vô tận. Anh muốn cùng tiểu ma nữ yêu thương tạo nên một gia đình hạnh phúc, còn có cục cưng của chúng ra, cùng một gia đình chó cún hạnh phúc Lý do này đã đủ cho em theo anh về nhà chưa?”

Rốt cục cũng đợi được lời muốn nghe... Mạc Ưu cố gắng kềm nước mắt mừng rỡ, cánh tay nhỏ nhắn chạm lên người anh, cố gắng nuốt xuống nghẹn ngào ở cổ họng. “Em có điều kiện. . . .”

“Chỉ cần em đồng ý, điều kiện gì anh cũng đáp ứng!” Hạ Thiên Khoát mừng rỡ như điên đem cô xoay người lại, kích động chiếm lấy môi của cô.

“Lần này đổi cho anh kí tên lên đơn!” Phong thủy luân chuyển, lần này quyền khống chế rơi vào trong tay cô, Mạc Ưu nói như thế nào cũng phải bắn một mũi tên báo thù.

“Anh ký! Em viết cái gì anh cũng ký, như vậy được rồi chứ?” Hạ Thiên Khoát xoa cái mũi cao của Mạc Ưu, cam tâm tình nguyện để tiểu ma nữ này tùy ý lấn áp, chi phối hạnh phúc của bản thân mình sau này.

“Để em nghĩ đã. . . .” Cô ngẫm lại nội dung điều khoản, để xem nên báo thù anh thế nào đây!

Hạ Thiên Khoát nhẹ hôn lên đôi môi hồng hồng mê người, giọng làm nũng hỏi: “. . . . Em yêu anh sao?”

“À. . . Còn phải xem tâm trạng thế nào đã!” Mạc Ưu nghiêng đầu, giả bộ không đếm xỉa tới.

Anh lần nữa cúi người hôn cô đến đầu óc choáng váng, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi : “Em yêu anh sao?”

“Ừm. . . Em còn phải nghĩ. . . .” Xương cốt đều tê dại rồi, xem ra miệng cô vẫn còn cứng cực kỳ.

Hạ Thiên Khoát nhìn trái nhìn phải, gần đó là một rừng cây rậm rạp làm anh sinh ý niệm tà ác trong đầu. Dù sao anh luôn luôn có biện pháp bức cô nói ra lời thật lòng.

Không để ý Mạc Ưu kháng nghị, Hạ Thiên Khoát ôm lấy cô đi vào rừng cây. Không lâu sau, bên trong liên truyền ra tiếng rên rỉ bị đè nén hết sức .

“Em yêu anh. . . . Thiên Khoát. . . . Rất yêu anh. . . . A. . .”

May mà con đường nhỏ này không có ai đi qua, hơn nữa đồng thời có năm con chó chạy tới, cố gắng canh giữ chỗ vào trong rừng cây.

Thiên Thiên và Hỉ Hỉ đã đem tặng người khác, chỉ còn lại có Ưu Ưu, Nhạc Nhạc cùng với Điểm Điểm chơi đuổi bắt với nhau, Bảo Bảo và Hỉ Nhạc thì là đôi phụ huynh già nằm rạp trên mặt đất.

Chúng nó khẽ trao đổi ánh mắt, trong nội tâm thầm nghĩ: Papa và mẹ không biết còn bao lâu nữa? Đói bụng quá đi. . . .

... —HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-tinh-cua-ngai-tong-tai-lanh-lung>